

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

a Sunrise Cantina story

RUBY DIXON

★ USA TODAY BESTSELLING AUTHOR ★

ONLY THE CLONELY

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

SADECE YALNIZLIK

SUNRISE CANTINA

KİTAP 1

RUBY DIXON

Telif hakkı © 2024 Ruby Dönüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Kati Wilde

İç Tasarım: [UncleLeo](#), [DepositPhotos.com](#)

Düzenleme: Aquila Editing

Düzeltilme: Fortunate Books

Bu kitabın hiçbir bölümü yapay zeka kullanılarak

✿ oluşturulmamıştır. [Vellum ile oluşturulmuştur](#)

CONTENTS

[Sadece Clonely](#) -
[Bu insanlar da kim, Ruby? İçerik](#)
[Notları](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29 Epilog](#)

[Yazarın Notu Daha](#)
[Fazlasını mı](#)
[İstiyorsunuz?](#)

ONLY THE CLONELY

Scarlet Gaze'in mürettebatı, Lord Straik sa'Rin artık korsan gemisi işletmediği için şimdi ne yapmak istediklerini düşünüyor. A'ani mürettebatından bazıları Risda III'te bir kantin işletmek istiyor.

Kazex ise sadece Ruthie'yi istiyor.

Ruthie ise sadece sinir krizi geçirmek istiyor.

O da Kazex'i istiyor. Leziz güvenlik şefi, Ruthie ekibe katıldığından beri istikrarlı, koruyucu ve leziz bir varlık olmuştur. Ruthie'yi olduğu gibi, sinirli haliyle bile sevdiğini açıkça belirtmiştir. Ancak Ruthie, daha fazlasını isterse aralarındaki rahat arkadaşlıklarının ne olacağından korkmaktadır. Onun dövmelerini öpmek ve günahkar vücuduna dokunmak her şeyi değiştirirse ne olacak? Flört etmek için çok geç - şimdi sonsuza kadar birlikte olma zamanı. Ve sonsuza kadar birlikte olmak onu korkutuyor.

Bundan daha korkutucu olan tek şey? Kazex ile olan şansını tamamen kaçırmak.

Bu, klonlar (biri uzaylı, biri insan) arasında arkadaşlıktan aşka dönüşen bir hikaye ve Corsair Brothers serisi ile Risdaverse hikayelerini birleştiren yeni bir spin-off serisinin başlangıcı.

WHO THE HELL ARE THESE PEOPLE, RUBY?

Bazılarınızın benim eski kitaplarımın hepsini okumadığını fark ettim. Ya da bu karakterleri kafanızda yaşatmıyorsunuz. Bu şok edici gerçeği anlayamıyorum ama sizi anlıyorum. ;)

Konuyu açıklığa kavuşturmak için, bu karakterleri daha önce nerede görmüş olabileceğinize dair spoiler dolu bir özet sunuyoruz. Diğer kitapların spoilerlarını görmek istemiyorsanız bu bölümü atlayın!

SPOILER! SPOILER! SPOILER!

Bu kitapta, ikisi de ilk kez [CORSAIRS: STRAIK](#) kitabında ortaya çıkan Ruthie ve Kazex arasındaki romantizm anlatılıyor. O kitapta Kazex, *Darkened Eye* (daha sonra *Scarlet Gaze* olarak yeniden adlandırılan) gemisinin mürettebatının bir parçasıdır. Gemi, tamamen özgür a'ani'lerden oluşan bir korsan mürettebatını yöneten Lord Straik'e aittir.

(Rubyverse'e aşina iseniz, a'ani'lerin ucuz işgücü için yasal olarak klonlanmış, soyu tükenmiş bir ırk olduğunu hatırlayacaksınız. Hepsi birbirine benziyor ve klonlandıklarında ciltleri kırmızıya dönerek a'ani oldukları anlaşılıyor.)

Lord Straik, insan kadın Ruth'a aşık olur.

başka bir insan köle ile tanıştırılır, bu köle karısına tıpatıp benzemektedir. Bu kölenin adı Ruthie'dir ve orijinal "Ruth"un klonudur.

Ruth'un (Straik'in kahramanı) da bir klon olduğu ortaya çıkar. Daha sonra Ruth-Ann adında üçüncü bir klon da ortaya çıkar. Ruth, Ruthie ve Ruth-Ann adlı üç kadın, kardeş olmasalar da kendilerini kardeş olarak adlandırırlar.

Özetlemek gerekirse, Kazex Lord Straik'in mürettebatıdır. Ruthie, Lord Straik'in karısının klonudur ve şu anda onlarla birlikte gemide yaşamaktadır. Ruth ve Ruth-Ann, Ruthie'nin klon kardeşleridir.

Keyifli okumalar!

CONTENT NOTES

Lütfen dikkat dikkat bu hikaye konuyu konuyu bazı PTSD: Bu önemli bir konu. Ruthie, klonlanması nedeniyle PTSD'den muzdarip ve bu nedenle kabuslarla mücadele ediyor, anksiyete yaşıyor ve özellikle karar verme konusunda endişeli hale geliyor. Bu tema hikayenin

- PTSD: Bu önemli bir konudur. Ruthie, klonlanması nedeniyle PTSD'den muzdariptir ve bu nedenle kabuslarla mücadele eder, kaygı duyar ve özellikle karar verme konusunda endişeli hale gelir. Bu tema hikayenin genelinde yer almaktadır, lütfen bunu aklınızda bulundurun.
- Boğulma kabusları
- Bir karakter sayfada piercing yaptırıyor
- Önceki esaret ve/veya kölelikten bahsedilmesi
- Alkol tüketimi

Bu listeye eklenmesi gereken başka şeyler varsa, bana bildirin!

BÖLÜM BİR

(İçerik uyarıları ile ilgileniyorsanız veya karakterleri hatırlamak istiyorsanız ve kitabınız buradan başlıyorsa, lütfen geriye doğru kaydırın!

O ZAMAN

RUTHIE

Uzaylıların bana verdiği ilaçların en kötü yanı, etkilerinin geçmesi.

Sadece korkunç bir baş ağrısı bırakmakla kalmazlar, aynı zamanda içinde bulunduğum durumun da tamamen farkında olurum. Bir şekilde uzaylılar tarafından kaçırıldığımı ve pis ve yorgun bir halde, iğrenç görünümlü böcek adam ve onun adamlarının arkasında bir uzay limanında sürüklendiğimi.

İlaçların yarattığı sisli bulanıklıkta kalmayı tercih ederim. Beni sakın ve itaatkar yapıyorlar, ama aynı zamanda her şeyi bir rüya gibi gösteriyorlar. Sanki tüm bu tuhaf, korkunç çılgınlık başka birine oluyor gibi.

Şu anda, benim için büyük bir hayal kırıklığına neden olacak şekilde, etkileri geçmeye başlıyor. Bu ilaçları çok seviyorum. Şu anda, etrafımdaki her şey hala bir rüyadaymışım gibi bulanık, ama baş ağrısı başlıyor. Görüşümdeki sis dağılınca, zonklayan bir migrenim olacak ve bir kez daha uykuya dalmak için çaresiz bir özlem duyacağım. Ancak kimse bana bir doz daha vermek istemiyor gibi görünüyor. Beni uzay istasyonundaki kenetlenme bölmesine götürüyorlar. Normalde muhtemelen etrafımı incelemek için bunu denerdim, ama ilacın etkisiyle hiç umursamıyorum.

İlaçlar olmasaydı, muhtemelen histerik bir halde olurum.

Böcek adam Bist, bir rampanın önünde durur ve muhafızlarına da aynısını yapmaları için işaret eder. Zincirlerimi çekerek beni durdururlar ve ben tökezleyerek, böcek adamın oturduğu yüzen şezlonga çarpmak üzereyken, Bist bana dönüp bakar ve birçok kolundan biriyle işaret eder.

Bir muhafız yüzümü tutup Bist'e doğru kaldırır, böylece Bist beni görebilir. Beni dikkatle inceler, sonra titrer. "İğrenç şey."

Ben mi? İğrenç mi? Aslında aşırı büyümüş bir böcek gibi görünen o.

Ama serbest bırakıldım ve beklerken biraz geri çekilmeme izin verildi. Ve bekledik. Sonunda limanda başka bir grup bizimle buluştu ve ben yine öne sürüklendim, bu sefer mavi bir uzaylı yüzüme bakabilsin diye. Bist'in aksine, o benim iğrenç göründüğümü söylemiyor. Yüzünde tedirgin bir ifade var, gözleri fal taşı gibi açılmış. Yanında kırmızı tenli muhafızlar var — sanırım başka bir uzaylı türü — ve ben çömelip kendimi küçük ve mütevazı göstermeye çalışırken, Bist ve mavi uzaylı alçak sesle, fısıltıyla tartışıyorlar.

Başım zonkluyor.

Acıyla gözlerimi kapatıp en şiddetli ağrıyla mücadele etmeye çalışırken, aniden bileklerimdeki kelepçelerle ileri doğru çekiliyorum. Çığlık atıyorum ve sonra, şaşırtıcı bir şekilde, serbest bırakılıyorum.

"Onu götür, Kazex," diyor mavi uzaylı, kısa saçlarını eliyle tararken. "Kaçmasına izin verme. Hemen gemiye geri dönüyoruz. Ruth'un bunu bilmesi gerekiyor."

"Elbette, Lord Straik."

Şaşırtıcı derecede nazik bir kol belime dolanıyor ve sonra hoş kokan, beni atılacak bir tahıl çuvalı gibi davranmayan daha büyük bir vücuda yaslanıyorum. Kolumu omuzlarına koyuyor ve beni kendine yakın tutuyor. "Ben buradayım," diyor rahatlatıcı bir sesle. "Güvendesin."

"Ruthie," mırıldanıyorum, mavi uzaylının arkasında sıraya girerken. "Bana Ruth dedi. Ben Ruth değilim. Ben Ruthie'yim." Bir isim, büyük resimde önemsiz bir ayrıntıdır, ama benim sahip olduğum tek şey bu.

"Ruthie," beni tutan adam mırıldanır. "Unutmayacağım."

Beynimdeki sis beni cezalandırmaya devam ediyor, bıçaklar kafatasıma batarken adımlarım sendeliyor. Rampadan yukarı çıkarken, bu yabancıları tanımadığım için acı içinde inlemekten kendimi alıkoyuyorum. Onların nazik mi yoksa acımasız mı olacaklarını bilmiyorum. Her iki tür uzaylıyla da karşılaştım ve neye bulaştığını bilene kadar sessiz ve göze batmamak en iyisidir.

Ama kelepçelerim yok. Kaçmam gerektiğini düşünüyorum, ama ayaklarım ağır ve beynim lapa gibi. İçinde bıçaklar olan lapa. Işık parlaklaşıp metal rampada ayak sesleri yankılanınca gözlerimi kısıyorum.

Sonra dururuz. Önümüzde, tamamen siyah giyinmiş, pelerinli mavi uzaylı, bir uzay gemisinin girişinde durur ve biriyle konuşur. Birbirlerine fısıldayarak konuşurlar ve sonra bana doğru dönerler. Siyah giysili adam kenara çekilir...

Ve sonra kendimi görüyorum.

Şaşkınlıkla gözlerimi daha sert kırıpıyorum. İlaçlar yüzünden zihnim bulanık, ama hiç halüsinasyon görmemiştim. Gözlerimi

ve elimi kaldırıyorum, onun bir ayna görüntüsü olup olmadığını, hareketlerimi taklit edip etmeyeceğini görmek için.

Bunun yerine, bir adım geri atıyor ve yüzündeki ifade tam bir panik.

"Ruth, tatlım," mavi uzaylı aynadaki görüntüye diyor. Yüzünü avuçlarıyla tutuyor. "Her şey yoluna girecek."

"Ben bir klonum," diyor sersemlemiş bir sesle, bakışları benim yüzüme kilitlenmiş. "Straik, ben ben değilim."

Klon mu? O bir klon mu? Ben bir klon muyum? Klon olsaydım bunu bilmez miydim? Kafam karışık bir şekilde ona bakıyorum. Hâlâ kafam karışık ama o gerçekten bana çok benziyor — daha uzun saçlı, daha temiz bir versiyonum gibi.

"Evet, öylesin," mavi uzaylı Straik onu sakinleştiriyor. "Hiçbir şey değişmedi, tamam mı? Sen tam olarak otuz saniye öncekiyle aynı kişisin."

Ancak sözleri işe yaramıyor. Kız dönüp koşmaya başlıyor ve Straik onu takip ediyor.

Etrafımda yabancılar ve başımı parçalayan bir ağrı var. Baş ağrısına ek olarak, panik de başlıyor. Kötü şeyler yalnız insanlara olur. Bunu anlamam çok uzun sürmedi. Birine ait olmak korkunç olsa da —korkunçtan da beter— kaçmak, yağmurdan kaçarken doluya tutulmak demektir. Yalnız bir insan gören herkes, bizim avlanabileceğimizi düşünür. Baş ağrım geçmeden tekrar satılırım (ya da daha kötüsü olur).

Beni tutan adamdan uzaklaşıyorum, iniltiyi geri çekiyorum. Yalnız ve savunmasızım ve bu adamları tanımıyorum. Beni daha önce hiç görmedikleri bir şeymişim gibi bakmalarını sevmiyorum.

"Sorun yok, Ruthie. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." Yanımdaki adam tekrar konuşuyor, bu sefer daha sert bir sesle. "Gemide bize katılıyorsun, tamam mı? Sana iyi bakacağız."

"Herkes öyle diyor," diye mırıldanıyorum, yakınımda bir şey parladığında yüzümü buruşturarak ve kafamın arkasında yeni bir acı hissederek.

Nasırlı, nazik bir el çeneme dokunur. "Bana bak, Ruthie," der. "Gözlerini aç."

"Acıyor," diye mırıldanıyorum, ona gözlerimi kısarak bakıyorum. "Işıklar acıtıyor." "Sana bir şey verdiler mi?" diye soruyor ikinci bir ses.

Yeni eller bileğime dokunur, nabzımı kontrol eder. "Halsiz. Gözlerine bakayım."

Sonra gözüm zorla açılır ve bu, acı verici parlak bir ışıkla birlikte kafatasımı delen başka bir keskin bıçak gibi olur. Bu sefer, kaçan iniltiyi geri tutamam.

Hemen bırakıldım ve yanımdaki erkek önüme atladı. "Ona dokunma lan!"

"Sakin ol, Kazex." Diğer ses şaşırmış. Gözlerimi açıp bakmam gerekirdi, ama Kazex — dost canlısı olan — arkasına uzanıp beni sırtına çekti. Daha fazla cesaretlendirilmeye ihtiyacım yoktu. Ona yaslandım, yanağımı omurgasına dayadım, ağırlığımı onun vücuduna bıraktım. Beline sarıldım, çünkü başka kimsenin bana dokunmasını istemiyordu. Bu davranışı onu benim yeni en iyi arkadaşım yaptı.

"Senin neyin var Kazex?" diye soruyor başka biri. "Sakkar sadece işini yapmaya çalışıyor. Kızın bir şey kullandığı belli."

"Onu korkutuyorsun," diye Kazex neredeyse hırılıyor. "Onu daha sonra, kendini daha iyi hissettiğinde muayene edebilir. Şu anda onu geminin içine götürüp kendini güvende hissedebileceği bir yere götürmemiz gerekiyor."

"Med-bay gibi," dedi Sakkar adındaki adam.

"Hayır. O benimle kalacak. Kimsenin ona yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

Bu bana harika geliyor. Kazex'in beline daha sıkı sarılıyorum. Kimsenin beni rahatsız etmesine izin vermeyecek... umarım.

"Onunla ne yapacağımızı düşünmeye çalışıyoruz," diyor bir başkası.

Sesler birbirine karışıyor, tartışıyorlar, konuşuyorlar ve her geçen dakika daha da yükseliyorlar. Baş ağrım artmaya devam ediyor, ama Kazex kıpırdamıyor. Diğerleriyle tartışıyor

diğerleriyle tartışıyor, hala sert bir şekilde önümde kalkan görevi görüyor. Beni tekrar revirine götürmeyi tartışıyorlar, çünkü Lord Straik durumumu bilmek isteyecek. Lord Straik beni temizletmek isteyecek. Lord Straik bana temiz giysiler giydirmek isteyecek.

Karanlık bir odada tek başıma çökmekten başka hiçbir şey yapmak istemiyorum.

"O zaman karar verildi," diyor Kazex ve benden o kadar hızlı uzaklaşıyor ki, ben de öne doğru sendeliyorum. "Güvenlik şefi olduğum için ona ben bakacağım."

"Bence hiç de karar verilmiş değil," diye mırıldanıyor başka biri.

Düşmeden önce eller beni yakaladı ve herkes birdenbire alarm çığığı attı. "Onu revire götürün," diye ısrar etti biri. "Göz bebekleri büyümüş ve nabızı zayıf. İlgiye ihtiyacı var. Muhtemelen ona bir tür sakinleştirici vermişler. Onu vücudundan arındırıp tam bir muayene yapabiliriz..."

"Hayır," diyor Kazex yine, ve bu inatçılığı için Tanrı onu korusun. "Ruthie'nin istediğini yapacağız. Karar verme hakkı onda."

Gözlerimi aralık bırakarak açtım, ışığın tekrar acı verici bir şekilde gözlerimi kamaştırmasına yetecek kadar. "Karanlık oda," diyorum. "Uyumam lazım."

"Onu duydun. Benim odamda kalabilir." Kazex beni kollarının arasına alır ve ileriye doğru taşır.

Yine inlerim, çünkü Kazex'in bana sahip çıkması hoşuma gitmez. Kimsenin bana sahip çıkması hoşuma gitmez.

"Sorun yok," diyor beni geminin içinden geçirirken. Sesi alçak ve yumuşak, tonu rahatlatıcı. "Korkmuş olduğunu biliyorum, ama sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Benim ranzama yerleşebilirsin, ben kapıyı koruyacağım. Işıkları kapatıp uyumanı sağlayacağız, tamam mı?"

Başımı sallayıp yüzümü göğsüne yaslıyorum. "O kadın neden benim yüzüme sahipti?"

"Bunu araştırıyoruz," diyor Kazex ve sesi o kadar kendinden emin ki, biraz rahatlıyorum. Uzun zamandır yalnızım

, kimseye güvenemiyordum. Belki aptalca, ama... ona gerçekten güvenmek istiyorum. Birine güvenmem lazım. Yalnız ve korkmuş olmaktan çok yoruldum.

Belki kafamdaki sis dağıldığında daha çok korkacağım, ama şu anda sadece Kazex'e sarılıp tüm sorunlarımı ona bırakmak istiyorum.

BÖLÜM

İKİ

KAZEX

KADINKADIN KAZEX KOLLARIMDAKİ

KOLLARIMDAKİ KADIN—RUTHIE—

bilinçsiz

ben odama bile ulaşamadan. Kalbim endişeden göğsümde çarpıyor, ama kendime söylüyorum ki, gerçek bir sağlık sorunu olsaydı, Sakkar bunu çoktan fark ederdi. O sadece yorgun ve acı çekiyor, dinlenmeye ihtiyacı var.

Umarım. Onun için yanlış bir şey yapmak istemiyorum. Bir koruyucuya ihtiyacı var ve onu gördüğüm anda onun koruyucusu olacağımı biliyordum.

Dopekh ile paylaştığım odaya girince, arkamdan kapıyı kapatıp ışıkları söndürdüm. Dopekh'in odanın diğer tarafındaki dağınıklığa rağmen, karanlıkta yatağımın yerini bilerek, tökezlemeden buldum. Ruthie'yi nazikçe yatağıma yatırıp, battaniyeyi üzerine örttüm. Kirli olması ya da çıplak ayaklarının yatağıma kirletmesi umurumda değil. Kendini daha iyi hissettiğinde yıkanabilir.

Onu battaniyeyle örterken, kıpırdanıyor.

"Karanlık," diyorum, başını incitmemek için sesimi yumuşak tutarak. "Sessiz kalmasını da sağlayacağım. Burada dinlenebilirsin

burada dinlenebilirsin."

Dudaklarını yalar. "Su?"

"Getireyim." Saçlarını yüzünden çekip düzeltmek istiyorum, ama izni olmadan ona dokunmaya cesaret edemiyorum. O bana ait değil. Bu andan itibaren, geçmişini ne olursa olsun, o artık kendi başına bir birey.

Lavabodan bir bardak su alıp ona getiriyorum. Ona küçük yudumlar almasına yardım ederken elleri titriyor, sonra sessiz ve temkinli bir şekilde yastığına yaslanıp rahatlıyor.

"Sana ilaç mı verdiler?" diye soruyorum. "Kölelik pazarlarında yaygın bir uygulamadır. Eğer hepsi kaçmaya çalışırken çılgınlık atıp kendilerine zarar verirlerse, malların değeri düşer."

Bir an sessiz kalır ve sonra şöyle der: "Uyuşturucu umurumda değildi. Gerçeklikten daha iyiydi."

Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Lord Straik'in ekibine katılmadan önce, bir asteroit madeninde çalışıyordum. Evrendeki en kötü şeyleri gördüm. İnsanların birbirlerine ne kadar kötü davranabileceğini biliyorum. Bu yüzden Ruthie'yi güvende tutmam gerekiyor. "Bizimle birlikte burada güvende olacaksın, söz veriyorum. Bu gemi iyi bir gemi."

"Beni Dünya'ya geri götüreceksin mi?"

Hareketsiz kalıyorum. Sesindeki umudu nefret ediyorum. İlaçların etkisiyle sersemlemiş durumda, bu yüzden farkında değil — ya da belki de bir klon olduğu gerçeği henüz kafasına dank etmemiştir. Hiçbir zaman Dünya'da yaşamadığını. Geri dönebileceği bir "ev"in olmadığını. "Sana yalan söylemeyeceğim, Ruthie. Sen bir klonsun, tıpkı benim gibi yaratılmış bir insansın. Bizim için bir 'ev' yok. Biz laboratuvarı yaratıldık."

Nefesi kesildi, ama bir süre sonra bunu kabul etmiş gibi görünüyordu. "Sen de bir klonsun?"

"Kırmızı tenimi görüyor musun? Bu benim bir klon olduğumu gösteriyor." Sesimi sakın ve sabit tutuyorum. "Seninki neden kırmızı değil bilmiyorum, ama bu soruyu başkası cevaplamalı. Sen Lord Straik'in eşinin klonusun, ama bu aynı kişi olduğun anlamına gelmez. Sadece birbirinize benziyorsunuz. Elini uzatır mısın? Bir saniye için?"

Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde bana uzatıyor.

Onun küçük elini elimde tutuyorum ve kalbim duygularla ağrıyor. Benim kadını. Benim Ruthie'm. Onu bir daha incitmeye çalışan herkesi öldürürüm. Ama tüm bunları bastırıyorum, çünkü şimdi bunun zamanı değil. Bunun yerine, parmaklarını yüzümün yanına koyuyorum. "A'ani, uzun zaman önce soyu tükenmiş bir ırktır. Gemide gördüklerin klonlanmışlardır. Aynı laboratuvarlardan gelenler birbirine benzer, ama yakından bakarsan küçük farklılıklar görebilirsin. Gözlerimizin aralığı ya da birinin diğinin çarpık olması gibi. Yüzümün yanında bir dövmem var. Gözün altında üç dallı bir girdap, böylece beni diğerlerinden her zaman ayırt edebilirsin. Benim adım Kazex."

"Kazex." Dilinde ismimin tadını çıkarırken, parmakları hafifçe cildimi okşuyor. "Bana neden bu kadar nazıksın?"

Hikayemi anlatıp onu korkutmak istemiyorum. Ama yalan da söylemek istemiyorum. Bu yüzden ona hafifletilmiş bir versiyonunu anlatıyorum. "Çünkü bir zamanlar yardım etmem gereken bir arkadaşım vardı. Etmedim ve pişmanım. Çünkü uyanıp başka birinin seninle aynı yüzü taşıdığını görmek nasıl bir şey olduğunu ve bunun ne kadar kafa karıştırıcı olabileceğini biliyorum. Yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve burada bir arkadaşın olduğunu bilmeni istiyorum."

"Teşekkür ederim," diyor yumuşak bir sesle ve elini yatağa bırakıyor. "Gerçekten çok yorgunum. Uyumak... güvenli mi?"

"Kimse sana saldırmayacak," diye söz veriyorum. "Kapıyı ben koruyacağım."

Ağzı, karanlıkta bile görebildiğim bir gülümsemeye dönüşür ve kalbim yine sızlar. Onu hevesli gözlerle izlerim, başka bir kelime, başka bir soru beklerim, ama nefes alışını düzeldiğinde, uykuya daldığını anlarım. Bana güveniyor ve bu bana bir armağan gibi geliyor. Birkaç dakika daha kalırım, sonra sessizce ayağa kalkar ve odadan çıkarım, zihnim Ruthie ve onun ihtiyaçlarıyla doludur

ihtiyaçları ile ilgili düşüncelerle dolup taşıyor. Uyandığında duş almak isteyecek. Temiz giysiler. Muhtemelen bir şeyler yemek isteyecek...

"İşte buradasın," diyor Dopekh, koridorda bizim odamıza doğru ilerlerken. "Bütün gün saklanacak mısın diye merak ediyordum!"

Sesi gürültülü ve içimden irkiliyorum. Dopekh iyi bir adamdır, ama incelikli değildir. Odamızın kapısına doğru yönelir ve ben kapının önüne geçerek onu engellerim. "O uyuyor."

Bana kaşlarını çatarak bir adım geri çekildi. "Sadece yeni bir tunik almak istiyorum..."

"Sonra. O *uyuyor*."

"Bütün gün burada mı bekleyeceksin?" Başımı sallayınca, yüzünü buruşturur. "O zaman ben nerede uyuyacağım?"

"Dinlenme odasında kanepeler var." Yerimden kıpırdamadım. "Onu koruyacağıma söz verdim ve sözümü tutacağım."

"Ben hiçbir şey yapmayacağım..."

"O bunu bilmiyor," diye açıklıyorum ona. "Onu hiçbir şeyden korkutmayacağım. Birinden bir tunik ödünç alman gerekecek. Ve sesini alçalt. O uyuyor."

Kollarını gğ्सnde kavuşturur. "Kaptan gelip onunla konuşmak isterse ne yapacaksın? Onu geri çevirecek misin?"

Bir an düşünürüm. Cevap benim için çok açık. "Evet."

Dopekh burun kıvrır, sonra ellerini havaya kaldırır. "Peki. Neyse. Ama nöbet tutmak sana onun gözünde puan kazandırmayacak. Senin burada olduğunu bile bilmeyecek."

"nemli değil," diyorum ve bunu içtenlikle söylüyorum. Ruthie'de, Straik'in eşi Ruth'ta olmayan bir kırılğanlık var. Ruth zeki ve kurnazdır. İlk saldırıyı o yapar ve karşısına çıkan hiçbir şeyden korkmaz. Bu takdire şayan bir özellik ve Lord Straik'in ona neden bu kadar hayran olduğunu anlayabiliyorum. Ruthie ona benziyor

aynı ona benziyor, ama başka bir klon olarak, birbirimizden ne kadar farklı olabileceğimizi biliyorum. Ruthie'de kırılğan bir yan var, sanki her an parçalanacakmış gibi. Bu beni onu korumak istememe neden oluyor. Neye ihtiyacı olursa olsun, ona vermek istiyorum.

Ve yapacağım. Fark edip etmemesi umurumda değil. Önemli olan tek şey onun güvende olması ve gözlerindeki avlanmış bakışın kaybolması.

Ruthie'yi koruduğum haberi gemide çabucak yayılır. Mürettebat arkadaşlarım tek tek gelip kendileri görürler, ama Erzah bir tepsi yemek de getirir. Buna şaşırmamalıyım, çünkü aramızda en çok midesiyle düşünen kişi odur. Bana sırtarak tepsideki erişte kaselerini ve çay sürahisini gösterir. "Acıktığınızı düşündüm... ve misafirimizin de acıktığını."

Başımı sallıyorum. "Bırakabilirsin, ben ona ulaştırırım."

Durumu kontrol altına almamdan rahatsız olsa da, bunu belli etmiyor. Erzah tepsinin ayaklarını çalıştırıp yanıma koyuyor. "Her şeyi ısıtmalı kaselerde bıraktım, böylece bir süre bekleyebilir. Ruth'un sevdiği o çıtır çıtır tatlı şeylerden de birkaç tane getirdim. Yeni Ruth'umuz da sever diye düşündüm."

"Adı Ruthie," diye düzeltiyorum. "Bize öyle dememizi söyledi."

O da başını sallar. "Sence kaptan onun kalmasına izin verir mi? Bütün öğleden sonra Ruth'la birlikte kamarasında saklandı. Dopekh köprüde somurtuyor. Onu kovduğunu söylüyor."

"Evet." Kaptan Ruthie'nin kalmasına izin versin. Onu terk etmeye karar verirse... ben de onunla giderim. Öyle bir şey yapacağını sanmıyorum — Lord Straik çok nazik ve adil biridir — ama Ruth konusunda tahmin edilemez biri olabilir. Ruthie'nin burada kalmasının Ruth'u çok üzeceğine karar verirse, ben de onunla giderim

onunla birlikte ayrılacağım. Straik'in gemisinde hizmet etmekten hoşlanıyorum. Mükemmel bir gemi ve bize özgürlük verdi, ayrıca bize adil bir maaştan daha fazlasını ödüyor. Ama Ruthie'yi terk edemem. Etmeyeceğim. "Yemek için teşekkürler."

Erzah başını sallar. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. İçeri girip ona bakmak için izin bile istemeyeceğim." Gülümser. "Herkes senin onu sahiplendiğini görebiliyor."

O uzaklaşırken bile kulaklarım yanıyor. "O bana ait değil," diye arkasından sesleniyorum. "O kimseye ait değil."

Yine de içimdeki küçük, gizli bir parçam Ruthie'nin benim olarak görülmesinden hoşlanıyor.

BÖLÜM ÜÇ

RUTHIE

Karanlıkta uyanıyorum ve nerede olduğumu bilmiyorum. Yanağımın altında yumuşak bir yastık var ve üzerimde bir battaniye. Artık köle barakalarında olmadığımı biliyorum. Başka bir yerdeyim ve bu düşünce beni biraz endişelendiriyor olsa da, ihtiyatlı bir iyimserlik içindeyim. Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum, ama uyurken kimse beni rahatsız etmedi. Kimse saçımı çekmedi ya da yüzüme dokunmadı. Kimse beni yakalamaya ya da diğer insan kölelerle birlikte bir kafese tıkmaya çalışmadı. Aylardır ilk kez, soğuk çıplak zeminde kıvrılmış olarak uyumadım.

Belki... belki de sonunda kurtuldum.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum. Umut tehlikelidir. Umut beni hiçbir yere götürmez, sadece tekrar ezilmeye mahkum eder. Muhtemelen bu, henüz farkına varmadığım yeni ve aldatıcı bir tehlikedir. Dikkatli bir şekilde oturup başımı öne ve arkaya eğerek baş ağrımı test ediyorum. Hala biraz ağrı var ama en kötü ilaçların etkisi, akşamdan kalma haliyle birlikte vücudumdan çıkmış gibi görünüyor. Ancak ağzım kurumuş ve tuvalete gitmem gerekiyor.

Çıplak ayaklarımın altında zemin soğuk, ama yeterince temiz ki tabanlarımdaki kumlu kiri fark ediyorum. Ayağa kalkıp bir ışık kaynağı arıyorum, ama duvar anahtarı yok. Varsa da bulamıyorum. Ellerimi duvar boyunca gezdiriyorum, acaba bu da başka bir tür hapishane mi diye merak ediyorum — sadece yataklı bir hapishane — ve panik tekrar yükselmeye başlıyor.

Ağır ve deri gibi bir şeye takılıp duvara çarparak, küçük bir çığlık atıyorum. Kahretsin.

Karşımdaki duvar hemen açılır ve koridordan odaya ışık dolmaya başlar. Büyük bir silüet kapıyı kapatır, eli kapı pervazındadır. "Ruthie?"

Bir an sonra, odadaki ışıklar yanar. Işığa alışmaya çalışarak hızla gözlerimi kırıştırırım, bir adım geri atarken yüzüm buruşur.

"Sen iyisin," diyor, elini havaya kaldırarak. Sonra yüzünü işaret ediyor. "Benim, Kazex. Hatırladın mı?"

Gözlerim parlaklığa alışınca yüzünü görebiliyorum, gerçekten görebiliyorum. Gördüğüm en yakışıklı erkek değil. Yüz hatları sade ve belirgin, burnu büyük ve kaşları kalın. Ama gözleri nazik ve birbirinden uzak, bu da ona çekici bir görünüm kazandırıyor. Gülümsüyor ve yüzü aydınlanıyor, ben de otomatik olarak ona gülümsüyorum.

Yüzündeki dövmeyi işaret ediyor. "Hatırladın mı?"

Dudaklarımı yalayarak başımı sallıyorum. Kollarımı göğsüme sarıyorum, odaya bakarken kendimi savunmasız hissediyorum. Burası bir yatak odası, karşılıklı duvarlarda iki yatak var. Odanın bir tarafı tam bir felaket, görünüşe göre dolaşırken kocaman bir bota takılıp düşmüşüm. Az önce çıktığım yatak odanın daha düzenli olan yarısında... ve yattığım yerde kocaman kirli bir leke var. Olamaz. Umarım fark etmez. "Şey... banyo?"

Kazex, durduğu kapının karşısındaki duvarı işaret ediyor. "Orada."

O beni takip edecek mi, etmeyecek mi emin olamadığım için birkaç adım tereddütle o yöne doğru ilerliyorum. Geldiğimden beri başımda duruyor... Sanırım. Beynim biraz bulanık ama

yüzeye çıkan birkaç anıda Kazex var. Kazex beni buraya taşıyor. Kazex sırtına yaslanmama izin veriyor. Kazex önümde duruyor, etrafımızdaki diğerlerinden beni koruyor. Kazex elimi yüzüne götürüyor.

O aptal umut balonu yine yüzeye çıkıyor.

Tuvaleti kullanıp ellerimi yıkıyorum, ellerimin vücudumun geri kalanına kıyasla ne kadar temiz görüldüğüne şaşıyorum. Aynaya hızlıca baktığımda yüzüm, çukurlaşmış gözlerim ve belirgin elmacık kemiklerim, kirli saçlarım ve tüm bu kirden dolayı normal bej renginden birkaç ton daha koyu olan cildim görünüyor. Lavabonun üstündeki tek kullanımlık havluyu alıp ıslatıyorum ve açıkta kalan cildimi ovmaya başlıyorum. Üzerimde sadece kirli bir köle kıyafeti var ve suyu israf ettiğim için dayak yiyebilirim, ama umurumda değil. Cildimdeki bu kiri temizlemek için buna değer.

Banyodan çıkmam birkaç dakika sürer ve içimden Kazex'in su israf ettiğim veya çok uzun sürdüğüm için beni azarlayacağını düşünerek gerginleşirim. Ancak odaya döndüğümde yatak toplanmış ve o üzerine temiz battaniyeler sermektedir. Ben geri geldiğimde başını kaldırır ve gözleri yeniden parlar. "Daha iyi misin?"

"Yatağın için... üzgünüm," diye fısıldar gibi söylüyorum.

O, sanki önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkiyor. "Yatak örtüleri temizlenebilir. Artık bu senin yatağın. Benim ihtiyacım yok." İnce şilteyi yeni battaniyeyle düzeltmeyi bitiriyor ve sonra yatağın ucunda duran plastikle sarılmış bir paketi alıyor. "Bu bir mürettebat üniforması. Muhtemelen sana büyük gelir ama kendine ait kıyafetler bulana kadar ödünç alabilirsin."

O bana uzattı, ben de aldım ve göğsüme sıkıca bastırdım.

"Aç mısın?" Kazex hemen kapıya koşar ve orada duran tepsiyi işaret eder. "Erzah bize yemek getirdi. Seni yalnız bırakmayacağımı biliyordu. Aç değilsen de sorun değil. İstemiyorsan yemek zorunda değilsin."

Sanki heyecanlı ve nefessiz kalmış gibi sözleri ağzından dökülüyor. Sanki bana yemek vermekten büyük heyecan duyuyormuş gibi. Bu beni

biraz rahatlamamı sağladı ve ben de yeni yapılmış yatağın kenarına oturdum. "Yiyebilirim."

Bu doğru bir söz. Kazex sevinçle parıldıyor ve tepsiyi içeri taşıyor, arkasından kapının kapanması için botuyla kapıya vuruyor. Tepsiyi önüme koyuyor ve biraz uzakta çömelerek beni dikkatle izliyor.

Bir sürü küçük tencere ve kapaklı kase var, ama hiçbirini tanımıyorum. Aniden kararsızlıktan donup kalıyorum. Birini seçemiyorum. O açıkça benim birini seçmemi bekliyor, ama yanlış şeyi seçme düşüncesi beni felç ediyor. Tereddütle birine uzanıyorum, ama sonra geri çekiliyorum. Ya yanlış seçersem ve onu hayal kırıklığına uğrattıysam? O kadar nazik davranıyor ki.

"Sorun yok," diyor neşeli bir sesle. "Sakkar, bizim sağlık görevlisi, kölelikten yeni kurtulanların bazen travma sonrası stres bozukluğu yaşadığını söylüyor. Bu çok sık oluyor. Bazı insanlarda karar vermekten korkmaya neden oluyor. Senin yerine ben seçeyim mi?"

Rahatlarım, tüm korku içimden akıp gider. Belki de sorunun sebebi budur. Beni endişeden donup kalmama neden olan sadece travma sonrası stres bozukluğudur. Başımı sallarım.

Çıtır çıtır görünen kraker benzeri şeylerin olduğu bir tabağı bana doğru itiyor. "Bunları dene."

Tereddütle bir tane alıp ısıriyorum. İğrenç derecede tatlı ve midemi bulandırıyor. Tiksintimi gizlemeye çalışarak hemen tepsiye geri koyuyorum.

Yüzü düştü ve onu kırdığımdan endişelenerek gerildim. "Üzgünüm."

"Tadı kötü mü?"

"Çok tatlı," derim, burnumu kırıstırarak.

Kazex başını sallar. "Eğer sana sakinleştirici vermişlerse, bir süreliğine tat alma duyun etkilenebilir. Erişteyi dene. Tatlı değiller." Tekrar tereddüt ettiğimde, bir kaseyi alır ve kapağını açar. "Bunun içinde turşu sebze parçaları var."

Ramen'e çok benziyor ve aniden o kadar acıkıyorum ki, bir avuç erişteyi kapıp aç bir şekilde yiyorum, erişteyi h  p  rdeterek yiyip sonra da ellerimi temizlemek için yalıyorum.

"  ubuklarla yemek..." Kazex bir süre sonra bana başka bir şey uzatarak diyor.

Oh. Utançtan yüzüm kızarır. "  z  r dilerim."

"Benden asla özür dileme, Ruthie. Ben de senin yerindeydim. Seni anlıyorum. Sana yeterince yemek vermediler mi? Yoksa yemek bir pazarlık aracı mıydı? Ben k  leydim, bize bütün gün bekletilmiş bir yulaf lapası verirlerdi. Sıcak olurdu ve i  ine böcekler konardı. Daha iyi bir şey yemek istersek, madenlerden çıkardığımız cevher miktarını iki katına çıkarmamız gerekirdi. Daha iyi yemek yemek için hep çok mücadele ettiğimi hatırlıyorum." A  zının bir tarafı hafifçe kıvrılıyor. "  ok da iyi bir yemek değildi ama en azından böcek yoktu."

Ona utangaç bir gülümsemeyle bakarak çubukları ondan aldım. Belki o zaman anlar. "Bize protein tuğlaları atarlardı. Herkes onları kapmak için kavga ederdi ve asla herkese yetecek kadar olmazdı."   imdi bile, o tuğlalardan birinin ağzımın arkasında bıraktığı yapışkan tatlılığı hissedebiliyorum ve midem bulanıyor. "Sen de köle miydin?"

"Benim ırkımın tamamı köle olarak yaratılmıştır." Bunu, *bugün Salı g  n  ym   * gibi, gayet doğal bir şekilde söylüyor. "Ucuz işgücüne ihtiyaç duyan işverenler bir grup a'ani siparişi verir, biz de klonlanıp g  nderiliriz. Lord Straik'in beni bulup buraya i  e alması benim için büyük şans, yoksa hâlâ bir asteroit madeninde çalışıyor olurdum."

Duyduklarıma   ok oldum. Uzayda olduğumu biliyorum ama... asteroit madenleri mi? Klonlanmış ırklar mı? Bu, diğer kadının neden benim yüzüme sahip olduğunu açıklıyor olsa da, kendimi hiç olmadığı kadar aciz hissediyorum. "Dünya'dan kaçırıldığımı sanıyordum," diye itiraf ediyorum küçük bir sesle. "Benim bir klon olduğumu fark etmemiştim."

"Olmayabilirsin. Orijinal olabilirsin. Herhangi bir yara izi veya dövme var mı? I  aretler? Laboratuvarda yeti  tirilmedi  ini gösteren bir şey var mı?"

"

Düşünmeye çalışıyorum, ellerimi kollarım ve bacaklarımın üzerinde gezdiriyorum ve sonunda başımı sallıyorum. Daha çok korkmam gerekirdi, ama daha çok şey yerine oturmuş gibi hissediyorum. "Bilmiyorum. Sanırım pek fazla anım da yok. İlaçların etkisi geçince her şey netleşir diye düşünmüştüm ama..."

Sanki ne demek istediğimi tam olarak anlıyormuş gibi başını salladı. "Orada olmayan bir şeye uzanana kadar iyisin. A'ani laboratuvarlardan ilk çıktıklarında bazen bunu yaşarlar. Kendi anılarını oluşturmaya başladığında bu his kaybolur."

Kendi anılarım. Çünkü sürekli hatırlamaya çalıştığım anılar bana ait değil. Muhtemelen aynı yüze sahip, şaşkın kadına ait. Tanrım. Artık aç değilim, dizlerimi göğsüme çekiyorum. Köle tüccarları beni ilaçlarla uyuştururken, parçalı anıları görmezden gelmek kolaydı. Bu tutarsızlıkları, ilaçların hafızam üzerindeki etkisiyle açıklayabilirdim. Buradan olmadığımı biliyordum. Bir şekilde Dünya'dan kaçırıldığımı biliyordum. Ama bunların çoğu sadece sis ve bir şeylerin tam olarak doğru olmadığı hissiydi. "O nerede? Diğer kadın?"

"Ruth mu? Muhtemelen daha sonra gelip seninle konuşacaktır." Dostça ifadesi kaybolur. "O... durumdan memnun değil. Kocasını onu teselli ediyor."

Demek ikimiz de "durumdan memnun değiliz." Ama ben her şeyden daha kötü hissediyorum ve omuzlarım çöküyor. Ben bir davetsiz misafirim. O bu gemide yaşıyor. Bir kocası var. Buraya ait olan o, ben değilim. "Onun hayatını mahvediyor muyum?"

"Kimsenin hayatını mahvetmiyorsun," diye beni teselli ediyor. "Klon olmak korkunç ya da korkulacak bir şey değil. Ben bir klonum. Mürettebatın geri kalanı da klon. Bu sadece... senin kim olduğunla ilgili. Yakında kendine alışacaksın. O zamana kadar, yanında kalıp sana yardım etmekten mutluluk duyarım." Kazex yemek tepsisini işaret ediyor. "Hadi, ye. Dolu bir mide birçok şeye yardımcı olur."

Yine noodle kasesini elime alıyorum ve o bana gülümsediğinde, ben de çekinerek gülümsüyorum. "Neden bu kadar nazıksın?"

Kazex'in gülümsemesi genişler ve gerçekten harika bir gülümsemedir. Tüm yüzü aydınlanır ve gözleri çok nazıktır. Böyle gülümsediğinde ona bakmayı seviyorum. "Gerçek gerçeği mi istiyorsun yoksa kibar versiyonunu mu?"

"Gerçek gerçeği istiyorum. Bana hiçbir şeyi güzelleştirme." Garip, çubuk çatal gibi olmayan bir aletin ucuyla erişteleri karıştırıp, ağızıma bir lokma götürdüm.

"Çünkü sana aşığım."

Neredeyse makarnaya boğuluyordum, öksürürken her şeyi içinde tutmak için avucumun içini ağızıma bastırdım. "N-ne?"

"Sana aşığım," diyor Kazex. "Seni gördüğüm anda anladım." Paniklemiş bakışımı görünce elini havaya kaldırıyor. "Sen de beni sevmek zorunda değilsin. Ani olduğunu biliyorum. Sadece hislerimi dürüstçe söylüyorum. Sana yardım ediyorum çünkü uzaklaşamıyorum. Çünkü seni seviyorum ve senin birine ihtiyacın var. O kişi olmak istiyorum."

Erişteleri çiğneyip ağızımdakini yutmayı başarırım, sonra ağızımı silerim. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Ben... Ben kim olduğumu bile bilmiyorum..."

"Sorun değil. Bir şey söylemene gerek yok." Kazex'in gülümsemesi hiç bozulmadı. Yemek çubuklarından birini yeşilliklerin olduğu yere doğrulttu. "Bu arada, bunlar turşu. Hoşuna gidebilir. Beyaz olanlar çok acı."

"Ben..."

O benim tereddütümü fark eder. "Sözlerimi yumuşatmamamı söyledin, ben de öyle yaptım. Garip görüldüğünü bilsem de sana gerçeği söyledim. Senden hiçbir şey istemiyorum Ruthie. Bekleyebilirim. Şu anda her şeyin senin için garip olduğunu biliyorum. Sadece senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum. Ve eğer daha fazlasını istersen, beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Peki... daha fazlasını istemezsem? Hiç istemezsem?" Şu anda birine aşık olmayı nasıl düşünebilirim ki? Kazex gerçekten çok nazik, ama daha yeni tanıştık. Bana gerçekten aşık olamaz.

"Eğer daha fazlasını istemezsen, arkadaş kalırız." Kazex omuz silkiyor, umursamıyor. "Bu, sana olan hislerimi değiştirmez. Sadece bilmeni istiyorum. Neden yardım ettiğimi sordun, ben de söylüyorum. Senin arkadaşın olmak istiyorum, ama aynı zamanda daha fazlasını da istiyorum. Eğer tek istediğin bir arkadaşsa, o zaman biz sadece arkadaşız. Şimdi... turşu ister misin?"

Tereddüt ediyorum.

"Seni zorlamayacağım, Ruthie. Sadece senin yanında olacağım. Söz veriyorum."

Benim için burada. Güvenebileceğim ve dayanabileceğim biri. Beni önemseyen ve arkamda duran biri. "Bunu gerçekten çok isterim."

BÖLÜM DÖRT

ŞİMDİ

KAZEX

"Risda'da bir kantin açacağım," diyor Erzah, *Scarlet Gaze'de* her gece oynadığımız çubuk oyununda. Her zamanki yerlerimizde, dinlenme alanının ortasındaki büyük yuvarlak masanın etrafında oturuyoruz. İletişim cihazında gladyatör dövüşü yayınlanıyor, ama kimse izlemiyor. Birkaç bira içtik ve Zaemen bir kanserojen içti. Herkes biraz sıkılmış olsa da rahat ve gevşemiş durumda.

Gaze'in son birkaç aydır şirin ve sakin Risda III'te demirlemiş olması nedeniyle böyle hissetmemek zor. Erzah'ın sadece mürettebat olmak yerine kafasında yeni bir fikir belirlemiş olması beni şaşırtmadı.

"Bunun Aithar ve Dopekh'in fikri olduğunu sanıyordum," diyorum, elimdeki çubukları inceleyerek. Birkaç hafta boyunca Risda'da bir kantin açmaktan bahsettiler, sonra bu konudakonusunda sessiz kaldılar. I assumed that after the human female,

Amber, Aithar'ın ilgisini reddetti, o da bu gezegene olan ilgisini kaybetti. Şimdi Erzah bir kantin işletmek mi istiyor?

"Bu fikri Aithar ve Dopekh'ten bir çubuk oyununda kazandım. Bana verdiler." Erzah'ın gözleri heyecanla parlıyor ve bu olasılık onu gerçekten heyecanlandırıyor gibi görünüyor. "Artık bu benim hayalim."

"Hayaller böyle işlemez," diyor Zaemen, kanser jeli tıklayarak kapatıp bir kenara koyuyor. "Ayrıca bu el için elimde hiçbir şey yok."

"Onlar sorumluluk almak istemedi," diyor Erzah. "Ben istiyorum. O yüzden şimdi bu benim hayalim."

"Herkesin bir hayali vardır," diye alay eder Jerzec ve teklifine bir kredi daha ekler. Erzah'a sinsi bir bakış atar. "Dopekh, Salvotor'u çivilemeyi hayal ediyor."

"Kapa çeneni," diyor Dopekh, Jerzec'e somurtarak. "Ben ciddiylim..." diye devam ediyor Erzah.

"Ben de öyle," Jerzec sırtarak araya girer. "O ikisini kaç kez yakaladığımı bilemezsin..."

Dopekh masadan kalkar ve çubuklarını yere atar.

"Söylediğim bir şey miydi?" Jerzec, gözlerini kocaman açarak sorar.

Başımı sallarım. "Evet."

Aithar yüzünü buruşturur.

"Evet." Zaemen burnunu çeker. "Evet."

"Kahretsin. Sanırım onunla sonra konuşacağım." Jerzec yüzünü buruşturur. "Kafayı yemiş gibi davranmak istemedim."

"Salvotor konusunda biraz hassas," diyor Aithar ve sonra sessizlik oluyor. Tüm gözler bana dönüyor ve ben tahtadaki çubukların düzenini çok dikkatli bir şekilde inceliyormuş gibi yapıyorum.

Ne düşündüklerini çok iyi biliyorum. Hepsi, Salvotor ve Dopekh'in flört ettikten kısa bir süre sonra ilişkilerinin bozulduğunu ve şimdi ikisinin de Ruthie'nin "mavi toplar" dediği şeyden şikayet ettiğini düşünüyorlar, ancak onlar mesakkah değiller. Bunun benim ve Ruthie'nin durumuyla aynı olduğunu düşünüyorlar. Ama daha fazla yanılmaları mümkün değil. Ruthie'ye ilk günden beri ilgilendiğimi söyledim. Ona

ona benim için her şey olduğunu açıkça söyledim. Onun için canımı vereceğimi söyledim. Onun büyük, koyu renkli gözleri benimkilerle buluştuğu anda evrendeki diğer tüm kadınların varlığı sona erdiğini söyledim.

Dopekh ve Salvotor, tam olarak ne olduklarını anlamakta zorlanıyorlar. Bu da aralarında kavgalara neden oluyor. Ben mi? Ben her zaman kim ve ne olduğumu tam olarak biliyorum.

Ben Ruthie'ninim.

Aramızdaki kararları Ruthie veriyor ve o bir ilişkiye hazır değil. Bu yüzden burada oturup onun beni fark etmesini sessizce bekleyeceğim, çünkü yapabileceğim tek şey bu.

Bu arada, diğer mürettebatla sopa oynayabilir ve Ruthie'ye dokunmak istediğimi, dün gece onu nasıl hayal ettiğimi ya da onun yumuşak kokusunu ve tatlı kahkahasını düşünerek ne sıklıkla mastürbasyon yaptığımı düşünmemeye çalışabilirim. Bazen *Scarlet Gaze'de* Lord Straik'e hizmet etmeden önceki günlere dönmenin daha kolay olacağını düşünüyorum, uyuşturucu bulutunun içinde yaşadığım ve açık bir zihinden başka hiçbir şey istemediğim günlere. Şimdi baskılayıcılar vücudumdan çıktı ve tüm bu *duygular* yüzeye çıkıyor. Tüm bu ihtiyaçlar.

Hepsi Ruthie'nin etrafında dönüyor.

Son birkaç haftadır benden kaçınıyor. Ruth-Ann gelip her şeyi değiştirmesinden beri. Anlıyorum. Ruthie zor bir dönem geçirdi ve Ruth ile klon olduklarını fark ettiğinde bu onu çok sarsmış ve üzmüştü. Sonra Ruth-Ann aynı yüzle ortaya çıktı ve her şeyi bir kez daha kaosa sürükledi. Benim için daha kolay. Ben klon olduğumu hep biliyordum. A'ani'ler laboratuvarlarda yetiştiriliyor ve aletlerden biraz daha iyi muamele görüyorlar. Bizler insan olarak değil, savaş alanında, madende veya gemide stratejik olarak yerleştirilebilecek bedenler olarak değer görüyoruz.

Ama Ruthie kendisinin orijinal olduğunu sanıyordu.

Ruth-Ann geldiğinden beri, üç kadın birlikte vakit geçiriyorlar. Ruthie onlarla birlikte olmadığında, Aithar ile köprüde derslerine çalışıyor. Bir zanaat öğrenmek ve faydalı olmak istiyor. Anlıyorum.

Ama şu anda benden kaçınıyormuş gibi hissediyorum. Sanki çözmek istemediği bir sorunmuşum da bu yüzden benden uzaklaşıyormuş gibi. Anlasam da bundan nefret ediyorum. Onu çok özlüyorum. Şu anda bizimle sopa oynaması gerekirdi. Yanımda oturup gülmesi, bizimle birlikte bira içmesi gerekirdi. Kredi yığınının üzerinden bana sırtması ya da neredeyse boşalmış bira bardağını bana uzatması gerekirdi, böylece en sevdiğim kısmı olan köpüğü bitirebilirdim.

Ama o bizden, özellikle de benden kaçınıyor ve bu durum ruhumun derinliklerinde bir acı yaratıyor. Sabırlı olmaya çalışıyorum. Ona ihtiyacı olduğu kadar zaman tanımak istiyorum ve hiçbir yere gitmiyorum. Ama beni de anla. Beklemek zor...

Zaemen önümdeki masaya vurarak somurtuyor. "Katılacak mısın yoksa mızımızlanmaya devam mı edeceksin?"

Gözlerimi kırıştırıp dikleşiyorum. "Üzgünüm. Dikkatim dağılmıştı." "Belli oluyor," diyor Jerzec ve sonra gözlerini kırıştırarak aptalca bir yüz ifadesi yapar. "Oh, bak, ben Ruthie'yim. Bu daracak kıyafetlerden kurtulmama yardım edecek büyük, güçlü bir a'ani lazım..."

Ayağa kalkıp sopalarımı yere atıyorum ve ona atlayarak başını kolumun arasına alıyorum. "Ruthie olmak için çok çirkinsin, gerzek."

Jerzec boğuk bir kahkaha atar ve sonra beni yakalamaya çalışır, sonra masanın üzerine devriliriz ve güreşiriz.

"Sanırım oyun bitti," diyor Aithar, somurtkan bir şekilde. "Lanet olsun, yirmi kredi kazanmıştım da."

BÖLÜM BEŞ

RUTHIE

"SİZ EMİN İSTİYOR BAŞKA BAŞKA BİR

Ruth bana beni,
burnunu kırıştırarak soruyor. Tuvalette, duşların önündeki banklardan birinde, onun karşısında oturuyorum. Karşımızda, Ruth-Ann tezgahın üstüne oturmuş, bacaklarını sallayarak ilgiyle bizi izliyor.

"Eminim." Başımı yana eğerek devam etmesini işaret ediyorum. "Devam et."

Ruth boğazında öğürme sesi çıkarır ama parmaklarıyla kulağımı yerinde tutar. Piercing tabancasının soğuk tutuşunu, kulağımın üst kısmındaki sert kıkırdağı delmeden ve sonra serbest bırakmadan bir an önce hissederim. El aynasını kaldırırım, kulağımın üst kısmını süsleyen küçük metalik halkadan memnunum. Onun altında, kulak kepçesinden kulak memesine kadar uzanan on piercing daha var ve ayrıca tragus piercingim de var. Yüzümde bir tarafta iki kaş halkası, diğer tarafta ise bir örümcek ısırığı piercingim var. Burnumda ve alt dudakımın ortasında küçük birer halka piercingim var. Hepsini son bir yıl içinde yaptırdım.

Birkaç ay önce, köle olmaktan kurtulduğumda... Ruth ile aynı yüze sahip olduğum için.

Ve şimdi, Ruth-Ann.

Belki bu tuhaf bir isyan, ya da artık benim gibi hissetmediğim bir yüzü geri almamdır. Her ne olursa olsun, klon kardeşlerim benimle aynı süsleme ihtiyacını paylaşmıyorlar. Ruth-Ann'in omuz uzunluğunda düz bir bob kesimi var ve Ruth'un çok uzun, parlak saçları var, yüzünü çerçevelemek için birkaç tel kesilmiş. İkisi de benim gibi piercing'e meraklı değil.

Ruth titreyerek piercing tabancasını yere koyar. "Kahretsin, bu her seferinde tüylerimi diken diken ediyor. Bir dahaki sefere Ruth-Ann yapmalı. Kurallar böyle."

"Sonra bir dövme istiyorum," diyorum onlara, aynada yeni piercingimi tekrar hayranlıkla inceleyerek. "Yani hanginizin bunu benim için yapacağını siz karar verebilirsiniz."

"Ben değil," Ruth tekrar seslenir. Ellerini havaya kaldırır ve Ruth-Ann'in yanındaki lavabo tezgahına yaslanır. "Midem bulanıyor, bebek falan yüzünden."

Ruth-Ann ona sadece küçük, eğlenceli bir gülümseme atar ve bacaklarını sallamaya devam eder. "Sadece stresli olduğunda miden bulanır."

"Birine iğne batırmak beni strese sokmaz mı sanıyorsun? Ne yazık ki yanıliyorsun," diye karşılık verir Ruth. "Belki de vücut modifikasyonlarıyla kız kardeşlerini taciz etmekten vazgeçip Kazex'ten yardım istemelisin."

Bu isim kalbimi çarptırır ve Ruth-Ann'in ifadesinin değişip değişmediğini görmek için dikkatlice ona bakarım.

Ruth-Ann'in gelişi hayatımı yeniden altüst etti. Ruth ve ben "kız kardeş" olmaya ve aynı yüzü paylaşmaya alışmışken, Ruth-Ann geldi ve evrende bizim gibi daha fazla klon olduğunu fark ettik. Tabii ki bu Ruth-Ann'in suçu değil. Ona kızgın değilim. Ama Ruth'un düşünme şeklinin benimkine benzediğini fark ettim ve Ruth-Ann'de de aynı düşünme şeklinin ortaya çıkıp çıkmadığını gözlemliyorum.

Ruth'un lüks bir banyoya bayıldığını fark ettim. Ben de öyle. Temizlenmekten daha çok sevdiğim bir şey yok ve çiçek kokulu sabunları çok seviyorum. Ruth'un benimle çok farklı bir damak tadı olduğunu fark ettim, ama ikimiz de "gece çayı" denen kahveye bağımlıyız. İkimiz de siyah giysilere yöneliyoruz ve silah eğitiminde ateşli silahlardan çok bıçaklı silahları tercih ediyoruz. İkimiz de yükseklikten ve koyu mor renkli yiyeceklerden korkuyoruz. İkimiz de akşam yemeğinden sonra uykumuz geliyor ve uykumuzda konuşuyoruz. Elbette farklılıklar da var, ama çok fazla benzerlik var. Beni duraksatacak kadar çok.

Ruth, mesakkah asilzadesinden korsanlığa geçen Lord Straik'e çok derin ve değerli bir aşk besliyor. Onun adına mutluyum ve işleri bozmak istemem, ama bu aşkın cazibesini anlayabiliyorum. Lord Straik, Ruth'a tamamen sadıktır ve Ruth odaya girdiğinde, onun için başka hiç kimse yoktur. Uzun boylu, düşünceli ve yalnız bir adamdır ve tam da benim gençken seveceğim türden bir erkektir... ya da aslında, orijinal Ruth'un gençken seveceği türden bir erkektir. Ruth'un onu neden sevdiğini çok net görebildiğim için bu durum beni tedirgin ediyor.

Hissettiklerim *bana mı* ait, yoksa orijinal Ruth'a mı?

Bu karmaşık bir durum ve Kazex ile arkadaşlığımı sonlandırmamın nedenlerinden biri de bu.

Ona tamamen bağımlıyım... ve Ruth-Ann'in varlığının bunun için ne anlama geldiğini bilmiyorum. Daha özgüvenli olsaydım, yeni klon kız kardeşime sert bir tavırla onun benim olduğunu söyledim. O, ben geldiğimden beri yanımda, sessizce destek ve sevgi sunuyor.

Ama onu seven tarafımın gerçek ben miyim yoksa klonlanmış tarafım mı olduğunu bilmiyorum. Ya Ruth-Ann da onu seviyorsa? Bu durumda benim hislerim gerçek mi olur yoksa başka birinin kişiliğinden arta kalanlar mı?

Her şey kafa karıştırıcı ve incitici. Ne kadarının ben, ne kadarının klonum olduğunu bilmiyorum, bu yüzden kendimi geri çektim. Boş zamanlarımı mürettebatla geçirmeyi ve onlarla takılmayı bıraktım. Kazex ile öğle yemeği yemeyi ve ona rastlamak için bahaneler uydurmayı bıraktım. Bana verdiği silah eğitimini bıraktım. Geceleri yatağına girmeyi bıraktım — seks için değil, sadece arkadaşlık ve rahatlık için.

Kazex bana ilk piercingimi de yapan kişiydi. Elleri sabit ve emindir ve bu, onun bana hiçbir koşul olmadan dokunması için iyi bir bahaneydi. Ama Ruth-Ann geldiğinden beri, dövmelemleri bırakıp piercing yaptırmaya başladım, çünkü hala kendimi ortaya çıkarmak, kalıplara uymamak için çaresiz bir ihtiyaç duyuyorum. Küçük bir şekilde benzersiz olmak için.

Elimi kesilmiş saçlarımla arasından geçirip, traşlanmış yanlarımı ovuşturarak düşünüyorum. "Kazex meşgul," diyorum diğerlerine. "Onu rahatsız etmek istemiyorum."

"İkimiz de senin için bunun bir rahatsızlık olmadığını biliyoruz," diye şaka yapıyor Ruth.

Onun sözlerine yarım ağız gülümsüyorum. Ruth-Ann hiçbir şey söylemiyor, sadece ikimizi izliyor.

Kız kardeşlerimle Ruth'un odasında akşam yemeği yiyorum. Straik de bizimle birlikte ve o ve Ruth hava durumu hakkında (her şeyden önce) tartışırken ben makarnamı karıştırıyorum ve Ruth-Ann onları izliyor. Ruth-Ann sessizdir ve bunun "onun" bir özelliği mi yoksa Ruth'un orijinal bir özelliği mi olduğunu merak ediyorum. Tüm bunlar başımı ağrıttıyor.

"İyi misin?" diye soruyor Ruth, Risda III'teki bulutlu bir günün hala "güzel hava" olarak kabul edilip edilemeyeceği konusunda Straik ile tartıştığı bir ara masanın altında bana tekme atarak. "Çok sessizsin."

"Ne?" diye itiraz ediyorum, doğrulup kaşlarımı çatarak. "Sessiz olmam neden sorun olsun ki? Ruth-Ann her zaman sessizdir."

"Ben sessiz değilim," diyor Ruth-Ann, çubuklarıyla eriştelerini çevirerek. "Plan yapıyorum."

Ruth buna güler ve sonra ayağıyla beni dörter. "Son zamanlarda kendin gibi değilsin."

"Belki de Ruth-Ann olmakla meşgulümdür," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum ve Ruth-Ann bana meraklı bir bakış attığında kendimi aptal gibi hissediyorum. "Üzgünüm. Sadece garip bir durumdayım."

"Mürettebat seni rahatsız mı ediyor?" Straik, yüzünde kara bir kaş çatarak sorar. "Onlarla konuşmam mı gerekiyor? Eğer sana herhangi bir konuda baskı yapıyorlarsa, bunu bilmek istiyorum."

Onun mürettebatı mı? Ona tuhaf bir bakış atarım. Kazex hariç, hepsi bana küçük kız kardeşleriymişim gibi davranıyor. Taciz edilme tehlikesinden çok, pantolonumun indirilme tehlikesi var. "Onlar iyi. Dediğim gibi, ben sadece garip bir durumdayım. Kimsenin yaptığı bir şey yok. Sorun bende."

"Belki de dışarı çıkıp manzarayı seyretmeliyiz?" Ruth-Ann gönüllü olur. "Herkes ne kadar güzel bir gezegen olduğunu söylüyor."

"Eh." Ruth, Risda'dan pek etkilenmemiş. "Etrafta bir sürü insan görmek hoş olsa da, bu kasaba beni sıkıyor. Pembe kumsalları olan yeri hatırlıyor musun? Ve mercan ağaçlarını? İşte orası hoştu." Elini Straik'in koluna koyup başparmağıyla onun cildini okşuyor. "Belki bebek doğduktan sonra geri döneriz."

"Orada sana bir ada alacağım," diye yemin eder, koyu renkli gözleri hayranlıkla doludur. "Üç tane. Kız kardeşlerine birer tane ve en büyüğü sana."

Ona gülümser, hiçbir şey söylemez ve hava birden gerginleşir. Ruth başparmağıyla onu okşamaya devam eder, Ruth-Ann ve ben birbirimize bakarız. Bunun nereye varacağını biliyoruz ve gitme zamanı geldi.

"Bulaşıkları yıkamaya gidiyorum," derim ve ayağa kalkarım.

"Ben de size katılacağım," diye ekliyor Ruth-Ann.

Ruth ve Straik hiçbir şey söylemezler. Zaten kendi küçük dünyalarında kaybolmuşlardır ve bir sandalyenin yaklaştırılmasının sesini duyduğumda hiç şaşırmam. Ruth-Ann ve ben odalarından çıkarız, kapının arkamızdan kayarak kapandığından emin olurum ve gizlilik talebinde bulunduklarını belirtmek için düğmeye basarım.

Ancak arkamı döndüğümde, Ruth-Ann koridorda kaybolmamıştır. Olduğu yerde durmuş, anlaşılmaz bir ifadeyle beni inceliyor. "Her şey yolunda mı?" diye sorar. "Seni rahatsız eden ben miyim?"

Suçluluk duygusu beni kaplıyor. Kafamın karışık olması Ruth-Ann'in suçu değil. Hangi duyguların bana ait, hangilerinin kalıntılar olduğunu ayırt edememem onun suçu değil. O düşman değil. O da benim kadar olayların kurbanı. "Seninle alakası yok," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Sadece bazı şeyleri kafamda oturtmakta zorlanıyorum. Zamanla düzelecek bir şey."

"Konuşmak istersen ben buradayım," diyor o sabit ses tonuyla. Sakin ve kararlı sesi, her zaman duygusal olan Ruth'tan çok farklı.

Onun sessiz teklifi beni daha da kötü hissettiriyor. "Teşekkürler, ama ben iyiyim."

Ama iyi değilim.

Saatlerce ranzamda dönüp duruyorum, uyuyamıyorum. Karşımda Ruth-Ann huzur içinde uyuyor ve bu durum işleri daha da sinir bozucu hale getiriyor. O gelmeden önce Kazex beni odasına almıştı ve kapının dışında uyuyarak beni koruyordu. Şimdi o buradayken, aynı odayı paylaşıyoruz ve Kaz Erzah'la birlikte. Bu Ruth-Ann'in suçu değil, ama ben Kazex'le birlikte olmayı tercih ederim. Onunla birlikte kendimi güvende ve korunmuş hissediyordum. Belki de sorun budur. Gemide güvendeyim, bunu biliyorum. Ama kendimi tedirgin hissediyorum. Huzursuz.

Onu ve sakın, güven verici varlığını özölüyorum. Yastığımı yeni delinmiş hassas kulağına dayayıp gözlerimi kapatıyorum, Kazex'i ve rahat gülümsemesini hayal ediyorum...

Suyun altındayım. Nefes alamıyorum. Ciğerlerim sıvıyla dolu, ama yine de tek istediğim bir nefes hava almak. Kendimi yukarı itip yüzeye çıkmaya çalışıyorum, ama başaramıyorum. Ben... bir tüpün içindeyim. Bir klonlama tüpü. Yüzümü camdan birkaç santim uzağa dayayıp, benimle aynı yüze sahip insanlarla dolu tüplerle dolu laboratuvara bakıyorum. Çığlık atmak istiyorum ama boğuluyorum...

Nefes nefese uyanıyorum.

Siktir. Siktir, siktir, siktir.

Bir rüyaydı. Sadece bir rüyaydı. Titreyerek alnıma elimi bastırdım ve terden sıırılsıklam olduğumu fark ettim. Nemli cildim durumu daha da kötüleştiriyordu, sanki az önce gerçekten bir tüpün içindeymişim gibi. Battaniyemin kenarını tutup, titreyerek açıkta kalan cildimi ovuşturdum.

"İyi misin?"

Ruth-Ann. Onu uykusundan uyandırmışım. Dirseklerine dayanarak, karanlık odanın loş ışığında bana gözlerini kısarak bakıyor.

Kafamı sallayıp kollarımı ovuşturuyorum. "Kötü bir rüya gördüm. Bir şeyler yemeye gidiyorum. Beni bekleme."

O cevap veremededen yataktan atlıyorum ve odamızın kapısını açıyorum. Dışarı çıkıp koridora doğru ilerliyorum, üzerimde sadece bir çift külot ve uyumak için yapılmış kısa etekli kolsuz bir tunik olduğunu farkında değilim. Soğuk metal zeminde ayak parmaklarım kıvrılıyor ve sessiz koridorda tanıdık bir kapıya doğru ilerliyorum. Ruth-Ann'e söylediğim gibi içki almaya gitmiyorum.

Kendi kişisel rahatlık alanıma gidiyorum.

Gece geç saat olmasına rağmen Kazex'in kapısını çalışıyorum. Muhtemelen oda arkadaşı Erzah'ı uyandıracakım ama umurumda değil. Erzah aldırmayacaktır.

Kapı beklediğimden daha çabuk açılır. Huh. Kazex uyumamış olmalı. Kalçalarına bir battaniye sarılmış ve bana gözlerini kısarak bakar. "Her şey yolunda mı?"

Onu görmek o kadar güven verici ki ağlamak istiyorum. Bunun yerine, kesilmiş saçlarımı, dik duran mohawk kısmını elime alıp tarıyorum ve yüzümü onun geniş, kırmızı göğsüne gömmek ve yanağımı göğüs kaslarındaki dövmelelere bastırmak istediğimi düşünmemeye çalışıyorum. Ayaklarımın üzerinde tereddütle sallanıyorum. Bu aptalca mı? Ben aptal mıyım? Haftalardır ondan kaçınıyordum ve birdenbire kötü bir rüya gördüm ve...

"İçeri girmek ister misin, Ruthie?"

Sesi okşayıcı, yumuşak ve nazık, hiç yargılayıcı değil.

Boğazımda bir düğüm oluşurken başımı sallıyorum.

Kenara çekilip beni içeri alır ve odasındaki karanlık, nedense benim odamdaki karanlıktan daha iyi, daha rahatlatıcı gelir bana. Yanımdan geçerken, yerde dağılmış çamaşırları kenara iterek, sabununun hafif kokusu havada kalır. Sanki umurumda da sanki. Erzah'ın yatağı boştur, battanileri düzgünce yapılmış ve eşyaları topludur.

"Erzah nerede?" diye soruyorum, kollarımı göğüslerimin altında kavuşturarak. "Burada olduğum için kızacak mı?"

"Bu gece köprü vardiyasında ve kızsız da kızsız da umurumda değil. Bana ihtiyacın var." Kazex elini boynumun dibine koyar ve hafifçe sıkar. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Kabus gördüm," diyorum ona. "Klonlama tüpünde olduğumu ve çıkamadığımı gördüm."

"Evet, bu çok kötü." O büyük eliyle beni tekrar sıkıca sarıyor. "Benim yatağımda uyumak ister misin?"

Bu tuhaf bir soru değil. Eskiden, o kapının hemen dışında uyurken ben onun yatağında uyurdum. Bu bizim için normaldi ve ben her zaman böyle uyuduğumda çok iyi uyurdum. Kazex'in beni koruduğunu, bana göz kulak olduğunu biliyordum. O nöbet tutarken kimsenin peşimden gelmeyeceğini biliyordum ve bu çok hoştu. Ama artık birinin odama girmesinden endişelenmiyorum.

ve taciz ediyor. Bu gece, gözlerimi kapatıp kendimi yine o tüpün içinde bulmaktan, karşıda milyonlarca Ruth-Ann yüzüne bakmaktan daha çok endişeleniyorum. Yalnız kalmak istemiyorum. "Benimle yatabilir misin?" diye pat diye soruyorum. "Sadece bu gece için?"

Bir an duraksıyor, ama sadece bir an. "Tabii ki."

Ondan önce yatağa tırmanıyorum, bunu zorlaştırmayacağı için rahatlamışım. Daha önce ondan doyamıyorken, son birkaç haftadır neden ondan kaçındığımı sorgulamayacağı için rahatlamışım. Hiç soru sormadan yanımda uyumama izin vereceği için ne kadar mutlu olduğumu ağlayabilirim.

Kazex yatmaya hazırlanıyor, battaniyenin altına bir çift pantolon giyiyor ve sonra benim arkamdan yatağa giriyor. Sonra yatıyor ve battaniyeyi ikimizin üzerine örtüyor. Yatakta aramızda boşluk var ve bu gece tüm sınırları zorladığım için, bu boşluğu sevmediğime karar veriyorum. Ona yaklaşıyorum, göğsüne kıvrılıp başımı ona yaslıyorum. "Teşekkür ederim. Seni uyandırdığım için özür dilerim."

"Uyumuyordum." Kollarını bana doladı. "Neden uyumuyordun?"

Sırtımı okşadı. "Sadece uyu, Ruthie."

Uyumak iyi fikir. Geldiğimden beri ilk kez, huzurlu ve sakin hissediyorum. Gözlerimi kapatıyorum, mutluyum.

BÖLÜM

ALTINCI

KAZEX

NEDEN UYUYAMADIN?

Sanki hayallerimin kadınına, o gelmeden önce ona bakarak mastürbasyon yapmakla meşgul olduğumu söyleyebilir miyim? Dişlerimi sıkıp, Ruthie başını çenemin altına sokup göğsüme sokulurken, kalçalarımı onun kıvrılmış vücudundan olabildiğince uzak tutmaya çalışıyorum. Penisim zonklamıyor ve kaya gibi sert olmasaydı, bu hayatımın en güzel anı olurdu.

Rahatsız olmamın önemi yok. Ruthie'nin bana ihtiyacı var ve ben onun için burada olmak istiyorum. Kasıklarımındaki ağrı yakında geçecektir... umarım.

Parmaklarımla ensesini okşuyorum, ona dokunmaktan kendimi alamıyorum. Ruthie'nin kokusu tıpkı kendisi gibi hafif ve narin, ve ben onun geldiği ilk günkü kadar ona hayranım, o gün korku dolu gözleri ve dehşete kapılmış duruşuyla. O, kötü durumlardan saldırarak kurtulmak isteyen Ruth gibi değil. Ruthie daha nazik. Ruhu daha kırılgan... ve ben onun ihtiyaç duyduğu koruyucu olmak istiyorum.

Bana doğru kayıyor ve ben, bacaklarımın arasında çıkıntılı şişkinliği hissettiğinden endişelenerek kaskatı kesiliyorum.

"Teşekkür ederim," diyor yumuşak bir sesle. "Benden nefret etmediğine sevindim."

Belki şanslıyım ve henüz ereksiyonumu fark etmemiştir. "Senden asla nefret edemem. Asla. Sana her zaman arkadaşın olacağımı söyledim, Ruthie. Hiçbir yere gitmiyorum. Kendini anlamaya çalışıyorsan, acele etme. Ben burada olacağım."

O memnuniyetle bir ses çıkarır ve eli yanıma kayarak yerleşir.

Bunun bir hediye olduğuna karar veriyorum. Ruthie'nin yanımda kıvrılıp, bana ihtiyaç duyuyormuş gibi bana yaslanması? Bu bir hediye. Saygıyla kolunu okşuyorum, narin kulağının dudaklarıma çok yakın olduğunu fark ediyorum. Straik'in Ruth'u öptüğünü gördüğüm gibi onu öpmek istiyorum, ama cesaret edemiyorum. "Başka bir piercing yaptırmışsın."

Ruthie'nin dudakları gülümsemeye kıvrılır. "Fark ettin."

"Seninle ilgili her şeyi fark ediyorum." Sözlerim açık sözlü, ama Ruthie benim hislerimi biliyor. Hiç saklamadım. Benim için evrendeki her şey olduğunu biliyor.

Gözlerini açıp bana bakıyor. "Sadece... buna ihtiyacım olduğunu hissettim. Diğerlerinden biraz daha farklı olmak istedim."

"Anlıyorum." Onu a'ani'lerden daha iyi kim anlayabilir ki? Biz de klonuz ve kökenimizden hiç şüphe duymamış olsak da, benimki gibi yüzlerin denizine bakıp kim olduğumu ve ne olduğumu merak etmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. "Beğendim."

Kıkırdar. "Van Gogh gibi kulağımı kesebilirdim ve sen bunu beğenirdin."

"Bu aşırı bir görünüm gibi. Belki de kulağını kesmek yerine süsleyebilirsin." Parmağımı kulak memesinin narin kenarı boyunca gezdiriyorum. "Kaldırmak için çok güzel."

Ruthie titrer ve bana bakar.

Vücudum onun için yanarken kalbim acıyor. Bunun her anını hatırlamak istiyorum. Ruthie'nin çıplak bacakları benimkilerle iç içe geçmiş, yatakta birlikte olduğumuz anları. Bu

bana verdiği en büyük şey ve ben onun güvenliğini suistimal etmeyeceğim. Geçmişte, aramızdaki her şey küçük dokunuşlar, paylaşılan gülümsemeler ya da şakalarla sınırlıydı. İhtiyacı olduğunu düşündüğümde ara sıra ona sarılırdım, ama onun vermek istediğinden fazlasını asla istemedim.

Ruthie beni gerçekten görmek için yüz yıl geçse bile, ben burada olacağım, ondan tek bir gülümseme bekliyor olacağım. Kardeşlerim arasında öne çıkmadığımı biliyorum. Tıbbi görevlimiz Sakkar gibi inanılmaz zeki değilim. Erzah gibi dışa dönük değilim ya da Zaemen gibi sürekli şakalar yapmıyorum. Ama umarım Ruthie beni görür. Gerçek beni. Onun için her şeyi yapabilecek sadık a'ani'yi.

Beni gör, diye sessizce talep ediyorum. Bu gece beni gör, Ruthie. Eğer izin verirsen, her nefesimde seni nasıl kefiing hayranlıkla seveceğimi.

Gözleri yere düşer, benim kalbim de.

O zaman bu gece olmaz.

"Burada uyumama izin verdiğın için teşekkür ederim," diyor, sesi narin ve yumuşak, bu da beni özlemle sarsıyor.

Sanki sorması gerekiyormuş gibi. "Yatağıma istediğın zaman gelebilirsin." Başını kaldırır ve ne dediğimi fark edince hemen eklerim, "Ama yarın erken kalkacağım, seni uyarmalıyım."

"Öyle mi?"

O narin kulağına tekrar dokunmak için can atıyorum ama aynı zamanda benim ilgimden rahatsız olmasını da istemiyorum. Bu yüzden elimi sıkıca kapatıp zorla kalçasına koyuyorum. "Yarın şehre gideceğiz. Erzah bana, şehre ikinci bir kantin açılmasının iyi olacağını düşündüğünü ve benimle birlikte gidip fikirlerimi söylememi istediğini söyledi."

Ruthie bana şaşkınlıkla bakıyor. "Gerçekten burada kalmak mı istiyor? Bu gezegende mi?"

"Bu o kadar kötü mü? Lord Straik'in gelecekte de böyle devam edeceğini sanmıyorum," diye itiraf ediyorum. Kendisinin de kalmayı düşünmemesine şaşıyorum.

galakside bir insan için en güvenli yer burası. "Eşi hamile ve yetkililer annesini yakından takip ediyor, o ve eşi sakin bir yere yerleşecekler. Biz mürettebat olarak sadece geleceğimizi düşünüyoruz. Herkes sonsuza kadar bir gemide hizmet etmek istemez."

"Tabii ki hayır. Öyle demek istemedim." Parmakları göğsümde hafifçe kayıyor ve ben bu küçük dokunuşla mutlulukla gözlerimi kapatıyorum. "Sadece... Sanırım hala ayaklarımın üzerinde durmaya çalışıyorum ve grubumuzdan birinin ayrılacağını düşünmek zor geliyor. Risda o kadar sessiz ki, Erzah'ın yerleşmek isteyeceği bir yer gibi görünmüyor."

Buna gülümserim, daha güvenli bir alanda. Ruthie, Lord Straik emekli olursa hepimizin farklı planları olduğunu fark etmiyor gibi görünüyor. Dopekh en yakın istasyona gidip ödül avcılığı lisansı almak istiyor. Zaemen kendi gemisini hayal ediyor. Ben ise Ruthie'nin yapmak istediği her şeyi hayal ediyorum. "Erzah kendi kantinini işletmek gibi büyük hayalleri var. Onun için bunu seviyorum."

"Risda, ha." Parmağını göğsüme, hızla atan kalbimin üzerine koydu. "Yarın seninle gitmek istiyorum. Gelebilir miyim?"

"Sen... öyle mi?" Belki de beni görüyor. Belki de benimle vakit geçirmek istiyor. Belki de...

"Orayı iyice görmek istiyorum," Ruthie, benim umut dolu düşüncelerimden habersiz devam ediyor. "Kız kardeşlerim olmadan kendi fikrimi oluşturmak istiyorum. Bilirsin, kalmaya karar verirsem diye. Gelirsem sorun olur mu?"

"Tabii ki gelebilirsin." İçim içimi yiyor, ama neşeli bir ses tonu takınmaya çalışıyorum.

Ölümüne neşeli, işte ben buyum.

BÖLÜM YEDİ

RUTHIE

Kazex'in yatağında uyumak harika. Sabah erkenden uyanıyorum, tamamen dinlenmiş ve nerede olduğumu tam olarak biliyorum. Öyle olmamak imkansız — her yerde onun kokusu var ve en ufak bir hareketimde kalın, kaslı bir uzuvla karşılaşıyorum. Kazex biraz yayılgan birisi gibi görünüyor. Yatağın çoğunu ve battaniyelerin neredeyse tamamını kaplıyor. Bir kolunun altına kıvrılmış, kendimi ona bastırmış, yatağın onun yanında küçük bir yumru oluşturmuşum.

Kolumu beline doladım ve göğüslerimi göğsüne bastırdım. Bunun çok farkındayım, onu uyandırmamak ve bu anı mahvetmemek için kendimi sabit tutuyorum. Burada olduğumu anlarsa, çekilmek zorunda kalırım. Ama... göğüslerimi onun sert, kaslı vücuduna bastırmayı çok seviyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki, kendimi ona sürtmek istiyorum. Meme uçlarım sertleşiyor ve o lezzetli hissin tadını çıkarmak için yer değiştirip onun cildine sürtünmek için can atıyorum.

Ama onu haftalardır görmezden geliyorum. O n a bunu yapamam. Karışık mesajlar göndermek ona haksızlık olur.

mesajlar göndermek ona haksızlık olur. Şey... şu anda yarı çıplak ve onun yatağında olduğumdan daha da karışık mesajlar. Kendime bunun sadece dostça bir davranış olduğunu söylüyorum. Bana iyi bir arkadaş gibi davrandığını.

İyi arkadaşlar birbirlerinin ağrıyan meme uçlarını ovuşturmazlar.

İsteksizce, onu rahatsız etmemek için dikkatlice yataktan kalkarım. O, benim üstüne tırmanmamdan habersiz uyumaya devam eder ve yanına döner, battaniye yere düşer.

Tamam, Kazex derin uyuyan biridir. Bu biraz sevimli. Yataktan kalkıp onu battaniyeyle örtmek için hareket ediyorum... ve sonra duruyorum.

Ağız sulandıran bir güzelliği var. Michelangelo'nun Davut heykeli yatakta uzanmaya karar verseydi, Kazex'in şu anda olduğu gibi görünürdü. Ama tamamen Davut gibi değil, bunu fark etmeden edemiyorum. Rönesans ustalarının mükemmel heykel formlarına verdiklerinden çok daha büyük bir donanıma sahip. Kocaman. Bu ana kadar Kazex'in penisini hiç düşünmemiştim ama şimdi ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Yani, bir penisi olduğunu biliyordum. Ama Kazex'in bir *penisi* var. Pantolonuna baskı yapan şişkinliği çok belirgin ve parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor. Sadece onun bir parçası mı yoksa pantolonu bana öyle bir izlenim mi veriyor diye görmek için.

Çünkü... lanet olsun.

Uzun bir dakika boyunca gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum. O yatakta hareket ediyor, dudaklarını şapırdatıyor ve karnının altını kaşıyor, sonra elini uzatıp kendini düzeltiyor. Onun kendini düzeltmesini izliyorum ve içimde sıcak ve zevkli bir şey sıkışıyor.

Ben çok sapık biriyim, çünkü onun kendine dokunmaya devam etmesini istiyorum... ve izlemek istiyorum.

Parmağımı ısırarak, kendimi zorlayarak battaniyeyi bırakıp uzaklaşıyorum. Uzaklaş, Ruthie, diye kendime telkin ediyorum. Eğer bir gösteri istiyorsan, tek yapman gereken sormak. Kazex'in sana bir tane vereceğini biliyorsun.

duşlar ve daha sonra odasına dönüp benim için kendini okşamasını istemeyi düşünürüm.

Ama ona benim için mastürbasyon yapmasını istersem, Ruth-Ann'den uzaklaştırmış olmaz mıyım? Ondan cinsel gösteriler yapmasını isteyip sonra ona olan ilgimin benim değil, eski Ruth'un olduğunu ve benim sadece artıkları hissettiğimi düşünmek ona haksızlık olur.

Bundan nefret ediyorum. Zihnimin bu kadar karışık olmasından nefret ediyorum. Keşke ona atlayıp saatlerce öpebilseydim. Keşke ona binip ikimiz de boşalana kadar onun sikini sürebilseydim, ama bunun Kazex için çok önemli olacağını biliyorum ve onu kırmak istemiyorum.

Bu gemiye adım attığım ilk gün bana kalbini verdi ve ben onu incitmekten çok korkuyorum. O benim için çok değerli, onu kullanamam. Kazex en iyisini hak ediyor ve ben kendimi anlayana kadar ona dokunmam.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, güzel soğuk duşta oyalanıyorum. Ama bu bile düşüncelerimi yatıştırmıyor. Duşta mastürbasyon yapamam ki. Herkes anlar, çünkü a'anilerin koku alma duyusu çok keskindir ve duşlar spor salonu duşları gibi düzenlenmiştir. Mahremiyetim olsa ve gemideki diğer kadınlar orada olmasa bile, arkamda sıcak am kokusu bırakmak bana garip gelir.

Sadece saf düşünceler düşünmem gerekiyor. Çok çok fazla saf düşünce.

Düşün altına girdiğim anda, Ruth-Ann birkaç adım ötede duşta belirir ve havlusunu askıya asar. "İşte buradasın. Nereye gitmiştin?"

Ugh. Ruth-Ann'den nefret etmiyorum, ama kafam en karışık olduğunda hep etrafımda olmasını sevmiyorum. "Biraz yalnız kalmak istedim. Kazex'le takıldım."

O da başını sallayarak duşu açar. "Bugün antrenman salonunda birlikte çalışmak ister misin? Ayak hareketlerimi geliştirmem lazım."

"Olmaz. Kazex ve Erzah ile Liman'a gidiyorum." Bu bahaneye de sevindim. Aslında, çoğunlukla Kazex ile

sadece onun yanında olmak beni mutlu ediyor.

Ruth-Ann ipucunu anlamak yerine, yüzü aydınlanıyor. "Oh, ben de sizinle gelirim! Çok eğlenceli olur. Zaten dışarı çıkıp bacaklarımı uzatmak istiyordum."

Harika. Şimdi günümü Ruth-Ann'in peşinde geçireceğim. Zayıf bir gülümseme takınıp karanlık düşüncelere kapılmamaya çalışıyorum. O benim klonum. O benim kardeşim. Ondan nefret edemem. O benim klon kardeşim.

Ama tanrım, lanet olası ortamı anlayamıyor mu?

BÖLÜM SEKİZ

KAZEX

Kısa bir süre sonra RUTHIE ortaya çıktığında, mürettebatın giydiği bodysuitlere uyan siyah bir bodysuit giyiyor ve kısa saçları, onun deyimiyle "mohawk" olarak adlandırdığı bir şekle getirilmiş. Bu, onun koyu renkli gözlerini ve narin yüz hatlarını daha da vurgulamış ve görünüşünü kontrol altına almasını çok sevdim. A'ani'ler, kendilerini farklı kılmak için sürekli olarak dövme yaptırıyor, piercing takıyor veya saçlarıyla oynuyorlar, bu yüzden klonlanmış yüzlerin arasında öne çıkmaya çalışmayı anlıyorum.

Geldiğinde gülümsemesi solgundu ve hemen onun bir şeyden rahatsız olduğunu anlayabildim. Ruth-Ann, kısa at kuyruğu şeklinde düzgün saçları ve benzer bir bodysuit giymiş olarak onun ardından geldiğinde, ne olduğunu tahmin edebildim. Ruth-Ann'in varlığı, Ruthie'yi Lady Ruth'tan, diğer klondan ve Lord Straik'in sevgili karısından çok daha fazla rahatsız ediyor. Bunun nedeni Ruth-Ann'in en son gelen olması mı, yoksa benim bilmediğim başka bir şey mi var?

Eğer bir şey söyleseydi, araya girip sorunu hallederdim. Ruth-Ann'e güvenlik nedeniyle geride kalması gerektiğini söyledim.

Geminin güvenlik şefi olduğum için, emirlerime itiraz edemez.

"Daha fazla misafir!" Erzah, ortamı fark etmeden yorum yapar. "Harika. Tam çıkmak üzereydik. Hazır mısınız?"

Ruthie'nin bir şey söylemesini bekliyorum. Bana yardım etmemi istemesini.

Bana ne yapmamı istediğini anlatan bir bakış atmasını bekliyorum.

Bana ihtiyaç duymasını bekliyorum. Bana güvenmesini bekliyorum.

Ama o sadece küçük bir gülümseme takınıyor ve Erzah'a boş boş tatlı bir ifadeyle bakıyor. "Hazırız."

Ve garip bir şekilde hayal kırıklığına uğrarım. Şaşırmamam gerekirdi, ama şaşırdım.

Ruth-Ann, Risda'nın küçük yerleşim yerinde, yaratıcı olmayan bir şekilde "Liman" olarak adlandırılan caddede yürürken kaşlarını çatıyor. "Fırın kokusu alıyorum."

Ruthie durur, kaşlarını çatarak kız kardeşine bakar. "Tamam."

"Gerçekten çok kötü bir pişirme kokusu." Tiksinmiş gibi görünüyor. "Kokuyu alamıyor musun? Neredeyse yanmış gibi kokuyor?"

"Sanırım?" Ruthie omuz silkiyor. "Pişirmeyle ilgili anıların var mı?"

"Yok mu?" Ruthie başını sallayınca, Ruth-Ann dudaklarını büzüp, açıkça sinirlenmiş bir şekilde caddede ilerlemeye başlar.

Erzah ellerini beline koyar ve Ruthie'nin yanında duran bana bakar. "Nereye gidiyor?"

"Muhtemelen fırıncıyla yüzleşmeye," diye cevaplar Ruthie. "Görünüşe göre, karakter olarak düşündüğümüzden çok daha fazla Ruth'a benziyor."

Lord Straik's wife my

Ruthie'ye tekrar baktığımda eğlencem bir anda yok oluyor. Yüzünde uzak ve belirsiz bir hüznün var. Ruth-Ann'in pişirmeyle ilgili anıları yok ve bu onu açıkça rahatsız ediyor. Hayır, onun diğer ikisinden daha az değerli olduğunu, bir şekilde eksik olduğunu hissetmesini istemiyorum.

"Peki bu bina nerede?" diye yüksek sesle soruyorum, ters yöne dönüp güneş ışığı çok parlakmış gibi elimi gözlerime siper ediyorum. Bunların hepsi Ruthie'nin dikkatini kız kardeşinden uzaklaştırmak için yaptığım bir dikkat dağıtma taktiği. Sokağı çevreleyen oldukça sade, kutu gibi binaların mimarisini hayranlıkla inceliyormuş gibi yapıyorum. "Bu yeri oldukça beğendim, sen beğendin mi?"

"Tek başına gitse sorun olmaz mı sence?" Ruthie, kollarını göğsünde kavuşturarak sorar. "Peşinden gidelim mi?"

Tereddüt ederek Erzah'a bakıyorum ve onun ipucumu anlamasını umuyorum. Ruthie'nin yanından ayrılmayacağım, özellikle de kız kardeşinin peşinden gitmek için. Risda'daki sokaklar, her ikisi de, güzel ve güvenli görünüyor, ama bir kadını uzun süre gözünüzün önünden ayırmak asla iyi bir fikir değildir.

Erzah, farkında olmadan binaların sırasına gözlerini kısarak bakar. "Buralarda bir yerde olmalı."

Boğazımı temizliyorum.

O dönüp diğer yöne bakar, hala binayı arıyor.

Yine boğazımı temizledim.

"İyi misin?" Ruthie bana sordu.

"Sadece susadım." Erzah'ın yanına gidip omzuna elimi koyuyorum, çünkü benim imalarımı açıkça anlamıyor. "Sen Ruth-Ann'i bulmaya git, Ruthie ve ben bu binayı bulalım, olur mu?"

Ve omzunu sertçe sıktım.

Bana şaşkın bir bakış attı ve sonra yüzünde bir aydınlanma oldu. "Oh. Tamam. Evet. Ruth-Ann'i bulmaya gideceğim. Siz ikiniz, uh, birlikte kalın. Hemen dönerim."

Erzah sonunda uzaklaşır ve ben rahat bir nefes alırım. Ruthie ile baş başa kalırım, ama o benim tarafıma bakmak istemiyor gibi görünüyor. Aksine, bana bakmak yerine her yere bakıyor gibi görünüyor. Dün gece olanlar yüzünden kızgın mı? Birlikte yattığımız için benden nefret mi ediyor?

Çünkü onu çok sevdim. Her anını sevdim. Onunla yatakta yattım. Onun güzel piercinglerini saydım ve uyurken ona baktım. Onun kokusunu içime çektim ve teninin benimkine değdiğini hissettim. Onunla aynı battaniyeyi paylaştım. Hayatımın en harika gecesi idi, onu ilk gördüğüm gece ve muhtemelen yıllarca bastırdıktan sonra penisimin tekrar çalıştığını fark ettiğim an da hemen ardından geliyordu. Bu iki an en iyileriydi, ama dün gece hepsini geride bıraktı.

Bu sabah uyandığımda o gitmişti, bu yüzden onun bu konuda garip hissettiğini düşündüm. Şu anda ona bakınca, bana dikkat etmemeye çabalarken? Bu sadece onun pişmanlık duyduğunu doğruluyor ve bu iç karartıcı bir farkındalık.

"Erzah için bu binayı bulalım mı?"

"Hadi," diye kabul ediyor ve sokağa bakmak için dönüyor. Yürümek yerine, durduğumuz yerden binalara bakıyor. "Bu yer hakkında ne düşünüyorsun, Kazex?"

Bunun hakkında ne düşünüyorum? Garip bir soru. Bu yerden daha hareketli uzak madencilik karakollarına gitmişliğim var. Risda III'ün havası çok güzel, orası kesin, ama burada belirsiz bir izolasyon hissi var. Burası oldukça düz bir yer, sadece birkaç ağaç ve çalılar, aksi takdirde inişli çıkışlı tepelerin üzerinde nokta nokta duruyor. Uzay limanındaki en yüksek rıhtımda durursanız, ufka kadar uzanan bir manzara görebilirsiniz ve gözünüze çarpan tek şey çiftlikler ve inişli çıkışlı tepeler. Çiftlikler, düzenli küçük tarla karelerine bölünmüş ve bazı tarla karelerinde hayvanlar otluyor, ama hepsi çok pastoral.

Çok pastoral ve şimdiye kadar yaşadığım her yerden çok farklı. Kalabalık istasyonlara, geri dönüştürülmüş havaya ve

her tarafını saran metale alışkınım. Ama Erzah olsaydım, bu yerin cazibesini anlayabilirdim.

Birincisi, sokağa baktığımda her yerde insan kadınları görüyorum. Kaldırımda dolaşıyorlar. Biri, yakınlarda duran, elinde poşetler tutan ve sohbet eden birkaç kadının etrafında hava kızağı sürüyor. Kısa bir süre önce genel mağazanın önünden geçtik ve mağaza, her türlü şeyi alışveriş yapan ve satın alan kadınlarla doluydu. Jerzec, buradaki kantine gittiğini ve görünen tek erkeğin tezgahın arkasında olduğunu söyledi.

Yıllarca baskı altında kaldıktan sonra, penisinin yeniden işlev görmesinin mutluluğunu keşfetmeye devam eden bir adama mı? Burası bir harikalar diyarı. Bana göre... Ruthie sevmedikçe ben de sevmiyorum. "Fena değil, sanırım. Sen beğendin mi?"

"Hoşlanmam gerek, değil mi?" Ama o, kafası karışık ya da hayal kırıklığına uğramış gibi bir bakışla etrafına bakmaya devam ediyor. "Burası güzel ve sakın bir yer gibi görünüyor."

Güzel bir yer gibi görünüyor, ama tam olarak bir övgü sayılmaz. Onun burayı daha çok sevmemesine biraz şaşırdım. Sessiz olduğu için mi? Yoksa yeni ve farklı olduğu için ve ne düşüneceğini bilemediği için mi? Ruth'un Dünya ile ilgili bazı anıları olduğunu biliyorum, ama Ruthie'nin anıları çoğunlukla parçalı ve Ruth'un sahip olduğu anılara sahip değil. Belki bu ona yabancı geliyor. Belki de bizimle *Scarlet Gaze'de* bu kadar uzun süre kaldıktan sonra, bu kadar çok insan kadının bulunduğu bir yeri nasıl değerlendireceğini bilemiyor.

Nispeten sessiz bir şekilde yürüyüş yolunda yürümeye devam ediyoruz. En azından Ruthie sessiz ve ben sadece Ruthie'yi izliyorum. Etrafta başka kadınlar da var ve Ruthie'yi onlarla karşılaştırarak, faaliyetlerimizi buraya kurmaya karar verirken onun buraya nasıl uyum sağlayacağını değerlendiriyorum. Onun diğer kadınlara pek uymadığını fark ediyorum. Ruthie'nin sert bir kabuğu var, sürekli güçlendirmeye çalıştığı kırılğan bir kalkan gibi. Omuzlarını geriye çekip başını dik ve meydan okurcasına tutarken, etrafımızdaki birçok kadın

göz teması kurmaktan kaçınıyor ya da bizden uzaklaşmaya çalışıyor. Ruthie ise çevresine neredeyse dik dik bakıyor.

"Şuraya," diyor, caddeyi geçip oradaki binalara doğru koşmaya başlıyor.

Onun yanında kalıyorum, dikkatim hala tamamen onda. Ruthie'nin yumuşak, tatlı ve nazik olduğunu biliyorum, ama evrenin geri kalanının bunu fark etmesine izin vermemeye kararlı. O...

Yumuşak bir şeye
çarptıyorum. Bir kadın çığlık
atıyor. "Oh!"

Dehşete kapılarak, yere düşmeden önce çarptığım kadını yakalamak için kollarımı uzatıyorum. Onu yakalamayı başarıyorum, ama yarım düzine paket ayaklarımızın dibine dökülüyor. Yabancı kadın bana sarılıyor ve soluk mavi gözlerini bana doğru kırıştırıyor.

"Aman Tanrım, haline bak." İnsan kadın yüzümü inceler ve sonra geniş bir gülümsemeyle "Kahramanım" der.

Onun flörtöz ses tonuna gülümserim, yaralanmadığı ve korkudan çığlık atmadığı için rahatlarım. Yabancı kadını ayağa kaldırıp omuzlarındaki tozu silkelerim. "Benim hatam. Önüme bakmıyordum."

"Hayır, benim hatam," diyor. "Paketlerimi tek seferde taşıyarak zaman kazanmaya çalışıyordum. Kollarımda çok fazla şey vardı ve onlar senin güçlü kolların kadar çok şey taşıyamıyor." Ve bana açık bir gülümseme atıyor. "Ben Gia."

"Gia, ben Kazex." Onu selamlamak için hafifçe eğiliyorum, beni gözleriyle yiyip bitirmesine gülümsüyorum. Gia çok açık sözlü, kırılgan bir kabuğu yok. "Eşyalarını kızığine taşımanda seve seve yardımcı olurum." Sessizce bekleyen Ruthie'ye dönüyorum. "Bana bir dakika izin ver."

Ruthie bana el salladı, yüzünde ifadesiz bir ifade vardı. "Acele etme. Ben bir yere gitmiyorum."

Gia'nın paketlerini alıp kollarımın üzerine koyuyorum. "Bana yolu göster, ben de seninle ilgileneyim."

"Benim beyaz atlı prensim," diye mırıldanır ve uzaktaki bir hava kızağını gösterir. "Ben şuradayım."

BÖLÜM DOKUZ

RUTHIE

Port'un ana caddesindeki dükkanlardan birine yaslanarak yüzümde masum bir ifade tutuyorum, ama içimden ne mi geçiyor? İçimden Gia'nın ölümünü planlıyorum. Kadın Kazex'e attığı her cilveli gülümsemede, zihnimde onun yüzüne yumruk attığımı hayal ediyorum. Muhteşem, kalın kıvrıkcık saçları ve silah gibi kullandığı çekici bir gülümsemesi var.

Ve Kazex'le flört ediyor. O benim, lanet olsun.

Dakikalar geçtikçe öfkem ve hayal kırıklığım endişeye dönüşüyor, Gia ve Kazex kızaklarının başında konuşmaya devam ediyorlar. Paketler bagajda, ama o hala yanıma dönmüyor. Gia konuşmaya devam ediyor, elini uzatıp koluna dokunuyor, saçlarını sallıyor ve Kazex ona gülümsüyor. Bundan zevk alıyor.

İçimde bir batma hissi uyandı. Bir farkındalık. Bir hata yaptım.

Bu benim geleceğim, çünkü harekete geçmedim. Burada dururken bile onu kaybetme sürecindeyim ve bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.

Aylardır Kazex'i uzaklaştırıyorum. Ona arkadaşlıktan başka bir şey istemediğimi söylüyorum. Öyle değil. Ondan hoşlanıyorum. Ondan çok hoşlanıyorum. Ama ona karşı hissettiklerimin bana ait olmadığından da çok korkuyorum. Bunların klonun hatıralarının kalıntıları olduğunu ve Ruth-Ann ya da Ruth'a ait olduğunu. Bunların beni *ben* yapan şeylerin bir parçası olmadığını. Bu yüzden onu uzak tuttum... ve şimdi Gia'nın flörtüne kapılmış halde mi görüyorum? Çok geç kaldım. Onun hayatına devam etmiş olması çok olası. Benden vazgeçmiş olabilir.

Bu düşünce beni o kadar paniğe kapıyor ki, nefes almakta zorlanıyorum.

Neden böyle yaptım? Neden böyleyim? Neden onu uzaklaştırdım? Onunla birlikte olmanın ne anlama geleceğinden çok korkuyordum, ama şimdi onu tamamen kaybetmenin çok daha kötü olduğunu anlıyorum.

Gia başını geriye atıp gülüyor ve yine onun göğsüne dokunuyor. Onun muhteşem kalın buklelerini tutup, gülümsemesi kesilene kadar onu salladığımı hayal ediyorum. Midemdeki düğüm, kendimi tamamen hasta hissedene kadar büyümeye devam ediyor. Sevdiğim adamın, flörtöz bir kadın tarafından pohpohlandığını izlerken, gözyaşlarına boğulacağımı fark ediyorum.

Hayır, daha da iyisi, kusacağım.

Uzakta, unutulmuş bir şekilde dururken, Gia'nın veri tabletini işaret edip bir şeyler söylediğini izliyorum. Tableti kemerindeki tutucusundan çıkarıp bir şeyler yazıyor ve ben onun ne yazdığını biliyorum. Onun telefon numarası. Ya da iletişim numarası. Ya da Risda'da insanlar iletişim kurmak için ne kullanıyorlarsa. Her ne ise, ruh halim gittikçe daha da kötüleşiyor. Aylardır onu uzak tutmaya çalışıyordum, ama bir gün içinde Gia onu kendine ait ilan etti. Ne istediğini biliyor ve bunu elde etmek için elinden geleni yapıyor.

Ona mı yoksa kendime mi daha çok kızgınım, bilmiyorum. Onu takip edecek cesarete sahip olmasına hayranlık duyuyorum, ama bununla nasıl rekabet edeceğimi de bilmiyorum. Berbat durumdayım.

kendime güvenebileceğim günü bekliyorum ve... hala bekliyorum.

Kazex, sanki benim varlığımı yeni hatırlamış gibi bana bir bakış atıyor. Veri tabletini kaldırıyor ve Gia'dan dostça bir veda ile ayrılıyor. Gia hava kızağıyla hızla uzaklaşırken, endişeli bir ifadeyle yanıma dönüyor. "İyi misin, Ruthie?"

Oh, sadece midem bulanıyor. "Sana numarasını mı verdi?"

O gülümser. "Evet. Ona mesaj gönderebilmem için iletişim bilgilerini yazmamda ısrar etti."

Ne kadar tatlı. "Şanslısın."

Kazex beni incelerken gülümsemesi kaybolur. "İyi olduğuna emin misin? Endişeli görünüyorsun."

Yüzündeki mutluluğun kaybolduğunu görmekten nefret ediyorum. Bugünün büyük partisini mahveden kişi olmaktan nefret ediyorum. Bu sadece kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyor. Sorun benim, Kazex değil. O bana hiçbir şey borçlu değil. "Mideme dokunan bir şey yedim. Diğerlerine gemiye geri döneceğimi söyle, tamam mı?"

Yüzünde endişeli bir ifade beliriyor. "Seninle geleceğim..."

Elimi kaldırarak onu susturdum. Her zamanki gibi nazik, dostça ve sabırlı davranacak ve ben daha da kötüleşeceğim. "Sana ihtiyacım yok." O çekindiğinde kendimi bir canavar gibi hissettim. Tanrım, durumu gittikçe daha da kötüleştiriyorum. "Yalnız döneceğim. Sen diğerlerini bul. Evde görüşürüz."

Koca ağzımı tekrar açmadan önce korkak gibi kaçıyorum.

Scarlet Gaze'e geri dönüyorum. Uzun süreli gemilerin yanaştığı rıhtımda demirlemiş, oradaki en büyük gemi olduğu için bulması kolay. Motorlu yürüyüş yoluna çıkıyorum ve

beni gemiye geri götürmesini sağlıyorum ve sonra herkesten kaçarak kamarama çekiliyorum.

Bütün öğleden sonrayı yatakta ağlayarak ve yastığıma sarılarak geçirdim. Bu beni hiç rahatlatmadı. Yatakta olmak bana buranın aslında Kazex'in yatağı olduğunu hatırlattı. Ben gelene kadar Dopekh ile aynı odada kalmış, sonra benim için güvenli bir alan yaratmak için Dopekh'i odadan kovmuştu. Ruth-Ann gelene kadar onun odasında uyudum ve şimdi klon kardeşimle aynı odada kalıyorum. Bu, Kazex'le ayrılmamızın bir başka yolu.

Muhtemelen şu anda bile Gia ile flört ediyor ve beni beklediği için aptal olduğunu fark ediyor. Onu kaybedersem, en iyi arkadaşımı kaybederim. Birazcık bile olsa ilgimi çeken tek erkeği kaybederim. Her şeyi kaybederim... bu da beni daha da çok ağlatır.

Ben tam bir ezikim. Onun potansiyel olarak birini bulmuş olmasına bile sevinemiyorum. Tek düşünebildiğim, bunun beni ne kadar mutsuz ettiği. Onu öpme ve ona değer verdiğimi gösterme fırsatım vardı ama bunu yapmaya cesaret edemedim.

O akşam geç saatlerde kapı çalındı. "Ruthie?"

Ruth'un sesi. Bulanık kafamı kaldırıp akan burnumu sildim. Gözlerim kaşınıyor ve şişmiş, eminim berbat görünüyorum. Bu da yeni bir gözyaşı seline neden oluyor. "Git buradan."

Dinlemiyor. Tekrar kapıyı çalıyor. "Kazex hasta olduğunu söyledi. Beni içeri al yoksa Sakkar'ı çağırırım."

Sakkar geminin sağlık görevlisi. En son ihtiyacım olan şey, benim hasta değil, sadece duygusal olduğumu fark edince bana ekşi bir bakışla azarlaması. Tehdit olarak iyi bir tehdit. Sinirlenerek kapıya doğru gidip panele vuruyorum, sonra kendimi tekrar yatağa atıp yüzümü yastığa gömüyorum, dramatik bir ergen gibi. "Kimseyle konuşmak istemiyorum."

"Zor iş," diyor Ruth, ayak sesleri odanın zemininde yankılanıyor ve bana yaklaştığını gösteriyor. "

Benimle uzun uzun konuşmana gerek yok. Sadece ne olduğunu anlat ki Ruth-Ann ve ben rahatlayalım."

Yine umutsuzluk kaplar beni. "Hasta değilim. Kafam karışık."

"Kim değil ki?" Ruth-Ann yumuşak bir sesle diyor ve onun da bizim odada olduğunu fark ediyorum. Oturup bacaklarımı çaprazlayarak önümdeki yastığı kucaklayarak klon kardeşlerimle yüzleşiyorum.

İkisini görmek her zaman sinir bozucu, çünkü aynaya bakmak gibi... ama değil. Yüz hatları benimkilerin tam kopyası, ikizlerden bile daha yakın. Bazı a'ani'lerin yüz hatları farklı aralıklarda, ya da birinin çenesi daha yumuşak ya da kaşları daha kalın olabilir. Ruth, Ruth-Ann ve ben gerçekten aynalı lunaparktan çıkmış gibi görünüyoruz. Bu çok ürkütücü ve sanırım bu yüzden piercinglere ve kafamı kazıtmaya bu kadar takıntılıyım. Çaresizce "ben"i oluşturmaya çalışıyorum ve bu güven, onlardan birinin gözlerine her baktığımda aşınıyor.

Ruth ve Ruth-Ann da benim gibi kendileri hakkında şüphe duyuyorlarsa, bunu hiç göstermiyorlar. Ruth her zaman güçlü bir kişiliğe sahipti. Ne düşündüğünü söyler ve önce hareket eder, sonra sorgular. Cesur ve biraz da pervasızdır, bunu kıskanıyorum. Beni keşfettiğinde hiç değişmedi — saçları eskisi gibi uzun ve siyah, vücudunda dövme ya da piercing yok.

Ruth-Ann, Ruth'tan biraz daha çekingen ve kendine daha kapalıdır. Üçümüzün en sessiz olanıdır, ama en kendine güvenenidir. Ruth'un kasvetli siyahına karşılık gri ve beyaz giyinmeyi tercih eder, kıyafetleri her zaman düzenli ve sadedir, saçları omuzlarının hemen üstünde kesiktir. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırır, sanki onlarla uğraşmak istemiyormuş gibi.

Ben ise dağınık olanım. Buruşuk tulumlar giyen, mohawk saçlı, piercingleri ve dövmeleri olan benim. İşlerini

. Sadece bir klon olmak değil, en berbat olanı olmak da i karartıcı.

"İkiniz de bana ders vermek için mi geldiniz?" diye soruyorum somurarak.

"Senin için endişelendiğimiz için buradayız," diyor Ruth-Ann sakin ve düzgün bir sesle. Yatağın kenarına oturuyor, yüzünde ifadesiz bir ifade var.

"Gerçekten berbat görünüyorsun," Ruth kapı pervazına yaslanarak onaylar. "Neden ağlıyorsun?"

Derin bir nefes alıp yastığıma daha sıkı sarılıırım. Ruth-Ann uzanıp alnımdaki uzun saç tellerinden birini kenara çeker. "Bize anlatabilirsin. Kimseye söylemeyiz. Ayrıldıktan sonra ne oldu?"

Kız kardeş klonlarımı sevdiğim için onlardan nefret bile edemiyorum. Evet, onlar benim, ama ikisinin de burada olması, hiç farkında olmadığım iki kız kardeşim olması gibi ve bizim bağımızı hiçbir şeye değişmem... bu beni mahvetsede bile. Ruth-Ann'in sesindeki yumuşaklığı duyunca içimi açabiliyorum ve Port'ta geçirdiğim korkunç günü anlatırken omzuna yaslanıyorum. Gia'yı ve Kazex'le nasıl flört ettiğini, Kazex'in de buna tamamen kapılmış gibi görüldüğünü anlatıyorum.

Onlar da tamamen benim tarafımda değiller. Gia'nın Kazex'e ne kadar asıldığını anlattığımda Ruth başını sallıyor. "O nazikti, Ruthie. Gia'nın yardıma ihtiyacı vardı, değil mi? Kazex'in sevimli ve arkadaş canlısı olması onun suçu değil. Gia bunu kullandı sadece. Kazex ona karşılık verdi mi?"

"Hayır," diye itiraf ettim. Şimdi düşününce, tüm dokunmalar Gia'nın tarafındaydı.

"İşte, görüyorsun."

"Tüm bunlara şaşırdım," diye itiraf ediyor Ruth-Ann. "Neden sen ve Kazex'in zaten birlikte olduğunuzu düşündüm ki?"

"Bilemiyorum. Onun kıyafetlerini giyip onu takip ettiği için mi? O odaya her girdiğinde ona hayran hayran baktığı için mi?" Ruth alaycı bir şekilde gülümsüyor. "İkisi dışında herkesin, onların birlikte olması gerektiğini bildiği için mi?"

"Bu... karmaşık bir durum."

"Senin cesaretin olmadığı için başka bir kadının onunla flört etmesine izin vermekten daha mı karmaşık?"

Dudaklarım titriyor ve yine ağlamaya başlamak üzereyim. "O kadar kolay değil."

"Neden değil?" diye soruyor Ruth. "Gerçekten merak ediyorum."

Alt dudacağımın ortasındaki halkayı oynatıyorum. "Sizin gibi kim olduğuma karar veremedim. Ruth-Ann kim olduğuna çok güveniyor, sen de öyle Ruth. Ben ise tam bir karmaşa içindeyim. Ona karşı hislerim varsa, bunların bana ait olmadığından endişeleniyorum, anlıyor musun? Başka birine ait olduklarından."

Ruth ellerini kaldırır. "Ah, bunlar benim duygularım değil. Kaz küçük kardeş gibi sevimli biri, ama hepsi bu. Kocamdan çok memnunum."

"Ve ben erkeklerden hoşlanmıyorum," diyor Ruth-Ann, sanki hava durumunu konuşuyormuşuz gibi basitçe. "Durum bu."

"Sen... sevmiyor musun?" Ruth-Ann'e şaşkınlıkla dönerim. "Bunu nasıl bilmiyordum?"

Omuzlarını silkiyor. "Bunun açık olduğunu sanıyordum."

"Konumuza dönelim," diyor Ruth, parmaklarını şıklatarak dikkatimi çekiyor. "Durumu tersine çevirelim. Kocamdan hoşlanıyor musunuz? İkinizden biri?"

"Erkeklerden hoşlanmadığımı söyledim," diyor Ruth-Ann, ciddi bir ifadeyle.

Ruth'un mesakkah kocası Straik'e dair en ufak bir duygu kırıntısı bulmak için hislerimi araştırıyorum. Mavi renkli ve boynuzlu erkeklerden hoşlanıyorsanız, onun yakışıklı olduğunu söyleyebilirim, ama ben ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. O... kardeşim gibi bile değil. Her zaman etrafta olduğu için tahammül ettiğiniz bir sınıf arkadaşı gibi. Onunla seks yaptığımı hayal etmeye çalışıyorum ve yüzüm soluyor. "Hayır. Hiçbir şey hissetmiyorum."

"O zaman, işte bu. Kazex'e karşı hissettiğin her neyse? Hepsi senin." Parmağını çevirerek beni işaret ediyor.

Bunu sindiriyorum, bu kadar üzüldüğüm için kendimi biraz aptal hissediyorum. Ben bu kadar karışıkken onlar nasıl bu kadar net görebiliyorlar? Tabii ki Straik'e aşık değilim. O duyguların hepsi Ruth'a ait. Ve ben kadınlardan hoşlanmıyorum, o yüzden hepsi bu kadar.

Ruth-Ann. Garip bir şekilde, duygularımın sadece bana ait olduğunu fark etmek kendimi biraz daha iyi hissettiriyor. "Sanırım bu konuyu daha önce sizinle konuşmalıydım."

"Gördün mü? Sorun çözüldü," diyor Ruth.

Ruth-Ann omzuma hafifçe bastırıyor. "Klon olmamız, kendi düşüncelerimiz ve duygularımız olmadığı anlamına gelmez. Mürettebata bak. Hiçbirinin kişiliği birbirine benzemiyor."

O haklı. Kazex rahat ve uyumlu biridir. Dopekh saf ve biraz duygusaldır, bir umutsuz aşktan diğerine geçer. Sakkar huysuz biridir. Erzah risk almayı sever ve fikir üretmeyi sever. Aithar masum ve tatlı biridir. Zaemen kafası bağlı olmasa kendi kafasını bile unuttur. Jerzec flörtçü ve biraz hırslıdır. Hepsini ses tonlarından ayırt edebilirim. Kumar oynarken her birinin ne düşündüğünü anlarım.

Neden erkekler söz konusu olduğunda bu tür şeyler bu kadar açıkken, kendim söz konusu olduğunda bu kadar bilgisizim? Aylardır endişeden kıvranıp durduğum için Kazex'i uzak tutuyorum. Artık çok geç olabilir. "Ne yapacağım? Belki şimdi Gia'ya aşıktır."

"Öyleyse, seni çok çabuk unutmuş demektir." Ruth tiksinti dolu bir ses çıkardı.

"O, onu daha yeni tanıdı," diyor Ruth-Ann kaşlarını çatarak.

Ama onun flört ettiğini görmediler. Gia'ya olan kızgınlığım her geçen dakika azalıyor ve istediği şeyin peşinden gitme konusunda bu kadar kendinden emin olmasına daha çok imreniyorum. "Tamam, peki, benim kafamın içinde çok fazla takılan bir kuş beyinli olduğumu kabul ettik. Kazex'i nasıl geri kazanabilirim?"

"Onu baştan çıkar," diyor Ruth hemen.

"Onun için savaş," diyor Ruth-Ann.

"Nasıl?" Ellerimi açtım. "Ben baştan çıkarıcı değilim. Berbat durumdayım."

"Ama o senin dağınıklığını seviyor," Ruth-Ann kolumu nazıkçe sıkarak beni teselli etti. "Bunu açıkça belli etti. Kendini toparlayamadığını düşünebilirsin, ama o bunu umursamıyor gibi görünüyor. Sana her zaman, dilimlenmiş ekmekten bu yana en iyi şey sensinmişsin gibi bakıyor."

"Ama bu değışmiş olabilir..."

"Değışmedi," diye ikiz kardeşim hemen cevap veriyor.

"Bunu bilemezsin," diye itiraz ediyorum.

"O zaman onu bir dene." Ruth düşünürken ellerini ovuşturur. "Onu nasıl baştan çıkaracağın konusunda, bu zor değıl. Ondan bir konuda yardım iste."

"Ne konuda yardım?"

"İkinizi yalnız bırakacak herhangi bir şey. Sonra, oops, mendilini düşürüp ona biraz dekolte gösterebilirsin."

"Nesin sen, 1950'lerin filmi mi?" Ruth-Ann şaka yapar. Ruth dilini çıkarır.

Kesinlikle etkileyici olmayan dekolteme bakıyorum. "Seksi giyinirsem kendim olamam."

"O zaman kendin ol," diyor Ruth-Ann. "Ona, senin ulaşamayacağın özel bir yere dövme yapmasını iste."

Yanaklarım kızarır. Kazex'e sırtımda bir yılan dövmesinin iyi durup durmayacağını sorduğumu hayal edebiliyorum.

Belki de olmaz. Ama fena fikir değıl. Belki bir piercing...

"Bunu düşüneceğim," diyorum utangaç bir şekilde. "Bugün Bugün bu kadar dağınık olduğum için üzgünüm. Konuşarak beni rahatlattığınız için teşekkürler."

"Kız kardeşler ne içindir ki?" diyor Ruth, ikimize de sarılmak için yanımıza geliyor. Ruth ve Ruth-Ann arasında kalıyorum, dağınık bir kucaklaşmaya giriyoruz ve bir an için, iki kız kardeşim klonuma o kadar çok sevgi duyuyorum ki, içim acıyor.

"Sizi seviyorum," diyorum, boğazım düğümlenerek.

Ruth beni bir kez daha sıkıca kucaklar. "Tatlı sever mi? Belki de Erzah'ın bahsettiğı Port'taki yeni fırından ona birkaç kurabiye almalısın."

Ruth-Ann küçümseyen bir ses çıkarır. " zahmet etme.

Onlar berbat."

Bu kadar. Ama fikrim kafamda şekillenmeye başlıyor ve kız kardeşlerimi kucaklarken, bunu gerçekleştirecek cesaretim olup olmadığını merak ediyorum. Ama yapmazsam... Kazex'i sonsuza kadar kaybedeceğim. Gia'ya değilse bile, başka birine. O, benim kafamdan çıkmamı sonsuza kadar beklemeyecek.

Harekete geçmeliyim. Ona hislerimi söylemeliyim. Ama önce *onun* hislerini görmem lazım.

BÖLÜM ON

KAZEX

Scarlet Gaze'deki HERKES görevler söz konusu olduğunda çift görev yapar. Ben güvenlik şefiyim, ama aynı zamanda bakım ekibinin yedeğiyim. Bu, *Gaze'deki* tüm makinelerin nasıl çalıştığını ve bir tanesi bozulduğunda nasıl tamir edileceğini bilmem gerektiği anlamına geliyor. Erzah ve Zaemen işleri takip etmekte iyiler, ama benim biraz boş vaktim olduğu için, geminin iniş takımlarının bir kontrolünden geçmesi gerektiğine karar veriyorum.

Bu sayede dışarıda kalıp meşgul görünebilirim, ki bu mükemmel... çünkü henüz gemiye geri dönmeye hazır değilim.

Bir şekilde her şeyi mahvettiğime dair belirsiz bir his var içimde. Ruthie'nin gizemli hastalığı ve bu öğleden sonraki huysuzluğu benim yüzümden olabilir. Onu bir şekilde üzmüşüm ve Ruth üzüldüğünde hastalanır. Bu yüzden Ruthie'nin de aynı şeyi yapma potansiyeli olması mantıklı geliyor. Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum ve nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Tek çözümüm ne olabilir ki? Ruthie'ye atlayıp, benden hemen aşık olmasını talep etmek, çünkü

beklemekten yoruldum.

Ama bu tamamen doğru değil. Gerekirse onu sonsuza kadar bekleyeceğim. Ben onun güvenli limanıyım. Bana güvenmesini istiyorum. Ve bunun için gururumu yutmam ve önümüzdeki on yıl boyunca duşta gizlice mastürbasyon yapmam gerekiyorsa, eh... bu en kötü gelecek değil. Ama Ruthie'nin bugün yalvarışımı hoş karşılayacağını sanmıyorum, bu yüzden geminin iniş ekipmanlarıyla uğraşıp, temizlenmesi gereken dişliler varmış gibi davranıyorum.

Güneş battığında ve uzay limanındaki projektörler yandığında, Risda'nın böcekleri ortaya çıkıyor. Gürültülü bir şekilde vızıldayarak havada uçuyorlar ve sanki lezzetli bir atıştırmalıkmışım gibi üzerime konuyorlar. Birkaçını cildimden uzaklaştırıyorum, ama tadı oldukça iyi olmalı ki pes etmiyorlar. Bu, içeri girmem gerektiğinin bir işareti.

Derin bir nefes alarak teşhisimi bitirip veri tabletimi kemer kılıfına koyduktan sonra nihayet gemiye giriyorum. İçeri girince Dopekh'in Jerzec'e bir şeyler bağırdığını duyuyorum ve iletişim cihazından gelen müzik Aithar'ın köprü görevinde olduğunu gösteriyor. Ruthie muhtemelen kız kardeşleriyle dinlenme odasında olduğundan, ben de yemekhaneye yöneliyorum.

Erzah içeride, kocaman bir kase eriştesini höpürdeterek yiyor. Bir seferde iki ya da üç porsiyon yapmayı seviyor, çünkü öyle yapınca "tadı daha güzel" oluyor. Ben içeri girdiğimde başını kaldırmıyor, selam gibi bir şey mırıldanıp datapad'inde bir şeyler okumaya devam ediyor. Muhtemelen bugün ziyaret ettiğimiz yerle ilgili satıcı bilgilerini okuyor. Benim gözümde pek ilgi çekici bir yer değildi, ama Erzah çok heyecanlanmıştı. Ben gemiye dönerken o, sahibi ile konuşmak için geride kalmıştı... ve Ruthie ile konuşmak yerine hemen iniş takımlarıyla uğraşmaya başlamıştı.

Bugün tanıştığım gülümseyen kadını düşünüyorum.
—Flörtöz olan. Erzah muhtemelen onu sevecektir ve o da memnun etmek için can atıyor gibi görünüyor. Ayrıca benim bir

klon olmamın da, Erzah'ın klon olmasının da umurunda olmayacağı anlamına geliyordu. O, Erzah için mükemmel biriydi. Onun masasına gidip veri tabletimi çıkardım ve kadının iletişim bilgilerini ekrana getirdim.

Gia, doğru. Adını unutmuştum.

"Al," diyorum ona, ekrana dokunarak. "Bu bilgileri yaz. Sana çekici bir kadın buldum. A'ani'yi seviyor."

Bana bakar, ağzından erişte sarkar. Hızla erişteyi yutar ve dudaklarını siler. "Bu kim?"

"Daha önce Liman'da tanıştığım bir insan kadın." Bana tuhaf bir bakış attı. "Yani... senden hoşlanıyor mu? Neden bunu bana veriyorsun?"

"Çünkü ilgilenmiyorum." Yemekhaneye göz gezdiriyorum. "Bu akşam Ruthie'yi gördün mü? Kendini daha iyi hissediyor mu?"

"Bilmiyorum." Çubuklarıyla ağzına bir lokma daha makarna tıktırdı. "Sormamı ister misin?"

Rahatlamış bir şekilde masaya oturuyorum. Benim için onunla konuşacak mı? Sadece baş ağrısı varsa, onun üzerinde durduğumu düşünmesini istemiyorum. "Bu harika olur."

O da başını sallar ve çatal bıçaklarını ve kasesini masaya bırakır. Ama kalkmaz. Bunun yerine başını geriye doğru eğip bağırır. "RUTHIE! HEY, RUTHIE!"

Ona dehşetle bakıyorum. Lanet olsun, neden bu kadar uğraştım ki?

Koridorda ayak sesleri duyulur ve Ruthie kapıda belirir, tuniği buruşuk, saçları dağınıktır. Gözleri kırmızı ve şişmiştir, çok mutsuz görünmektedir. "Ne oldu?"

"İyi misin?" Erzah rahat bir şekilde sorar. "Berbat görünüyorsun." " , teşekkürler." She leans against the doorjamb. "I'm iyiyim."

Yardım etmek için hemen ayağa kalkarım. "Sana bir şeyler getireyim. Makarna ister misin? Akşam çayı?"

"Gerçekten, ben iyiyim." Ruthie, ben ayağa kalkarken masamıza oturur. "Bu gece çubuklarla oynayacak mıyız?"

"Oynamak ister misin?" Erzah, bana gizlice bakarak sorar. Tekrar oturdum.

"Neden oynamayayım ki?" Ruthie masaya eğilir ve masanın üstünden atılmış bir eriştreyi parmağıyla iter. "Çoğu gece çubuk oyunu oynarız. Bu gece neden farklı olsun ki?"

"Bilmiyorum." Bana daha belirgin bir bakış atıyor ve ben de masanın altında ona tekme atıyorum. Neden bu kadar tuhaf davranıyor? Ruthie'ye bir sorun varmış gibi hissettirmesini istemiyorum. Sanki o bir sorunmuş gibi. Bu, gerçeklerden daha uzak olamazdı. Ona bir kez daha sert bir bakış attığımda, Erzah boğazını temizliyor. "Ben, şey, diğerlerini toplayıp kim oynamak istiyor bakayım."

"Tamam," der Ruthie yumuşak bir sesle, parmağıyla masanın üstünü okşayarak. Kirpiklerinin altından bana bakar. "Kaz, sen var mısın?"

Bana öyle baktığında içimi sıcak bir özlem kaplar. Sanki ikimizin arasında gizli bir şey paylaşıyormuşuz gibi. Bana en ufak bir gülümseme attığında omurgamdan bir heyecan dalgası geçer ve sırf onu mutlu etmek için bütün gezegenleri yok edebileceğim gibi hissederim. Göğsüm şişer ve başımı sallarım. "Katılacağım, biliyorsun. Seninle oynamayı seviyorum."

"Çünkü kazanabileceğine dair hayaller kuruyorsun," diye alay ediyor, ağzı tam bir gülümsemeye dönüşüyor ve kalbim duruyor.

"Kredilerimi bitirsen de umurumda değil. Neyim varsa senin de."

Yüzündeki ifade yine tereddütlü hale gelir ve heyecandan çarpan kalbim aniden yavaşlar. Ah, neden böyle bir şey söyledim ki? Aptal, aptal Kazex. Fazla agresif davranıyorum.

"Sadece iyi bir oyuncu olduğunu kastettim," diye düzeltiyorum, durumu kurtarmak için çaresizce çabalayarak. "Sana karşı kaybetmek umurumda değil çünkü sen akıllısın ve Salvotor gibi hile yapmıyorsun."

Kısa ve kare şeklinde tırnaklarıyla masaya tekrar parmağını vurur. "Hile yapıp yapmadığını ya da heyecanlandığında tüm kuralları unutup unutmadığını bilmiyorum."

"O aldatıyor," diye ısrarla söylüyorum.

"Hile yapıyor," diye ısrarla söylüyorum. Gözleri o kadar kırmızı ki acı çekiyor gibi görünüyor, altında koyu halkalar var.

"İyi misin? Az önce kendini iyi hissetmediğini söylemiştin."

"Sadece düşünmem gereken şeyler vardı, hepsi bu."

"Keşke yardımcı olabilsem. Ama hepimiz biliyoruz ki ben pek düşünceli biri değilim."

Şaşırtıcı bir şekilde, Ruthie cevabıma üzülmüş görünüyor.

"Kendin hakkında böyle konuşma."

Beni savunması içimi ısıttı, ama buna gerek yoktu. "Güçlü yanlarımı biliyorum Ruthie. Hepimizin bir rolü var. Benim rolüm, kas gücümü kullanmak ve düşünmeyi başkasına bırakmak."

Kaşlarını çatıp elini bana doğru uzatır, sonra tereddüt eder ve geri çeker. İçimden inlerim. O küçük dokunuşu ne kadar çok istediğimi fark etmiyor.

Sonra masaya vurur ve ayağa kalkar. "Maaşını çubuklarda kaybetmeye hazır olsan iyi olur."

BÖLÜM ONBİR

RUTHIE

BEN NE KORKAK BİRİYİM.

Kazex beni o kadar yoğun bir bakışla izliyordu ki, bu beni telaşlandırıyordu. Ama hiçbir şey söylemiyordu. Kendimi adamadan önce sözlerini duymam gerekiyordu. Arkadaşlığımızı mahvetmeyeceğime dair güvenceye ihtiyacım vardı. Ya beni aile köpeği olarak gördüğü için bana o kadar yoğun bakıyorsa? Ben de ona hayran hayran bakardım.

Kazex ile ilgili en büyük sorunum bu. Bana sürekli mesafe koyuyor ve ben bu mesafeyi nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum. Bu dostça bir mesafe mi, yoksa daha fazlası mı? İlk tanıştığımızda bana aşık olduğunu itiraf etmişti, ama altı ayda çok şey oldu. Sanırım Dopekh altı ayda üç farklı kişiye aşık oldu. Her şey çok çabuk değişebilir. Kazex bir anda aşık oldu. Aynı kolaylıkla aşık olmaktan da vazgeçmiş olabilir. Onun gözünde ben sevimli bir kız kardeşim.

Eğer küçük kız kardeş muamelesi görüyorsam, sanırım kusacağım.

Bu yüzden diğerleri gelene kadar onunla garip bir sohbet yapıyorum. Salvotor, Dopekh, Aithar ve Zaemen

Erzah ve Kazex ile birlikte sopa oynamaya hazır. Kaz dışında, diğerlerini kesinlikle yenebileceğimi biliyorum, bu da bu gece epey para kazanacağım anlamına geliyor.

Ne Ruth-Ann ne de Ruth benim gibi erkeklerle sopa oyunu oynamak istemiyor. Kendi yaptığımız bir deste oyun kartımız var, ama sopa seti kadar kullanılmıyor. Kartları atmak ve parçaların nasıl düşeceğini ve ne kadar teklif vereceğini tartışmak çok kolay. Bu da erkeklerin en sevdiği eğlence olan küfürlü konuşmalara bolca zaman bırakıyor. Oyun odasına gidip ana oyun masasını işgal ediyoruz ve içecekler ve atıştırmalıklarla rahatlıyoruz.

Birkaç saat sonra, önümde kocaman bir kredi yığını var ve diğerleri neredeyse tüm paralarını kaybetmiş durumda.

"Anlamıyorum," diye şikayet ediyor Salvotor. "Nasıl bu kadar sık kazanıyor?"

"O hile yapıyor," diyor Zaemen, bana göz kırparak.

"Yalan," diye karşılık veriyorum ve bir avuç dolusu kazancımı kendi yığına doğru çekiyorum. "Siz berbat oynuyorsanız ben ne yapayım."

"Belki de zihin okuyabiliyordur," diye şaka yapıyor Aithar ve alnına bir çubuk tutuyor. "Şu anda ne düşünüyorum, Ruthie?"

"Hayalarınızı kaşımayı düşünüyorsun," diye şaka yapıyorum.

"Bu çok kolay," diyor Ruth-Ann, Aithar'ın simsiyah saçlarını karıştırmak için elini uzatarak. "O bir erkek. Her zaman taşaklarını kaşımayı düşünüyor."

Herkes gülüyor, Aithar bile. Ben sadece eğlenerek gülümsüyorum, çünkü onlar benim onların her birinin davranışlarını okuyabildiğimi fark etmediler. Zihin okuma yok, sadece insanları gözlemlemek var. Aithar'ın kötü bir el çektiğinde seğirdiğini biliyorum. Salvotor düşüncelerini yüzüne yansıtıyor, bu yüzden onu okumak için çok fazla düşünmeye gerek yok. Erzah, düşünürken masaya küçük parmağıyla vuruyor, bu da bir şey bulduğu anlamına geliyor .

Dopekh, elinden hızla gözlerini ayırıp, sanki rahat davranmaya çalışıyormuş gibi diğerlerini inceler, bu da onun bir şeyleri olduğunu gösteren kesin bir işarettir. Gemide sopa oynayan herkesin, benim okumayı öğrendiğim bu ince hareketleri vardır.

Ruth-Ann bile. Oynamayı sevmez, ama masanın etrafında dolaşır, insanların ellerine bakar ve şakalara katılır. İyi bir el olan birinden hızla uzaklaşır, sanki onu korumaya çalışıyormuş gibi. Niyeti iyidir, ama ters etki yaratır. *Onu okuyorum ve buna göre hamleler yapıyorum.*

Zaemen, bir sonraki turda yine bana yenilince ellerini havaya kaldırıyor. "Pes ediyorum. Artık Ruthie ile oynamayacağım. Onu gördüğüm anda tüm cüzdanımı ona versem daha iyi. Aslında *oynamaya* gerek yok."

İçimde, onun hayal kırıklığına biraz üzülüyorum, ama bunu kabul edersem işleri daha da kötüleştireceğini biliyorum. Onlarla neredeyse her gece oyun oynadığım aylar boyunca, Zaemen'in kaybettiğinde sinirli olduğunu ve ağzından laflar çıkardığını öğrendim. Ayrıca, daha sonra bana gelip, sinirine hakim olamadığı için utanarak özür dileyeceğini de biliyorum. Ama şimdilik, tek yapabileceğim şey, rahatsız olmamış gibi davranmak. Aithar oyun çubuklarını avuç avuç karıştırıcıya atarken, ben önümdeki kredileri istifliyorum ve herkes Zaemen'in öfkesini nazikçe görmezden geliyor.

Kazex hariç herkes. Sepetlerden birinden kızarmış yaprakları alır ve Zaemen'in yüzüne fırlatır. "Ruthie'nin çubuklarda iyi olması onun suçu değil. Ya daha iyi ol ya da şikayet etmeyi bırak."

Yaprak Zaemen'in burnuna çarparak köprüsünde yağlı bir leke bırakır ve masaya düşer. Zaemen ayağa fırlar ve Kaz'a öfkeyle bakar. "Kef seni."

Kaz da ayağa kalkar, geri adım atmaz. "Bizim hakkımızda ne istersen söyle, ama Ruthie hakkında boktan şeyler söyleme. Anladın mı?"

Sessizce oturuyorum, kendimi garip hissediyorum. Zaten oyunun sonunda diğerlerine kredilerini geri vermeyi planlıyordum. Önemli olan eğlence, para değil, ve kredileri sakladığımdan daha sık geri verdim. Zaemen'in büyük bir şey için para biriktirdiğini biliyorum, tıpkı Erzah'ın kantin konsepti için para biriktirdiği gibi. Sticks masasında birkaç içki içtikten sonra ortalık kızışır, çünkü adamlar sticks atarken ağızlarını da çalıştırırlar. Bu işler böyledir. İnsanlar sinirlenir, ama sabah olunca her şey unutulur ve herkes gülüp geçer.

Ama Kazex normalde çubuk oyununda sinirlenen biri değildir. Aslında, çoğu konuda çok sakin olduğu için güvenlik şefi olmuştur. O asla soğukkanlılığını kaybetmez.

Ama şu anda? Kaybettiği için sinirli olduğu için Zaemen'in ağzına yumruk atmak istiyor gibi görünüyor.

Ben... korkunçum.

Çünkü içten içe gururum okşandı. İçten içe bunu çok seviyorum ve bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Kazex'in beni savunduğu için içimden bir parça sevinç çılgınlıkları atıyor. Belki... belki kız kardeşlerimin önerdiği gibi ona asılmalıyım.

Ortamı yumuşatmak için, kazandığım tüm kredileri tekrar ortadaki pota koyuyorum. "Hadi. Son bir el daha oynayalım, çocuklar. Zaten geç oldu. All in?"

Ve masanın altında ayağımla Kaz'ı dürttüm.

O geri çekilir, bana zar zor bakar, ama yakınlığının farkında olduğunu biliyorum. Ruth-Ann gelir ve sandalyemin arkasına yaklaşır, Zaemen ise isteksizce tekrar yerine oturur. Diğerleri kredilerini koyar ve sonra Aithar ilk eli atar.

Bu sefer, kaybetmeyi garanti ediyorum. Zaten Kazex ve onunla konuşmak daha çok ilgimi çekiyor.

BÖLÜM ON İKİ

KAZEX

HERKES gece için mürettebatın dinlenme odasından çıktıktan sonra, Ruthie ve ben kamaralarımıza doğru yöneliyoruz. Geminin ön tarafındaki koridorda olduğumuz için yolumuz kısa, ama yine de ona dokunmamak için kendimi zor tutuyorum. Elimi omzuna koymak istiyorum. Elimi beline koymak istiyorum. Beline. Ona *dokunmak* istiyorum. Onun benim olduğunu evrene göstermek istiyorum.

Ama bu yasak, bu yüzden elimi yumruk yapıp sabırla onun yanında duruyorum.

Ruthie sessiz ve Zaemen'in onun duygularını incittiğinden endişeleniyorum. Onu geri çağırıp özür dilemesini ısrar etmeyi düşünürken, o bana bakar. Dilinin ucu alt dudakındaki halkaya dokunur ve benim penisim buna tepki olarak zonklar. "Hey, Kaz?"

"Evet?" Sesim kısılıyor ve boğazımı temizleyip yüzümü buruşturuyorum. Onun yakınlığı içimdeki her şeyi harekete geçiriyor.

"Hassas bir konuda yardımını alabilir miyim?"

Uh oh. Onu rahatsız eden ne? Biri ona acımasızca davrandı mı? Port'ta biri mi? Yoksa bu geceki maç mı? Zaemen'i sarsmam mı gerekiyor?

Zaemen'i sarsmam mı gerekiyor? Ruthie'yi evrenden korumak ihtiyacını tekrar hissediyorum. "Kimi öldüreceğimi söyle, ben de yapayım."

Gülümser ve Ruthie bana başını sallar. "Öyle bir şey değil. Özel olarak konuşalım, tamam mı?"

Benim odamı işaret ediyor ve ikimiz de odaya girdiğimizde "kapat" düğmesine basıp kapıya yaslanıyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Ellerimle. Yüzümle. Yaptığım her şey ona onu ne kadar çaresizce istediğimi gösterecek ve o da baskı hissedecek. Dikkatli olmazsam, yüz ifadem bile beni ele verecek. Sonunda kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona ciddi bir ifadeyle kaşlarımı çatıyorum. Belki aşırı ciddi görünürsem, onu kucağıma çekip sıkıca sarılmak istediğimi gizleyebilirim.

Ruthie dilinin ucuyla yine dudak halkasını oynatıyor ve içimde sıcak ve arzulu bir his uyandırıyor. "Bunu sorduğum için beni tuhaf bulmayacağına söz verir misin?"

"Seni asla tuhaf bulmam" diye ona söz veriyorum. "Ve benden ne istersen isteyebilirsin."

Kredilerim mi? Onun. Giysilerim mi? Onun. Böbreğim mi? Hepsi onun. Ruthie'nin tek yapması gereken istemek. Eğer benden ihtiyacı olan buysa, kendimi yedek parça haline getiririm.

Kapıya yaslanıyor, yüzü garip bir şekilde kızarmış. Gözlerime de bakmıyor ve bir şeylerin ters gittiğinden emin olarak ruh halim birdenbire bozuluyor.

Ruthie bana bakar. "Başka bir piercing için yardımına ihtiyacım var."

"Oh." Bu... ondan duymayı beklediğim şey değildi. Yani, sorun değil. Sadece bana emanet edileceğini umduğum büyük sır bu değildi. Doğrusu, piercingleri beni rahatsız ediyor. Onları sevmediğimden ya da onun tuhaf olduğunu düşündüğümünden değil, bu gerçeklerden çok uzak. Eğer sadece süslemek için kendini süsleseydi, onu destekleyen ilk kişi ben olurum. A'ani,

. Ama Ruthie'nin kendini kötü hissettiğinde piercing yaptırdığını da biliyorum. Ya da kabus gördüğünde kafasının yan tarafına bir desen kazıyor. Bu onun inisiyatif alması değil, kendini kötü hissettiren bir şeye tepki vermesi.

Hayır, bana piercing hakkında soru sorduğunda hoşuma gitmiyor. Aklıma gelen tek şey, ona kim zarar verdi ve ben de onlara nasıl zarar verdim. Ama bana sorduğu için memnunum, çünkü elbette ona yardım edeceğim. "Her ihtimale karşı, muhtemelen revirdeki makineyi kullanmalıyız. Bunu nereye koymak istersin?"

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayd. "Meme uçlarıma."

...acaba...

...bunu doğru mu duydum?

"Anlamadım?" Kahretsin, sesim yine kısılıyor. Penisim "meme uçları"nı duydu, ama geri kalanım duydu mu emin değilim. Parmağımı kulağıma sokup kuvvetlice ovuşturarak işitme duyumun bozulmadığından emin olmaya çalışıyorum. "Nereye dedin?"

"Meme uçları," diyor ve yüzünde garip bir özgüven var. Kapıdan uzaklaşıp bana doğru yürüyor ve keş beni, küçük göğüslerini avuçlayıp dışarı doğru itiyor, sanki göğüslerin ne olduğunu hatırlatmam gerekiyormuş gibi. "İşte. Meme uçlarımı delmek istiyorum, ama eşit olmaları gerekiyor, bu yüzden ikinci bir çift göze ihtiyacım var."

Oh, haydi ama.

İkinci bir çift göze ihtiyacı var.

Çıplak göğüslerine.

Delinecek göğüslerine.

Sikim bir daha asla yumuşamayabilir.

BÖLÜM ON ÜÇ

KAZEX

TERLİYORUM. Burası sıcak mı? İklimlendirme açık mı? Ruthie bana umut dolu gözlerle bakarken, yakamı çekiştiriyorum. "Göğsünü delmemi mi istiyorsun?"

"Aslında meme ucuna. İnsanlar için oldukça yaygın bir piercing ve çok çekici olduğu söyleniyor. Bunu yapma fikri hoşuma gidiyor ama Sakkar'a gitmek istemedim. Bana yardım eder misin?"

"Tabii ki hayır." Sakkar'ın çıplak göğüslerini görüp onlara dokunduğunu düşünmek bile bana bir şeyleri yumruklamak istememe neden oluyor. "Bana geldiğine sevindim."

"Bu konuyu başka kimseye açmazdım." Yüzünde tuhaf bir gülümseme var. "Sana güveniyorum."

"İyi." Tek söylediğim bu ve sonra daha eloquent olamadığım için kendime bir tokat atmak istiyorum. İyi mi? İyi mi? Tek söyleyebileceğim bu mu? Ruthie bana göğüslerini açacak ve onları delmem için bana güvenecekken?

Sadece bunu düşünmek bile beni terletiyor.

"Peki bunu nasıl yapacağız?" Ruthie yakasının üstündeki fermuarı açar ve etkinleştirir. Kumaş

Otomatik tutturucu yol boyunca aşığı kayarken hemen gevşer ve boğazının büyük bir kısmını ve altındaki çıplak cildi gösterir. "Önce göğüslerime bakıp yeri işaretlemek istiyorsun..."

Ben ona doğru yaklaşıp tunikasını tutup boğazından sıkıca kapatınca sözünü keser. "Bekle."

"Ne?" Kaşları çatılır. "Bana yardım etmek istemiyorsan, söyle yeter."

Hayal kırıklığından iniltiyi zorlukla bastırırım. "Öyle değil. Şey..." Ona gerçeğı nasıl söylerim? Eğer gömleğini çıkarırsa, benim aletim sertleşecek ve öyle kalacak, bunu ona nasıl anlatırım? Onu çıplak görmeyi hayal ettiğim için objektif kalamayacağımı? Sayamayacağım kadar çok kez mastürbasyon yaptığımı? Eğer cildinin bir parçasını daha açığa çıkarırsa, etkilenmeden duramayacağımı? "Ruthie, sonuçta bunun için en uygun kişi ben olmayabilirim."

Kef, çok terliyorum. Ruthie yıkılmış görünüyor. "Oh."

Bir adım geri çekildi ve elimi tunikasından çekti. Benim tunikam olduğunu, ona uyması için kesilip küçültüldüğünü fark ettim. Kendine yeni kıyafetler bastırmamış. Benim eski kıyafetlerimi giymeyi tercih ediyor. Kef, bunu neden bu kadar çok seviyorum?

O kadar incinmiş görünüyor ki, onu bu halde görmek fiziksel olarak bana acı veriyor. Açıklamam gerek. "Seninle ilgili değil. Benimle ilgili."

Acı bir kahkaha atıyor ve tunikasını tekrar ilikliyor. "Komik. Erkekler bir kadınla ayrılmak istediklerinde böyle derler. Beni çıplak görmek istemediğini söyle, tamam mı?"

Bunu gerçekten düşünmüş olamaz. Bu, şimdiye kadar duyduğum en saçma şey. Yine de yüzündeki ifade kapalı, kapalı. Yaralı. Bunu bir şekilde düzeltmeliyim. Elim uzatıp onun elini

kıyafetleri. "Hiç de öyle değil. Seni çıplak görmek için *çok* meraklıyım."

Ruthie bir kaşını kaldırıp bana şüpheli bir bakış attı. "Doğru.

Bu yüzden bu iş için hiç uygun değilim. Tarafsız kalamam, Ruthie." Bir adım geri çekilip saçlarımı elime aldım. "Seni çıplak görmek, sana dokunmak için deli gibi hayal kurmadığımı mı sanıyorsun? Bunu sürekli düşünüyorum. Bu yüzden sana şimdi söylüyorum. Sana bu konuda yardımcı olamam çünkü bu beni etkileyecek." Boğazımı temizledim.

"Benim çok özel yerlerimi."

Gülümsemesi geri döner. Bana attığı bakış yumuşaktır ve şaşırtıcı bir şekilde, otomatik tutturucuyu tekrar dokunarak yeniden etkinleştirir. Omuzlarından kumaşı sıyırırken, tutturucu tunikasının önünden yavaşça aşağı iner. "Bu yüzden bana yardım etmek için mükemmelsin. Harekete geçmeyeceksin."

İstiyorum. Ne kadar istediğimi bilemezsin.

"Zaemen, Aithar veya hatta Salvator gibi diğerlerine vücudumu sergilemek bana garip gelir. Ama sana güveniyorum."

Tuniği düşer.

Hemen gözlerimi kapatıp nefes nefese kalırım. Penisim tamamen şişmiş, ısrarla pantolonuma baskı yapmaktadır. Terliyorum da, nem damlacıkları yüzümden aşağıya, yakama doğru kaymaktadır. Kendimi kontrol altına almam gerek. Belki biraz zamanım olursa, çarpan kalbimi sakinleştirebilir ve penisim gevşeyebilir. Belki...

"Bakabilirsin, biliyorsun." Ruthie'nin sesi eğlenceyle doludur. Kıkırdar. "Beni deleceksen bakmak zorunda kalacaksın."

Kef. O boğuk kahkahasına karşılık, sikim neredeyse zıplıyor. "Sadece sen istersen bakarım. Vücudun sana ait."

"Tabii ki bakmanı istiyorum."

Derin bir nefes alıp gözlerimi açıyorum.

Karşımda üstsüz duran Ruthie, hayatımda gördüğüm en güzel şey.

O, altın rengi bir tonu olan güzel, soluk tenli ve pürüzsüz, narin omuzlu bir kız. Teninde hiçbir iz yok, göbeği küçük bir gölge gibi. Tuniği belinde toplanmış olsa da, eli köprücük kemiğini okşuyor.

Ve göğüsleri. Kef beni, göğüsleri. Mükemmeller. Onunla ilgili her şey mükemmel. Koyu renkli küçük meme uçları ve sanki şimdiye kadar tattığım en lezzetli şey olacaktı gibi görünen mükemmel, yumuşak şişkinlikleri var. Bir meme ucunun solunda, sonsuza kadar bakmak istediğim küçük bir ben var. Zihnimdeki görüntü, göğüslerinin gerçekliğiyle güncelleniyor ve çok yakında duşta o küçük benine bakarak mastürbasyon yapacağımı biliyorum.

"İyi misin?" diye tatlı bir sesle soruyor.

Elimle ağzımı ovuşturuyorum. "Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Vücudumun üst yarısındaki tüm kan aşağıya akıyor."

Yine gülüyor ve bana doğru bir adım atıyor. "Hayal ettiğin gibi miyim?"

"Daha iyisin. Çok daha iyisin." Dilim ağırlaşıyor, görüşüm bulanıklaşıyor. Kef beni, bakmaktan kendimi alamıyorum. Göğüs uçları en narin, en hoş küçük tomurcuklar.

Ruthie'nin gülümsemesi daha da kendinden emin hale geliyor. Göğsüne uzanıyor ve parmaklarıyla meme ucunu okşuyor. "Delmeden önce sertleşmeleri gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Sadece bu küçük hareket bile kontrolümü kaybetmeme yetiyor. Onu geçip tuvalete koşuyorum ve "kapat" düğmesine basıyorum. Kapı tamamen kapanmadan önce, pantolonumdan sikimi çıkarıyorum ve çaresizce mastürbasyon yapıyorum. Bir vuruşla boşalıyorum, Ruthie'nin meme uçlarını ve onları okşayan parmakları hayal ederken önümdeki lavaboya fişkırtıyorum.

Kef. Ben.

BÖLÜM

ON DÖRDÜNCÜ

RUTHIE

Kazex'in tuvalette çılgınca mastürbasyon yaparken çıkardığı inlemeleri dinleyerek dudağımı ısırıyorum.

Tamam, belki de fazla sert davranıyorum.

Tanrım, ama bu çok tatmin edici. Beni bir kız kardeşi gibi mi seviyor diye merak etmekten, meme ucumu okşadığım anda kontrolünü kaybetmesine kadar. Dürüst olmak gerekirse, onu çıldırtmaya çalışmıyordum. Öylece oldu. Kontrolün bende olduğunu hissediyordum. Güçlüydüm. Seksiydim. Alışık olduğum bir şey değil, ama itiraf etmeliyim ki, çok hoşuma gitti.

Belki göğüslerime dokunur, bana olan hislerini itiraf eder diye düşündüm. *Bir şey yapar* diye. Ama o, gizlice mastürbasyon yapmak için kaçtı. Yani kısmen memnunum, ama aynı zamanda biraz da hayal kırıklığına uğradım. Etkilenmeyeceğini söylemişti. Belki *bana* dokunmak ister diye düşündüm.

Hm.

Yine de bunu cesaret verici bir işaret olarak kabul edeceğim. Belki de Gia gibi birine karşı bana olan ilgisini tamamen kaybetmemiştir. Belki, sadece belki, benimle birlikte olmak isteyecektir.

işleri bir sonraki seviyeye taşımak. Bu düşünce hem heyecan verici hem de korkutucu.

Tunikamı giyip ilikledikten sonra Kaz'ın tuvaletten çıkmasını bekliyorum. Su bir süre akıyor, sanırım temizleniyor. Ya da benden kaçınıyor ve gitmemi umuyor. Yatağın kenarına oturup, dirseklerime dayanarak geriye yaslanıp onu bekliyorum.

Sonunda çıktığında, saçları terden ıslak ve yüzünde utanmış bir ifade var. "Özür dilerim, Ruthie."

"Mastürbasyon yapmak zorunda olduğun için mi?"

"Bunu daha iyi halledebileceğimi düşündüğüm için." "breast, mean?" can't stop onunla flört etmeyi bırakamıyorum.

Yüzündeki hafif şaşkın ve temkinli ifadeyi seviyorum, sanki ikinci raunt için tuvalete geri dönüp dönmemeyi tartışıyormuş gibi. "Hayır. Ben sadece... Kendimi daha iyi kontrol edebileceğimi sanmıştım." Tuvaleti zayıf bir hareketle işaret ediyor. "Çoğu a'ani, bizi tahrik olmaktan alıkoyan ilaçlar kullanıyor. Bu yüzden, ilaçları bıraktığımızda..."

"Hassas bir tetikleyici. Anlıyorum." Özgüvenim her geçen saniye daha da azalıyor. Oturuyorum, yeni takılan yakamı yüzümü gizleyecek kadar yukarı çekme dürtüsüne direniyorum. "Yani sorun bende değil. Herhangi bir göğüs seni tahrik eder."

Ne kadar iç karartıcı.

Kazex aniden önümde diz çöküp ellerimi tuttu. "Ruthie. Yanlış şeyler söylüyor ve yapıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ama şunu çok net söyleyeyim. Senin göğüslerin dışında başka hiçbir göğüs düşünmedim. Başka hiçbir kadın beni etkilemiyor. Aklımda sadece sen varsın. Her zaman."

İtirafı ve yüzündeki yoğun ifade yüzümü kızartır. Elleri ellerimi sıkıca tutar ve birkaç dakika önce bu ellerin benim düşüncelerimle onun penisini okşadığını, onu tatmin ettiğini düşünmeden edemem.

"Sana bunu daha önce söylemiştim," diye azarladı.

"Evet, ama bu aylar önceydi. Altı ayda çok şey değişir."

"Benim için hiçbir şey değişmedi." Sözlerini vurgulamak için başını yavaşça salladı. "Hiçbir şey."

"Ama Gia..."

"Hiçbir şey." Elimi sıkıyor. "Değişti." Tekrar sıkıyor. "Değişti."

Oh. Peki.

Bu, onun benim olduğu anlamına gelir. O her zaman benim olmuştur. Şu anda ona uzanıp, istediğim kadar ona dokunabilir ve onu öpebilirim... ama bu ihtimalden birdenbire korkmaya başladım. Rahat durgunluğumuzda büyük bir değişiklik oldu. Ya işleri mahvedersek? "Korkuyorum."

Parmaklarını benimkilerle birleştirip, yatağın kenarında diz çökerek dizlerime yaslanıyor. "Seninle birlikte olduğumu söylersem yardımcı olur mu?"

"İşleri mahvetmekten korktuğumun sebebi sensin," itiraf ediyorum. "Sahip olduğumuz şeyi kaybetmek istemiyorum. Seni kaybetmek istemiyorum."

"Sana istediğin kadar yavaş ilerleyebileceğimizi söylemiştim. Eskisi gibi olmak istiyorsan, olabiliriz. Bu konuşmayı unutabiliriz." Bakışları önüme kayıyor. "Ama yeni piercingin konusunda sana yardımcı olamayabilirim."

O yapamazsa ben de istemiyorum. Bu geceki durumumuza geri dönmek de istemiyorum. "Ben sadece... Ya *bizim* olarak ilerlemeye alışmam on yılımı alırsa? Ya seks yapmaya alışmam on yılımı alırsa?"

"O zaman sana muhtemelen lavaboda sık sık mastürbasyon yapacağımı söyledim."

Kıkırdamak istiyorum, ama bu bir şekilde bana söylenen en tatlı şey. Bekleyeceğini söylüyor. Benim ihtiyaçlarımın onunkinden daha önemli olduğunu. Tanrım, o harika. "Çünkü sen benimsin?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

"Çünkü ben her zaman senin oldum." Ve eğilip başını kucağıma koyuyor, az önce

Tereddüt ediyorum, çünkü ona bu şekilde dokunmak, şimdiye kadar yaşadığımız en samimi şey gibi geliyor... ve ben az önce ona göğüslerimi gösterdim. Ama bu farklı. Daha yumuşak, daha hassas. Parmaklarımı esnetip, dikkatlice onun yumuşak, koyu renkli saçlarını okşuyorum. O da inliyor, bacaklarımı kucaklayıp beni kendine çekiyor, sanki bu andan daha fazlasını hiç istememiş gibi. Kafasını hafifçe kaşıyorum, sonra saçlarını alnından geriye doğru tarıyorum. Kısa saçlarının arasında kaybolan dövmeleri var ve bunların ne kadar eskiye dayandığını merak ediyorum. Hatta bir kulağının sivri çizgisini izliyorum, bu kadar iri ve güçlü bir adamda şaşırtıcı derecede narin.

"Ne karar verirsen ver, benim için sorun yok," diye beni rahatlatıyor. "Sadece seninle olmak istiyorum. Daha da ötesi, *senin* olmak istiyorum."

Onun vurgusu, ikisi arasında bir fark olduğunu fark etmemi sağladı ve bunu daha önce hiç fark etmemiştim. Ama haklı. Biriyle birlikte olabilirsin ama onunla *birlikte* olmayabilirsin. Benim çok dikkatli davrandığım kısım da bu ikinci kısım. Kaz ile gerçekten birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını merak etmeme neden olan kısım da bu. Bununla mücadele etmeyi bırakmak.

Ya muhteşem olur... ya da her şeyi mahveder. Ve sahip olduğumu sandığım her şeyi iki kez kaybettim — birincisi, uyandığımda kendimi evimdeki yatağымda değil, garip bir uzay istasyonunda köle olarak bulduğымda. İkincisi, benim ben olmadığımı, Ruth ya da Ruthie ya da Ruth-Ann ya da bunların hiçbirisi olmayan bilinmeyen bir kadının birçok klonundan biri olduğumu öğrendiğimde.

Her şeyi üçüncü kez kaybetmek beni mahvedebilir.

Bu yüzden Kazex'in başını kucağımdan nazikçe ittim. "Hala yavaş gitmek istiyorum."

"En yavaş şekilde ilerleyeceğiz." Ama gözleri hevesle parlıyor. Sevinçle. Sanki aramızdaki şeyi sonunda kabul etmişim gibi. Bu beni korkutuyor.

"Hala meme ucumu delmeme yardım etmeni istiyorum."

Yüzünü buruşturuyor ama sonra başını sallıyor. "Daha iyi planlayalım. Yarın önceden kendime dikkat edeceğim." Kaz bir an düşünüyor ve sonra ekliyor, "Birkaç kez. Ne olur ne olmaz."

"Muhtemelen en iyisi budur." Küçük bir gülümsemeyi başarırım. "Zaten geç oldu."

Ayağa fırlar, saçları benim okşadığım yerden dağınık ve karışık hale gelmiştir. Alnının yanındaki dövmenin üzerinde çok sevimli bir kıvrım oluşturur ve elimi uzatıp dokunmak için can atarım. Ama kendimi fazla kaptırmak istemiyorum. Onunla ne kadar samimi olursam, o kadar çok şey bekleyecektir. Onun umutlarını boşa çıkaramam.

Bu yüzden dişlerimi fırçalamak ve yatmaya hazırlanmak için tuvalete gidiyorum ve lavabonun az önce kirletildiğini... ve bunun aklımdan çıkmadığını ve onun kendini nasıl okşadığını düşünmemeye çalışıyorum. Hızlıca geceliğimi giyiyorum (onun eski tuniklerinden biri, bu seferki bedeni bana uymayan ve üzerimde elbise gibi duran bir tunik) ve tekrar onun odasına çıkıyorum. Uyumaya hazırlanmak için ışıklar kısılmış. Kazex her zamanki gibi yatağını kapının önüne kurmuş. Üstü çıplak, dövmeleri çıplak teninde belirgin bir şekilde görünüyor ve ellerini başının arkasına koymuş, battaniyenin üzerinde uzanıyor.

Odada benim yatağımın tam karşısında başka bir yatak daha var. Bu odada iki mürettebat üyesi kalıyor ve iki tek kişilik yatak var. Yeniden düzenlemeden beri bu yatak Erzah'ın yatağı, ama ne zaman oraya gitsem, onu yatakta görmüyorum. Kaz da nadiren odasında oluyor. Beni korumak ve daha güvende hissettirmek için ısrarla kapımın önünde yatıyor. Her şeyden çok, benim kendimi güvende hissetmemi istiyor. Normalde bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum. O yetişkin bir adam. Yatakta yatmak istiyorsa, yatabilir.

Ama bu gece, palet beni rahatsız ediyor. Beni rahatlatmak için açıkça rahatsız olan bir şeyi seçmesi beni rahatsız ediyor. Lord Straik için çok çalışıyor ve bazen zorlu antrenmanlardan sonra

zorlu bir antrenmandan sonra ağırları olduğunu biliyorum. Yerde uyumak buna yardımcı olamaz. "Yatağında uyuyabilirsin, biliyorsun. Ben korkmuyorum."

"Limana yanaştık," diyor bana, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Gemiye her an biri girebilir. Seni korumam daha iyi olur."

"Diğer yataktan da beni koruyabilirsin. Biri odaya girmeden önce geldiğini duyarsın."

"Ben burada iyiyim."

Yorganın altına girip ışığı kapatıyorum, ama uyuyamıyorum. Kazex'i ve az önce başını kucağıma koyuşunu düşünmeden edemiyorum. Benim olduğunu ısrarla söylemesini. İstedğim her şeyi bana vermesini ve... benim korkak gibi geri çekilmeyi.

Ugh. Bazen kendimden nefret ediyorum.

Işığı açıp kapıya doğru yürüdüm. Düğmeye basarak kapıyı açtım ve kapı pervazına yaslanarak Kaz'a baktım. "Yatağa gel."

"Seni korumak için burada uyuyacağım."

"Hayır," diyorum ve ranzamı işaret ediyorum. "Yatağa gel. Benimle."

Kaz oturur ve gözlerinin daha koyu görüldüğüne yemin edebilirim.

Daha aç. "Yapmamalıyım."

Onun cevabı kafamı karıştırdı. "Ama..."

"Bu benim için fazla olabilir," diye çabucak cevap veriyor. "Ama teşekkür ederim."

"Ah." Yine de hayal kırıklığına uğradım. Ona sarılarak uyumayı seviyordum. Uyanıp, onun sıcak, sert vücudunu benimkine değdiğini hissetmeyi seviyordum. Kendimi güvende, sevilen ve korunan hissediyordum. Ama ben sadece açgözlüyüm. Eğer bu onun için fazla geliyorsa, fazladır. Işığı tekrar kapatıp kapıyı kaydırarak kapatıyorum. "İyi geceler o zaman."

Zincirliyim. Bileklerimi ve ayak bileklerimi çekiyorlar, etimi yırtıyorlar.

Ayaklarım çıplak ve laboratuvarın metal zemininde üşüyor. Kafam çok ağır olduğu için kaldırıp bakamıyorum, yere bakıyorum. Çok yorgunum...

"Onu buraya getirin." Bu bir yabancının sesi ve garip, anlaşılmasa bir dil konuşuyor, ama nedense onu anlıyorum.

"Diğerleri ne olacak?" diyor başka biri. Diğerleri mi?

Başımı kaldırdığımda, uzun bir koridorda olduğumu görüyorum. Koridoru sıralar halinde tüpler kaplıyor ve her tüpün içinde bir kadın garip bir sıvının içinde yüzüyor. Her kadın siyah saçlı ve bana benziyor. Alnında ve dudağında piercing olan, aynı kısa saç kesimine sahip bir kadının yanından geçiyorum. Yanından geçerken gözlerini açıyor ve ağzındaki solunum cihazını çıkarıyor.

Yardım edin.

Dönüp koşuyorum, ama zincirler ayaklarımın ağırlaşmasına neden oluyor. Koridorun sonuna ulaşıyorum ve başka bir koridora dönüyorum. Bu koridorda daha fazla tüp var ve bu tüplerdeki kadınlar çırpınıyor, kurtulmak için çaresizce çabalıyorlar. Biri onlara solunum cihazı vermeyi unuttuğu için boğuluyorlar. Yardım istiyorlar, ama ben onlara yardım edemiyorum.

Biri beni arkadan yakaladı ve ağzıma bir solunum cihazı taktı. Bir tüpe itilip etrafımı su kaplarken çığlık çığlığa bağıriyorum...

Ağlayarak uyanıyorum, olmayan suya öksürüyorum. Yataktan kalkmak, kaçmak, diğerlerini kurtarmak için çaresizce çırpınıyorum. Bir şeyler yapmak için.

"Hey," diyor tanıdık bir ses. Sıcak eller omuzlarımı kavriyor. Kapı açık, koridordan ışık içeri sızıyor. "Hey, buradayım Ruthie."

Ağlamayı bastırarak, çılgınca başımı sallıyorum. "Üzgünüm. Kötü bir rüya gördüm. İyiyim."

Kazex ellerini yüzüme koyar ve gözlerime bakar. Gözlerimden yaşlar dökülünce, başparmaklarıyla silip beni bırakır. "Kenara kay."

"Buna gerek yok..."

"Sessiz ol, Ruthie. Bana ihtiyacın var ve ben buradayım. Bu kadar basit." Dar yatağa tırmanır, ben duvara yaklaşırken battaniyenin altına girer. Sonra ikimiz de küçük şilteye sıkışırız ve ona yaslanmaktan başka çarem kalmaz. Başka türlü yapmaya yer yok.

Ona iyi olduğumu söylemeliyim. Ona işine geri dönebileceğini söylemeliyim. Ben en zayıf kadınıym çünkü böyle bir şey söylemeyeceğimi biliyorum.

Kazex kolunu omzuma atıp beni göğsüne yasladı. "Şimdi daha iyi misin?"

Başımı sallıyorum. Kokusu ve sıcaklığı beni sarıyor. Gücü. Ve o kadar iyi hissediyorum ki, bu acınası bir durum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor, nefesi kulağımı gıdıklıyor.

"Tanrım, hayır."

Kıkırdar. "Tamam o zaman. Eğer yatağın çok fazla yerini kaplarsam, bana haber ver."

Yüzümü boynunun kıvrımına bastırıyorum, kollarımı göğsüme katlıyorum ve vücudumu ona sıkıca bastırıyorum. Bu en rahat uyku şekli değil ama buradan hiç ayrılmak istemiyorum. O asla yatağın fazla yerini kaplamayacak, çünkü basit gerçek şu ki onu burada istiyorum.

Onu öpmeliyim.

Ağzımı boğazına koyup onu öpmeliyim. Çenesini öpmeliyim. Sivri kulağını öpmeliyim. Giysilerinin altında saklı olan dövmesini öpmeliyim. Ellerimi onun sıcak kırmızı teninde gezdirmeli ve onu keşfetmeliyim.

Ama... sonra ne olacak? Ona dokunmak, birbirimize karşı hissettiğimiz rahatlığı değiştirirse ne olacak? Onu istiyorum, ama

en iyi arkadaşımı ve en çok güvendiğim kişiyi kaybetmeyi göze alamam.

Bu yüzden göğsüne daha da sokulup, uykuya dalana kadar kokusunu içime çekiyorum ve yeni bir yüz piercingi yaptırmayı düşünüyorum. Belki bir dövme. Rüyalarımda tüpün içindeki kadınlardan farklı görünmemi sağlayacak herhangi bir şey...

BÖLÜM ON BEŞ

KAZEX

Ertesi sabah uyanıyorum, uykulu ve rahat, Ruthie'nin bana sarıldığını, sırtını benim penise dayadığını belli belirsiz fark ediyorum. Uyuduğum pantolonumun ön kısmının ıslak olduğunu fark etmem birkaç dakika sürüyor.

Kef. Dün geceki rüyalarım Ruthie ile doluydu. Ve harika rüyalar. Fazla harika, galiba.

Pantolonuma boşaldığımı fark edince birden uyanırım. A'ani kölelerine verdikleri anti-uyarılma ilaçlarını bıraktığımdan beri böyle bir şey olmamıştı. İlk birkaç gün tamamen çılgınca geçmişti, ama o zamandan beri kendimi kontrol etmede daha iyi hale geldim. Ruthie'nin varlığı benim özdenetimimi yok ediyor. Dikkatlice battaniyeleri üzerimden çekip ondan uzaklaşıyorum. O farkına varmadan üstümü değiştirmek istiyorum, çünkü kendimi kontrol edemediğimi açıklamak utanç verici. Onun beni küçümsemesi için bir neden vermek de istemiyorum. Beni, pantolonumun içindekileri kontrol edemeyen naif bir a'ani olarak değil, güçlü ve güvenilir koruyucusu olarak görmesini istiyorum.

Yataktan çıkıp iki adım attığımda, uyanırken çıkardığı nefesli küçük iniltiyi duyarım. Kef. İki kez kef. Tuvalete koşar adım giderim ve kapıyı hızla kapatırım.

"Kaz? Her şey yolunda mı?" Sesi uyku ve yumuşaktı ve hala sert olan penisim buna tepki olarak seğirdi.

"Uyu sen," diyorum, pantolonumu çıkarırken. "Ben duş alacağım."

Tuvaletin kapısı açılır ve Ruthie içeri süzülür. Zar zor bir havlu kapıp belimi örtüyorum. Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Geçmişte birbirimize alan tanımaya hep özen göstermiştik. Daha önce beni tuvalete kadar takip etmemişti, hele ki çıplakken hiç.

Ama gitmek için de hiçbir çaba göstermiyor. Bunun yerine, lavaboya atlayıp bacak bacak üstüne atıyor ve bana bakıyor. "İzleyebilir miyim?"

Beynim düzgün çalışmıyor olmalı. "Neyi izlemek?"

"Duşunu mu?" Dili yine alt dudağındaki halkayı okşadı.

Ve işte, sikim yine sertleşiyor. Ruthie'nin beni izlemesini isteyerek, yine sertleşiyor. Onun için performans sergilemek istiyorum. "Ah, kalırsan seni görmezden gelemeyeceğim, Ruthie."

Omuzlarını silkiyor, öne eğiliyor ve ellerini tezgahın kenarına koyuyor. "Sana bakmayı seviyorum. Dokunmayacağıma söz veriyorum."

"Sertleşmiş durumdayım," diyorum ona açıkça. "Ve sen buradayken bu durum geçmeyecek."

"Bu kötü bir şey mi?" Ruthie kirpiklerinin arasından bana bakar. "Senin için sorun değilse benim için de sorun değil."

Sanki umurumda olacakmış gibi. Kahretsin. Havluyu bırakıp çıplak vücudumu iyice görmesine izin veriyorum. Her şeyi görsün. Vücudumun yan tarafında yukarı aşağı uzanan tüm dövmelemlerimi görebilir. Eski kavgalardan kalan tüm yara izlerini ve birkaç tane de iyi sonuçlanan kavgalardan kalanları. İsteddiği kadar bakabilir.

dik ve gururlu bir şekilde havaya doğru uzanan penis. A'ani'ler mesakkahlar kadar zarif ve güzel ya da praxiiianslar kadar güçlü olarak bilinmezler, ama benim güçlü kollarım ve düz bir karnım var. Umarım gördüklerini beğenir.

Ruthie beni sessizce süzerken, zaten hassas olan penisim ihtiyaçtan dolayı karıncalanıyor ve ağrıyor. Ön sıvının damlalarının başından aşağı kayarak tüm uzunluğumu gıdıklamasını hissedebiliyorum, ama kıpırdamıyorum. Sadece çıplaklığımı fark etmesini bekliyorum. Beni kabul edip etmediğini söylemesini bekliyorum.

Başını eğip bana bakar, bir erkeğin şimdiye kadar katlandığı en uzun bakıştan sonra nihayet gözlerime tekrar bakar. "Duş alacağını söylemiştin sanırım."

O beni bu kadar dikkatle izlerken odaklanmak zor. Elimi penisime götürüp, bir şeyleri düzeltir gibi yapıyorum ve bakışlarının hemen oraya kaymasına şaşırıyorum. Bu gurur verici. Dikkatimi dağıtan, ama gurur verici.

Duşa girip sabunlanmaya başlıyorum. Ruthie'nin yaptığım her şeyi yakından izlediğini bildiğim için hareketlerime son derece dikkat ediyorum. Sabun ve su vücudumdan aşağı akarken, otomatik olarak elimi uzatıp penisimi okşamaya başlıyorum. Sadece bir kez, sonra ellerimi tekrar uzaklaştırıyorum. Normalde bu gerginliği gidermek için mastürbasyon yapardım, ama Ruthie yakınlarda tezgahın üzerinde otururken, onun için neyin fazla olacağını bilemiyorum. Ne görmek istediğini bilmiyorum. Duşun altına giriyorum ve limanda olduğumuz için temiz akan suyumuz olduğunu takdir ediyorum. Uzayın derinliklerinde olsaydık, geri döndürülmüş sudan yapılan çok daha hızlı bir buhar duşu olurdu. Ama bu sabahki duş, istediğim kadar lüks ve keyifli olabilir.

Sonunda, duşu uzatmaktan yoruldum. Ruthie hiçbir şey söylemiyor, yerinden de kıpırdamıyor. Beynim, onun kıyafetlerini çıkarıp bana katılacağı hayalleriyle dolu, ama duş aldıkça bunun asla gerçekleşmeyeceğini anlıyorum. Bu yüzden

suyu kapatıp saçımdaki fazla damlaları sallıyorum. Ruthie'ye gizlice bir bakış atıyorum.

Benim duşu bitirmeme şaşırılmış görünüyor. Bakışları dikleşmiş penisime kayıyor, sonra tekrar yüzüme dönüyor. "Onunla ilgilenmeyecek misin?"

Şimdi şaşkın olan benim. Beklediği şey bu mu? "Ben... kalıp izleyecek misin?"

Yanakları kızardı ve dili yine dudak halkasını okşadı. "İsterim."

Yani benim onun için gösteri yapmamı mı istiyor? Ben... bu fikri çok seviyorum.

Ona kötücül bir gülümseme atarak, kendime uzanıyorum. Bir gösteri izlemek istemesine sevindim. Sikimi okşamamı izlemek istemesine sevindim. Bu bir ilerleme. Ruthie, en küçük şekilde de olsa, benim ona ait olduğumu ilan ediyor. Henüz dokunmaya hazır olmasa da, ne elde edeceğini görmek istiyor.

Sorun değil. Onun bana dokunmak istemesini sağlayacağım.

Elimi sikimin üzerinde gezdiriyorum, diğer elimle duşun duvarına tutunuyorum. Boşalmam uzun sürmez, sikimi hızlıca boşaltmanın yolunu biliyorum, ama bu Ruthie için iyi olmaz. Bu yüzden elimi sikimin üzerinde yavaşça yukarı aşağı gezdirerek işi uzatıyorum. Ona bakıp izliyor mu diye bakıyorum.

Ruthie kesinlikle izliyor. Daha iyi görebilmek için tezgahın ucuna kaymış, duşa yaklaşmış. Dudakları hafifçe aralanmış ve bakışları tamamen benim sikime odaklanmış.

"Durmali mıyım?" diye soruyorum ona, cevabı zaten biliyorum.

Bakışları benimkilere kayıyor ve sonra tekrar sikime dönüyor, gözleri ona kilitlenmiş. "Sabun kullanırsan ne olur? İşleri kolaylaştırmak için?"

Bu fikri çok sevdiğim için inliyorum. Bu, kesinlikle birçok kez uyguladığım bir fikir. "O zaman çok hızlı gidebilirim."

"Benim için sorun değil." Bu düşünce onu heyecanlandırmış gibi gözleri parlıyor.

"Kef, Ruthie. Beni öldüreceksin." Onun bu röntgenci yanını seviyorum. Beni tatmin ederken görmek istemesini seviyorum. Penisimi daha sert okşuyorum, ucuna biraz daha dikkat ediyorum. Sonra onun istediği gibi yapıyorum, avucuma bol miktarda sabun sıkıp penisimi yağıyorum.

Hissettiğim duygu, hafif bir zevkten yoğun bir coşkuya dönüşüyor. Boğazımdan sert bir ses çıkıyor ve işleri yavaştan almayı tamamen unutuyorum. Ruthie'nin beni izlediğini görürken, kendimi sıkıca kavırıyor ve penisimi okşuyorum. Heyecanı hissedilebilir, dudakları aralanmış bir şekilde bana bakıyor. Aklımdan bir dizi pornografik düşünce geçiyor: sikimi o aralık dudaklara sokmak. Onu ilk kez dokunduğumdaki ifadesi. Beni sürerken sikimin üzerine çökmesi...

Ruthie'nin yoğun bakışları beni cesaretlendirirken, kendimi daha hızlı ve daha hızlı çalıştırıyorum. Ben homurdanırken çıkardığı nefes nefese küçük sesleri seviyorum. Gözlerini benden ayıramamasını seviyorum. Benden bunu istemesini seviyorum. Okşarken ona bakıyorum ve gözlerimiz buluşuyor.

Anında, tohumum fışkırıyor. Kadınla göz göze gelirken, düzensiz bir hırıltıyla boşalıyorum ve duş duvarlarının her yerine sıvımı sıçratıyorum. Orgazmım boyunca birbirimize bakıyoruz, ta ki testislerimdeki son damla tohum da boşalana ve ben bitene kadar.

Bitkin, ama yine de coşkulu.

Çünkü bu, Ruthie'ye hiç bu kadar yakın hissetmemiştim. Bu, şimdiye kadar yaşadığımız en samimi an. Birkaç kez birlikte yattık, ama aramızda her zaman bir sınır olmasını sağladık. Bugün, yumuşayan penisimi okşarken gözlerine bakarken, o sınırların yıkıldığını hissediyorum.

Tezgahtan atlayıp, yatakta dağınık kalan kısa saçlarını düzeltmeye çalışıyor. "Bu... çok fazlaydı."

Sözleri cesaret kırıcı ama gülümsüyor. Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim. "Tekrar yapayım mı? Bana bir dakika ver, yapabilirim."

Ruthie kızarıyor. "Hayır, şimdilik iyiyim. Ben... evet." Kollarını göğsünde kavuşturup ayrılmak için dönüyor, sonra durup bana geri dönüyor. "Daha sonra meme ucumu delmeme yardım edeceksin, değil mi?"

"Hala istiyorsan, evet."

Bana sinsî bir gülümseme atıyor. "İstiyorum. Biraz kahve iç, bu gece geç saatlere kadar çalışacağız."

Sabırsızlıkla bekliyorum.

BÖLÜM ON ALTI

RUTHIE

SAATLER GEÇMEKTE ZORLANIYOR. Kendimi işe gömüyorum, geminin gıda stoklarının envanterini çıkarıyorum. Bu kimsenin sevdiği bir iş değil, çünkü her bir ürünü bilgisayara taramanız ve kaç tane kaldığını girmeniz gerekiyor. Ayrıca, yeniden sipariş verme seçenekleri sunuyor veya ürünlerin son kullanma tarihleri yaklaşıncaya size haber veriyor, böylece onları ön sıraya alabiliyorsunuz. Kimsenin sevdiği bir iş değil ama benim için sorun değil çünkü oldukça basit bir iş. Bu sayede, elimdeki görevden başka şeylere odaklanarak zamanımı geçirebiliyorum.

Mesela... Kaz. Ve Kaz'ın sikini okşaması. Ve Kaz'ın boşalırken bana bakması, burun deliklerinin genişlemesi ve gözlerindeki mutlak açıklık.

Bütün gün hem heyecanlı hem de telaşlıyım. Duş sahnesi kafamda tekrar tekrar canlanıyor ve benim önümde mastürbasyon yapmayı bu kadar çabuk kabul etmesine biraz şaşırdım. Hiç tereddüt etmedi. Hiç duraksamadı. Sadece çıkardı, doya doya bakmamı sağladı, sonra duşa girdi ve mastürbasyon yaptı.

Çok erotikti. Külotum hala ıslak.

Kaz'ı, muhteşem dövmele cildini ve düz karnını düşünerek, başka bir paket makarnayı tararken boş boş bip sesini dinliyorum. Göbeği yoktu, bu da beni bir an için şaşırttı, çünkü benim var ve ikimiz de klonuz. Ama onun pürüzsüz, kaslı karnını seviyorum. Biraz farklı olması umurumda değil. Eğer farklı olduğumuz tüm yönleri sayacak olursam, onun sivri kulakları beni korkuturdu, ama ben onları sevimli buluyorum.

Bu gece Kazex ile daha fazla zaman geçirmek için sabırsızlanıyorum. Yalnız başımıza. Sadece ikimiz, bir piercing tabancası ve çıplak göğüslerim. Piercing yaptırarak orgazm olmak mümkün mü acaba? Kaz, bana piercing yaptırma fikrini benim kadar erotik bulacak mı acaba? Beni tahrik eden piercingin kendisi değil. Bana hiçbir etkisi olmayan pek çok piercing yaptırdım. Asıl beni tahrik eden, kendimi ona açmam, kendimi onun kontrolüne teslim etmem. Nedense bu beni çok tahrik ediyor.

Umarım piercing için meme uçlarımda sert olması gerekir, çünkü bütün gün sert kaldılar. Bu delilik, ama aynı zamanda... garip bir şekilde doğru mu geliyor? Heyecan verici mi?

Günün geri kalanını nasıl geçirdiğimi bilmiyorum, ama geçiyorum. İşimi bitiriyorum. Kız kardeşlerimle akşam yemeği yiyorum. Ruth ile vakit geçiriyorum ve hamileliğini konuşurken saçımı kestiriyorum. Ruth-Ann yemekhane mutfağında bir şeyler pişiriyor, kendi kendine homurdanıyor ve yardım tekliflerini reddediyor. Ne yapıyorsa, kendi başına yapmak istiyor.

Ruth'un yanından ayrıldıktan sonra, devam eden sopa oyununa katılıyorum, ama oturduktan kısa bir süre sonra oyun sona eriyor. Ekip, klasik bir gladyatör maçının eski bir videosunu izleyerek vakit geçiriyor ve ben büyük kanepelerden birine kıvrılıyorum, Kazex ise hemen yanıma uzanıyor. Tam olarak "birlikte" sayılmayız, ama... ona yakın sayılırız. Onun yakınlığının son derece farkındayım.

Diğerleri yavaş yavaş gruptan ayrılıyor. Dopekh ve Salvotor spor salonuna antrenman yapmaya gidiyor. Sakkar yetiştirdiği fideleri kontrol etmek istiyor. Zaemen köprüye gidiyor.

görevini Erzah ile değiştirir. Aithar ve Jerzec, artık görev dışı olan Erzah ile birlikte Liman'a gidip "rakip kantini keşfetmeye" karar verirler.

"Siz ikiniz de gelmek ister misiniz?" diye sorar Erzah. "Dışarı çıkmak eğlenceli olur."

Abartılı bir şekilde esniyorum. "Erken yatacağım."

Erzah Kazex'e bakar.

Kaz sadece omuz silker. "Parlatmam gereken botlarım var."

"Bu saatte bot mu parlatıyorsun?" Jerzec, Erzah'ın omzunun üzerinden eğilerek yüzünü buruşturur. "Bu ne saçma bir bahane böyle?"

Aithar utanmış bir şekilde boğazını temizler. Bana bir bakış atar. "Çocuklar..."

Erzah, Jerzec'in yaptığı şapşal yüz ifadesini taklit eder ve bir an için sanki çift görüyormuşum gibi hissederim. İkisinin de yüzünde dövme yoktur ve o anda inanılmaz derecede birbirlerine benziyorlar. Bu biraz rahatsız edici ve eğlenceli bir durumdur. "Öyle yapma Kaz. Eskiden eğlenceliydin."

"Çocuklar," der Aithar tekrar. "Onu rahat bırakın..."

Jerzec Kaz'ın yanına atlar, ona yaklaşır ve saçını inceler. "Gri saçların var mı diye kontrol etmemiz gerek mi?"

Kazex elini itti. "Defol. Botlarımı düzenlemeye hakkım var."

"Onları parlatacağını söylemiştin," diye işaret eder Erzah.

"Çocuklar," Aithar daha keskin bir şekilde tekrar söyler. Erzah'ı kolundan tutup kapıya doğru çeker, sanki büyük kardeşlerinin arasında küçük bir kardeş gibi görünür. "Bırakın gitsin. O ve Ruthie yalnız kalmak istiyorlar. Bunu açıkça söylemeleri mi gerekiyor?"

Tüm gözler bana çevrilir.

"Oh, kef beni," diyor Jerzec. "Bu sapıkça bir seks oyunu mu?" "Ne?" diye bağıriyorum, kanepede daha dik oturarak.

"Hayır!

uyumaya gidiyorum..."

Ama yalanlarımın peşine kan köpekleri gibi düşüyorlar. Birdenbire yüzümde üç klonum beliriyor ve ifademi inceliyorlar.

"Yanaklarına bak," diyor Erzah.

"Ve göz teması kurmuyor," diye işaret ediyor Jerzec. "Kesinlikle sapıkça bir seks oyunu."

"Harika," diyor Erzah. "İzleyebilir miyiz?"

"Hepiniz defolun," Kazex öne eğilir ve elini Jerzec'in alnına koyarak onu iter. Aynı şeyi Erzah'a da yapar ve Aithar sıra kendisine gelmeden kenara çekilir. "Kimse hiçbir şey izlemeyecek."

"Ama bunun sapkın bir seks oyunu olduğunu inkar etmiyorsun," diyor Erzah.

"Bu sapkın bir seks oyunu değil," diye itiraz ediyorum.

"Söyle onlara, Kaz." "Gidin buradan," diyor onlara, ve ben sinirli bir ses çıkarıyorum

Sinirli bir ses çıkarırım. Ona keskin bir bakış attığımda, "Bizim hesabımızdan bir içki için" diye ekler.

Kahkahalarla gülerek bizi biraz daha takıldıktan sonra dinlenme odasından çıkıp bizi geride bıraktılar. Gemi çıkışına doğru giderken yüksek sesle konuştuklarını duyabiliyorum ve yemin ederim ki bu gemide olmak bazen bir öğrenci yurdunda yaşamak gibi. Daha da iyisi, sinir bozucu küçük kardeşlerle dolu bir evde yaşamak gibi.

Ama Kazex hakkında pek kardeşçe şeyler düşünmüyorum. Ona bir bakış attım. "Neden onları susturmadın?"

"Seks yaptığımızı düşünseler ne olur ki? Bu kadar kötü bir şey mi? Zaten birlikte yatıyoruz. Aylardır aynı odayı paylaşıyoruz. Zaten bizim bir ilişkimiz olduğunu düşünüyorlar."

Yüzüm kızarıyor ve çok ısınan kulaklarımda bulunan piercingleri çekme isteğine direniyorum. Kaz ve benim birlikte olduğumuza dair imalar ve alaycı sözler duymuştum ama hiç bu kadar açıkça söylenmemişti. Yarın tüm gemi bunu konuşacak ve...

Ne olmuş yani? İlgilenmediğimden değil ki. Kazex'e bakıyorum. Kanepede olduğu yerde kalmış, sanki kaneppe ona aitmiş gibi uzanmış, bacaklarını önüme uzatmış.

Bir kolunu bir ara kanepenin arkasına, tam arkama koyuyor. Sanki beni sahipleniyormuş gibi.

Buna hiç itiraz etmiyorum. O sıcak, heyecan verici mutluluk hissi yine beni sarıyor. Bütün gün bu lanet olası anı bekledim ve o kadar heyecanlıyım ki, elime dokunsa bile aniden alev alabilirim.

Ama o sadece bana yavaş, tembel bir gülümseme attı. "Onlarla gitmek ister miydin?"

Oh, ona cevap vermediğimi fark ettim. "Hayır, herkes gittiğinde ya da meşgulken piercingimi yaptırmak istiyorum. Hazır mısın?"

Bir kez başını sallıyor. "Gidelim."

Elim terli ve meme uçlarım diken diken olmuş durumda, mümkün olduğunca sessizce koridordan geçip revir odasına doğru yürüyoruz. Sakkar, onsuz buraya geldiğimizi öğrenirse çok sinirlenecek. Makineler konusunda çok titizdir. Ama ben heyecanlıyım ve Kazex kapı kilidini açıp içeri girerken, neredeyse kıvranıyorum.

Karanlık odaya girerken bana "Sessiz ol" diyor. Işıkları açıyor ve bana dönerek parmağını dudaklarına koyuyor. "Sakkar'ın bizi burada duymasını istemeyiz."

Başımı sallıyorum. Sakkar uğramaya karar verirse, göğüslerimi ortaya çıkarmak istediğim son şey bu. Mümkün olduğunca sessiz olacağım. O, tıbbi bilgisayarın başına geçip bilgisayara erişirken, ben de parmak uçlarımda hasta masasına doğru yürüyüp masanın üzerine uzanıyorum. Uzun tunikamı çıkarıp göğüslerimi ortaya çıkarıyorum ve nefesimi tutarak bekliyorum. Tamamen çıplak değilim. Gizlice çıkacağımızı bildiğim için tayt giyiyorum. Yine de kendimi inanılmaz derecede açıkta hissediyorum.

Kaz ekrana dokunur ve hepsi bir arada tıbbi cihaz çalışmaya başlar. "Tamam, biz..."

Arkasını dönüp bana bakarken sözünü keser.

İtiraf etmeliyim ki, onun tepkilerini çok eğlenceli buluyorum. Omuzlarımı biraz daha dikleştirip, kendimi en iyi şekilde süsleyip, aynı zamanda bunu çok belli etmemeye çalışıyorum.

Onun şaşkın bakışları gerginliğimi giderir ve geriye sadece beklenti kalır.

"Her şey yolunda mı?" diye fısıldarım.

Kazex boğazını temizler ve başını sallar. "Evet. İyi. Harika.

Harika. Hazırım."

Bana doğru bir adım atar ve makinenin başını eğerek, "yardıma" ihtiyaç duyacağım kısmı yakınlaştırır.

"Bekle," diyorum, o yaklaşırken. "Bizim orada piercing yapmadan önce cildi mutlaka dezenfekte ederler. Sonra da eşit görünmesi için yeri işaretlerler. Biz de öyle yapmamız gerekmez mi?"

Kaşlarını çatıp bana bakar. "Diğer piercinglerinde de bunu yaptın mı?"

"Evet," diye yalan söylüyorum. Tamam, yapmadım, ama onları da aynayla ya da kız kardeşlerimden birinin yardımıyla kendim yaptım. Bu biraz farklı ve çok sallanan bir vücut bölgesinde.

Ayrıca - ve bunu istediğim için kendimi kötü hissediyorum - Kazex'in bana dokunmak zorunda kaldığında vereceği tepkiyi görmek istiyorum.

"Tamam." Yine boğazını temizler ve odanın diğer tarafına geçer, bir çekmeceyi açar ve gazlı bez yerine kullanılan ultra yumuşak dokunmuş plaslardan birkaç tane çıkarır. Yakındaki tepsideki şişeleri karıştırır ve bir tane bulana kadar arar, sonra zaferle onu alır. "Dezenfektan."

"Mükemmel." Tekrar dikleşip sağ göğsümü avuçlarım. "Bununla başlayalım."

Arkasını döndü, bakışları göğsümü tuttuğum yere kaydı ve aç bir ses çıkardı.

Ona parlak, masum bir gülümseme atarım. "Göğsümü senin için sabit tutacağım, sen de silebilirsin."

Kaz, onay anlamına gelebilecek başka bir anlamsız ses çıkarır ve sonra bezle göğsümü saygıyla siler. Meme ucunu tekrar tekrar silmeye özen gösterir ve ben nefesimi tutarım. Onun açgözlü bakışları ve nazik dokunuşları beni tahrik eder. Bu anın erotik bir atmosferde geçeceğini biliyordum, ama bu kadar olacağını tahmin etmemiştim.

beni acıtır. Onu, daha fazla dokunmasını arzuluyorum. Kumaş yerine ağzını meme ucuma koymasını istiyorum. O anın kontrolünü ele geçirip beni masaya itmesini ve beni kendine ait olarak sahiplenmesini istiyorum.

Ama yapmıyor. Ve garip bir şekilde hayal kırıklığına uğruyorum. "Sana iz bırakmamı ister misin?" diye soruyor, sesi boğuk.

Ben başımı sallayınca, Sakkar'ın aletlerini tekrar karıştırır ve cildimde iz bırakacak bir şey arar. Bulur ve sonra geri çekilip eserini hayranlıkla seyreder. "Böyle mi?"

Sorduğuma memnunum, çünkü meme ucumu benim hayal ettiğim gibi doğu-batı yönünde değil, kuzey-güney yönünde işaretlemiş. "Tam olarak değil mi? Ben yukarı-aşağı değil, çapraz olarak düşünmüştüm."

"Tamam." Kazex elini uzatıp izi cildimden siler. Sanki hiç düşünmüyormuş gibi.

Meme uçlarım hemen sertleşir ve onun dokunuşuna nefesim kesilir.

Elini çıplak göğsümün üzerinde gezdirirken, gözleri kısık bir şekilde geri çekildi. "Bunu yapmak istiyor musun?"

İster miyim? Bir an düşünürüm, sonra başımı sallarım. "Sen yapabilirsin. Ben sadece... şaşırdım."

Ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırdım. Tabii ki iyi hissettiriyor. Kazex meme uçlarımla oynuyor. Gözlerimiz buluşur ve o tekrar parmaklarını meme ucuma dokundurur. Amım kasılır ve onun gözlerine bakarken, az önce bıraktığı izi meme ucumun kenarlarından silip temizlerken, daha önce hiç bu kadar erotik bir an yaşamamıştım.

Neden, neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki? O benim kadar etkilenmiş görünmüyor.

Ama yine de... etkilendiğini biliyorum. Kazex'i tanıyorum ve bunun onu içten içe deli ettiğini biliyorum. Kaz hariç herkesi okuyabiliyorum. Onun tek özelliği, hiçbir özelliği *olmaması*. Kendini dikkatlice boş bir hale getiriyor.

O boşluğu kırmak için can atıyorum.

"Peki... soldan sağa mı?" diye soruyor, ses tonu tamamen nötrken kalemi alıp tekrar cildime işaret koyuyor.

Başımı sallıyorum ve o eğildiğinde, göğsümün biraz sallanması için yeterince hareket ediyorum. "Orada dururken sana bir şey sorabilir miyim?"

Gözleri tekrar bana dönüyor. "Ne?"

"Sence göğüslerim eşit değil mi? Bence sağdaki sol olandan daha büyük."

Kazex yavaşça nefes alır. Bakışları göğüslerimde kalır ve sonra dikkatlice meme ucumun bir tarafını konuştuğumuz yerde işaretler. "Bence ikisi de mükemmel ve sen de bunu biliyorsun."

"Ama sence biri daha büyük mü..."

"Kıpırdama."

Kıpırdanıyor muyum? Hareketsiz kalmaya çalışıyorum ama bu zor. Heyecandan neredeyse nefes nefeseyim ve o göğsüme eğilmiş, diğer tarafı işaretlerken konsantre oluyor. "Sadece ikinci bir görüş almak istedim."

"Senin kusursuz olduğunu düşündüğümü biliyorsun."

Kusursuz. Ne kelime ama. Sanırım daha önce kimse bana "kusursuz" dememişti. Şaşkınlıktan sessiz kaldım. Kusursuz, ha? Onun gözünde ben mükemmelim. Tek bir kusurum bile yok. Hiçbir şeyi değiştirmezdi, çünkü ben kusursuzum. Hayatım boyunca hiç bir kelime için bir erkeğe bu kadar atlamak istememiştim.

Boğazından memnuniyet dolu bir ses çıkarır ve dikleşir, eleştirel bir bakışla göğüslerimi inceler. "Bence eşitler. Bir bak ve beğendin mi söyle?"

"Ayna var mı?" Sesim heyecandan kısık çıkıyor. Kaz etrafına bakınıyor. "Görmüyorum."

"Sana

güveniyorum."

"Ruthie..."

"Sana güveniyorum," diye tekrar ediyorum. Ona dokunma isteği neredeyse dayanılmaz hale geliyor. Yüzünü ellerimle kavrayıp saatlerce gözlerine bakmak istiyorum. Bu anın bu anın ama tereddüt arasında yoğun bir romantizm ve inanılmaz bir tahrik

yoğun bir romantizm ve inanılmaz bir tahrik arasında gidip geliyorum. Diğer piercinglerimde hiç böyle olmamıştı, yoksa şimdiye kadar vücudumun her santimetrekaresi piercinglerle kaplı olurdu. "En iyi olduğunu düşündüğün şeyi yap. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum."

Sözlerim hedefi vurdu. Burun delikleri genişledi ve bakışları yüzüme kaydı, sonra eğilip parmak uçlarıyla bir kez daha meme ucumu okşadı.

Nefesimi tuttum. Evet. Beklediğim şey buydu. Dokun bana.

Ama o sadece bana parlak bir gülümsemeyle bakıyor. "Hazır mısın?" Hayal kırıklığı hissediyorum, ama yüzüme bir gülümseme takınıyorum.

"Tabii."

Piercing için seçtiğim metal parçayı dikkatlice "tabancanın" ucuna takar ve sonra onu meme ucuma dayar. Çatal uçlar soğuktur ve cildim farkındalıkla karıncalanır. Bu aleti daha önce kullanmıştım. Medikal bölüm birçok şeyi bağımsız olarak yapsa da, zorlu bölgeler için kullanılabilen bir tür el tipi dikiş "tabancası" da var. Başlığı, piercing takıntım için biraz değiştirilmiş ve metali derimden temiz bir şekilde geçirecek.

Bunu kendim de
yapabilirdim. Sadece
yapmak
istemiyorum.

Kazex tekrar bana bakıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve sırtımdan aşağıya doğru sıcak bir heyecan dalgası yayılıyor. Bakışları aşağıya kayıyor ve bir saniye sonra, meme ucumda sıcak, tatlı ve keskin bir his beliriyor.

Yüksek sesle inlerim ve otomatik olarak Kazex'e uzanırım, tırnaklarım üniformasının kumaşına batar. "Aman *Tanrım*."

Silahlı uzaklaştırır. "Temiz bir delik gibi görünüyor. İyi misin, Ruthie?"

Ciğerlerim şişer ve başımı sallayarak onaylarım. Az önce neredeyse orgazm olacağımı ona nasıl söylerim? İçimdeki her şey beklentiyle gerilmiş, ama hiçbir şey olmadığında hayal kırıklığına uğramıştım. Eğer o bana dokunmuş olsaydı, tek

kelime, herhangi bir şey—o anda orgazm olurdum.

"Biraz kanın var," diyor, sesi garip bir şekilde gergin. "İşte."

Bir dakika sonra, dezenfektanla ıslatılmış bir parça gazlı bez tutuyorum ve Kazex hemen dönüp odadan çıkıyor.

Şaşkın bir şekilde, soğuk gazlı bezi sıcak ve ağrıyan meme ucuma koyuyorum. Beni delmek onu iğrendirmiş miydi? Onu mide bulandırıcı bir tip olarak görmemiştim. Yeni piercingime bakıyorum ve meme ucumun her iki yanında iki küçük çivi var. Çok büyük ve zonkluyorlar, bu kadar küçük oldukları düşünülürse bu oldukça komik. Ama güzel görünüyorlar. Güzel, düzgün ve hoş...

"Haahhhh."

Bu ses, daha çok nefes nefese bir hırıltı gibiydi ve revirin yanındaki tuvaletten geliyordu.

Kazex'in çekildiği yer.

Ardından bir homurtu geliyor.

Oooh, iğrenmiyor. Mastürbasyon yapıyor.

Bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum, mutlu ve azgınım. Onun mastürbasyon yapmasını seviyorum. Keşke gitmeseydi. Bilmemi istemedi mi? Bu sabah olanlardan sonra bu tuhaf ve hayal kırıcı geliyor. O zaman onun kendini okşamasını izlemek hoşuma gitmişti. Onu rahatsız etmek istemediğim için araya girip izlemeyi düşünmüyorum. Bu sefer davet edilmedim.

Onun çıkmasını beklemek sonsuzluk gibi geliyor. Masadan atlıyorum ve yeni piercingimi dezenfekte ediyorum, sonra plastik film bandajla kapatıp tişörtümü giyiyorum. Göğüs ucum, kumaş katmanlarına rağmen hala zonkluyor ve dışarı çıkmış gibi hissediyorum. Göğüs ucu piercinglerinin daha hassas olduğunu duymuştum, ama bu yepyeni, büyüleyici bir düzey.

Sakkar'dan yardım istemediğim için gerçekten çok mutluyum.

Yan odada su sesi geliyor ve zihnimde Kazex'in ellerini yıkadığını hayal ediyorum. Nitekim, bir dakika sonra ellerindeki fazla suyu silkelerek ortaya çıkıyor. Kıyafetleri normal şekilde giyinmiş, ama saçları biraz dağınık ve gözlerinde bu sabah gördüğüm o camsı bakış var.

"Bitti mi?" diye soruyorum.

"Umarım o lavabodan su içmez," diye mırıldanıyor Kaz. Elini üniformasının önünden aşağı doğru geçirerek otomatik kopçayı kontrol ediyor. Giydirilmiş halimi görünce şaşırmış gibi görünüyor ve gömleğimi işaret ediyor. "Diğer göğsünü de yapmak istemiyor musun?"

"Dikkatin dağınık görünüyor. Şu anda bir tane en iyisi galiba. Nasıl hoşuma gittiğini görebiliyorum." Omuz silkiyorum, kollarımı kavuşturmak üzereyim ama meme ucuma dokunuyorum ve göğsümü delen keskin bir acı hissedince kendime tıslıyorum. Oops. Kollarımı indirip ellerimi yanımda tutuyorum. Garip bir his. "İyi misin?"

Kaz elini saçlarının arasından geçirir ve bana utangaç ve sevimli bir bakış atar, bu da beni arzulamaktan acıtır. "Ben sadece... sana karşı hislerimi biliyorsun. Bazen bu hisler beni boğuyor. İşimi halletmem gerekiyordu."

Sana olan hislerimi biliyorsun.

"Biliyorum... ama neden gittin?"

Yüzünü buruşturup yanıma gelir, dezenfektanı alır ve paketi açar. Bana uzatır, ben başımı sallayınca geri koyar. "Kontrol etmekte zorlanıyorum. İlaçlar vücudumdan çıktıktan sonra durumun düzeleceğini düşünmüştüm. Bir süre öyle oldu, ama senin yanında olmak sikimi *tsaanti* gibi dikleştiriyor."

"Ne dedin?"

Parmağını havaya kaldırıp işaret eder gibi yapar. "Yılan. Kendi gezegenlerindeki çimlerin arasından kafalarını çıkarırlar. Ama lezzetlidirler."

Elimi onun işaret parmağının etrafına doladım. "Beni istediğin için utanmanı istemiyorum."

"Evet, ama yavaş gitmek istediğini söylemiştin. İhtiyacın olduğu kadar zaman ayırmak istediğini. Benim ihtiyaçlarım yüzünden baskı hissetmeni istemiyorum. Çünkü dürüst olursak, sana gelince ben her zaman ihtiyaç içindeyim."

Bunu duymak çok hoşuma gitti. Ona doğru yaklaştım, üniformasını avuçladım ve kendime doğru çektim. "O zaman bana bir öpücük verir misin? Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu gösterir misin...?"

"Şu anda mı?"

"Şu anda," diye onaylıyorum. "Çünkü ben de hissediyorum."

Yaklaşıyor, eli yüzümün hatlarını okşuyor. Eğiliyor...

"Burada ne haltlar dönüyor?" Kapı açılır ve Sakkar odaya girer.

Oof. Yakalandık.

BÖLÜM ON YEDİ

KAZEX

Sakkar'ın berbat zamanlaması yüzünden onu seve seve boğazlayabilirim. Tam Ruthie'yi kollarımda tutmuş, öpmeye hazırken, o içeri girip tıbbi ekipmanı kullandığımız için düşmanca davranmaya başladı. Lanet olsun, adam ortamı okuyamıyor.

Ruthie hemen odamıza geri koşarken, ben huysuz ve fazla meraklı Sakkar ile baş başa kaldım. Orada kalıp ekipmanı temizledim, ortalığı topladım ve onu görmezden gelmeye çalıştım, ama tek düşünebildiğim, Ruthie ile olan anımı nasıl mahvettiği idi. İçimden bir ses, bu gece bunu telafi edemeyeceğimi söylüyor.

Piercing sırasında mı? O da hoşlanmıştı. Benden hoşlanmıştı. Heyecanlandığını anlayabiliyordum. Praksiyalıların sahip olduğu keskin duyulara ihtiyacım yok. Gözlerim var. Yüzünden, aldığı küçük nefeslerden bunu anlayabiliyordum. Dilinin ucuyla dudağındaki piercingle oynama şekli...

"Neden buraya gizlice girdiğini anlamıyorum," diye şikayet ediyor Sakkar, ben de tezgahları dezenfektanla silerken. "Bana sorabilirdin. Sana izin verirdim."

Dişlerimi sıkıyorum, çünkü Sakkar'dan hiçbir şey için izin istemiyorum. Kadınıma piercing yaptırmak için izin istemeyeceğim. O makine onun değil. Elbette, Dopekh geçmişte bir tane kırmıştı. Elbette, Salvator onu ve malzemelerimizi kötüye kullanma eğiliminde. Bu gece uygun zaman değil.

"Bilmeniz gereken tıbbi bir sorun varsa, bana bildirin."

"Sorun yok."

İpucunu anlamıyor. "Ruthie'ye, sağlıkla ilgili endişeleri varsa onu muayene etmekten memnuniyet duyacağımı söyle..."

"Kes sesini artık, Sakkar. Halloldu." "Hmph. Odadan koşarak çıkmasından belli ki hallolmadı.

. Makinelere gelince, onları kullanmamamı söylemiyorum. Sadece bakımını düşünüyorum..."

Dezenfektan bezini yere atıp vazgeçiyorum. Bu gece ondan bunu duymak istemiyorum. Ruthie'nin ıslak, kırmızı dudakları aklımda ve küçük inlemeleri hala kulaklarımda çınlarken olmaz. Sakkar'ın şikayetleri beni koridora kadar takip ederken, revirden çıkıyorum. Saat geç oldu. Muhtemelen yatakta uyuyakalmıştır, çünkü bu konuşmaktan kaçınmak için iyi bir yoldur. Yere uzanıp uyuyacağım ve zonklayan penisimi düşünmemeye çalışacağım. Ya da Ruthie'nin dudaklarını.

Ya da çıkardığı sesleri. Kef beni, o sesler.

Odamızın kapısını olabildiğince sessizce açtığımda, ışıkların kısık olduğunu ama tamamen kapalı olmadığını görünce şaşırıyorum. Ruthie, içeri girdiğim anda yatakta doğruluyor.

"Seni uyandırdım mı?" diye soruyorum. "Üzgünüm. Sessiz olmaya çalışıyordum."

"Seni bekliyordum." Utangaç bir gülümsemeyle, "Yine benimle yatakta yatacak mısın? Sen yanımda olduğunda daha iyi uyuyorum."

Nasıl reddedebilirim? Acıyan kalbim buna izin vermez. Başımı sallayıp hızla soyunurum ve yatmaya hazırlanırım.

Yanına oturduğumda, normalde giydiği tunikten daha kalın bir tunik giydiğini fark ettim. ve

omuz askısı gevşek yakadan dışarı çıkıyor. "Piercing seni rahatsız mı ediyor?"

"Çok hassas," diye fısıldayarak yanıma yatıyor. Dikkatlice sırtını bana dönüyor ve kolumu beline çekiyor. "Sanırım bir süre sütyenimle uyuyacağım."

"Sütyen mi?" Bunun ne olduğunu bilmiyorum.

Omzuna uzanıp, oradaki ince askıyı hafifçe itti. "Bunlar göğüs askıları gibi bir şey mi? Dünya'da popüler. Burada pek giymiyorum ama Ruth-Ann bunları seviyor ve giysi yazıcısında bir tane yaptırdı. Piercingimi korumak için içine biraz dolgu koydum."

"Uyuşturucu merhem ister misin? Revire gidip getirebilirim..."

"Hayır, iyiyim. Sadece uyumak istiyorum." Yüzünü battaniyenin altına gömer. "Ve muhtemelen bir daha Sakkar'ın gözlerine bakmayacağım."

An kesinlikle geçti. Hırlama isteğini bastırıp, kalçasına hafifçe vurup, başka bir uzun geceye hazırlanıyorum.

Ruthie beni inleyerek uyandırdığında saat henüz erkendi. Hemen uyanarak tetikte oldum. "Işıkları aç." Hızlıca baktığımda Ruthie'nin sırt üstü yattığını ve eliyle piercingli göğsünü tuttuğunu gördüm. Acıdan kaşları çatılmıştı.

"Tamam, şu anda biraz acıyor," diye itiraf ediyor, yüzünü buruşturarak. "Sanırım uykumda üzerine yuvarlandım. Seni uyandırdığım için üzgünüm, uyumaya devam et. Henüz şafak bile sökmedi."

"Beni uyandırman sorun değil." Omzuna dokunuyorum, ona acı vermeyecek veya garip olmayacak bir yere dokunmak için nereye dokunacağımı bilemiyorum. Sonunda iki kez okşayıp

uzaklaşıyorum. "Revirden biraz uyuşturucu merhem getireyim."

O yüzünü buruşturur. "Sakkar sana sorun çıkaracak mı?"

"Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, hayır." Düşünmeden eğilip

eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. "Burada bekle. Seninle ilgileneceğim."

Yüzünde şaşkın bir ifade belirir ama başını sallar ve yatağa uzanır. Pantolonumla uyuduğum için giyinmeme gerek yok. Koridorda olabildiğince sessizce yürürken Ruthie'yi düşünüyorum. Ruthie ve ona alnına öpücük verdiğimde yüzünde beliren şaşkın ve mutlu ifade. Neden daha önce ona alnına öpücük vermeyi düşünmedim ki? Ruth ve Lord Straik'in el ele tutuşup birbirlerine hızlıca dudak öpücükleri verdiklerini görmüştüm. Bunlar yoğun ağız-ağız öpücükleri gibi değil, ama toplum içinde çok daha sık yapıyorlar. Belki de Ruthie'nin bana ihtiyacı olan budur?

Belki de göğsüne merhem sürdükten sonra ona daha fazla alnına öpücükler veririm.

Neyse ki Sakkar, dün gece makinenin kullanımı konusunda homurdanarak revirde kamp kurmamış. Hızlı iyileştirici merhem tüpünü kapıp koridora koşarak geri dönüyorum, Ruthie'nin meme ucuna merhemi sürerken çıkaracağı sesleri hayal ediyorum. Odamıza döndüğümde sikim sertleşmiş ve ağrıyor.

Kapıdan girip tüpü zaferle havaya kaldırır kaldırmaz, iletişim cihazı çalmaya başlıyor.

İletişim istasyonundaki saat ekranına bakıyorum. Sabah beşi. "Buna bakmam gerek," diyorum Ruthie'ye. "Lord Straik'ten acil bir durum olabilir."

"Tabii ki," diyor ve tüpü elimden alıyor. "Sen git cevap ver, ben banyoda kendime bakacağım."

Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışıyorum. Parmaklarımı göğüslerinde gezdirip, dokunuşlarımla onu rahatlatma hayallerim suya düştü. Bana onu çok iyi koruduğumu söyleyen tatlı inlemeleri de. "Tabii ki."

Lanet olası iletişim cihazı. Lanet olası *zamanlama*.

Ruthie tuvalete girip iletişim cihazı ikinci kez çaldığında, panele doğru ilerleyip elimi üzerine vurarak cihazı etkinleştiriyorum. Erzah'ın yüzü ekranımı dolduruyor ve ben hırlamak istiyorum. "Ne var?"

"Günaydın, güneş ışığı," diyor neşeyle. "Bu sabah erkenden şehre gidip, boş binayı satın almak için bekçilerle görüşeceğim. Güvenlik şefisin ve pazarlık yapacağım için senin de gelmeni isteyeyim dedim. Kimseye boyun eğmeyecek gibi görünen birine ihtiyacım var."

Elimi yüzüme götürdüm. Normalde hemen evet derdim, ama Ruthie... "Salvator ya da Dopekh ne olacak?"

Ben hemen gönüllü olmadığım için şaşırılmış görünüyor. Normalde olurum. Ama normalde Ruthie de göğüslerine dokunmama izin vermez. "Oh. Sanırım onlarla iletişime geçip sorabilirim. Ama sen pazarlıkta onlardan daha iyisin ve arkamda iş dünyasından anlayan biri olması beni daha rahat hissettirir."

İş konusunda bilgili olduğumu bilmiyorum, ama ne demek istediğini anlıyorum. Dopekh, kafası bulutlarda olan bir romantik. Salvator ise dürtüsel ve ifadesiyle her şeyi ele veriyor. İkisi de pazarlıkta iyi değil. Ya da geceleri oynadığımız sopa oyunlarında. "Hayır, ben gelirim. Giyinmem için beş dakika ver."

"Teşekkürler kardeşim. Hemen gece çayı hazırlıyorum. Çok sert yapacağım."

Yüzümü buruşturuyorum ama Erzah benim ifademi görmeden tıklayıp uzaklaşıyor. Erzah, metali yakacak kadar güçlü kafeini seviyor. Sabah kahvesini ona emanet etmek iyi bir fikir mi bilmiyorum ama en azından uyanık olacağım. Bana ihtiyacı olması hiç hoşuma gitmiyor. Yemin ederim, sanki tüm ekip Ruthie'yi benden uzak tutmak için komplo kurmuş gibi.

Yüzümü ovuşturarak, yerden kıyafetlerimi alıp giyiniyorum ve Ruthie'nin

tuvaletten çıkmasını beklerken giysilerimi yerden alıp giyindim.

Kısa bir süre sonra, yeni piercing yaptırdığı göğsünü okşayarak çıktı. "Sence bu çok mu kalın görünüyor?" Ben botlarımı giyerken durup bana baktı. "Bekle, giyinmişsin. Gidiyor musun?"

"Erzah, müzakere için onunla birlikte Liman'a gitmek için kas gücüne ihtiyaç duyuyor," diyorum ona. "Söz veriyorum, mümkün olduğunca çabuk döneceğim. Tabii kalmamı istemiyorsan?"

Ruthie elini salladı. "Hayır, onunla git. Bu kantinden çok uzun zamandır bahsediyor. Eğer bu onun hayaliyse, ona yardım et."

Bir dakika, ne zamandır bu kantinden bahsediyor? Ben neredeydim?

Ah, tabii. Ruthie'ye takıntılıydım. Ona odaklanırken başka hangi bilgileri kaçırdım acaba? "Belki birlikte öğle yemeği yiyebiliriz?"

"Belki." Yüzünde, öğle yemeği gibi küçük bir şeye bile karar vermek istemiyormuş gibi çekingen bir ifade var ve kalbim sıkışıyor. Aylardır arkadaş olsak da, hâlâ panikliyor. Gerçekten istediği şeyi söylemekte zorlanıyor ve karar vermekte daha da zorlanıyor. Çoğu zaman, soruları soru haline getirmek yerine doğrudan ifade ederek bundan kaçınıyorum. Ruthie'den bir seçim yapmasını isteyen biri olduğunda, panikliyor.

Ama ona baskı yapmayacağım. Anlıyorum. Travma herkeste farklı şekillerde ortaya çıkar. "Sorun değil. Öğle yemeğini atlayabiliriz."

Sanki bir şey fark etmiş gibi irkildi. "Yine yapıyorum, değil mi? Kararsızlık."

"Sadece öğle yemeği."

Ruthie dudağını ısırır. "Ben sadece..." Dudak piercingiyle oynayarak heyecanlanır. "Ben sadece... Ne cevap vereceğimi bilmiyorum!"

"Sorun değil..."

"Önemli," der üzgün bir şekilde. "Böyle zamanlarda, yazı tura atacak bir bozuk param olmasını diliyorum."

"Bir... bozuk para mı?"

"İnsanların kullandığı kredi gibi," der, sesi kendinden nefret dolu. "Karar veremediğimizde yazı tura atarız."

"Sana böyle bir yazı tura bulmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Söylediğimi unut gitsin." Bana zayıf bir gülümsemeyle bakıp yatağa geri döner.

O bana bu tek şeyi bile sormuyor ve bu bir yenilgi gibi geliyor. Onun benden daha fazlasını istemesini nasıl sağlayabilirim?

BÖLÜM ON SEKİZ

KAZEX

"Kötü bir ruh halinde görünüyorsun," diyor Ruth-Ann, Port'un ana caddesinde yürürken. Erzah'la birkaç adım önde yürüyebilecek olmasına rağmen yanımda kalıyor ve koluma dokunuyor. "Ne oldu?"

"Önemli bir şey değil," diyorum, cesur bir yüz takınıyorum. Erzah, yeni bina konusundaki heyecanını belli ederek, adeta caddede yürüyüş yapıyor. Onun keyfini kaçırmak istemiyorum. İyi bir gün geçiriyor ve ben de onun için bunu istiyorum. Bunun hayatının en güzel günü olmasını istiyorum. Sadece huysuzluğumu kendime saklamam gerekiyor.

Ruth-Ann'in bize eşlik etmesi bile umurumda değil. Üç "kız kardeş" arasında en sessiz olanı o. Port'a yaptığımız gezintiye katılmak istedi ve Erzah, ona kötü ekmek yapan güzel fırıncıyı görmek istediği için alay edince Erzah'a böbrek yumruğu attı. Erzah iş toplantısını bitirdikten sonra fırın arabasına uğrayacağımıza söz verdik ve o zamana kadar onun güvenliğini sağlayacağız.

Ama Ruth-Ann beni rahat bırakmıyor. Kısa saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp bana keskin bir bakış atıyor

bir bakış attı. "Seni rahatsız eden bir şey var. Bana anlatabilirsin. Kız kardeşlerime hiçbir şey söylemem."

Yüzümü buruşturarak, toplantısı için Liman Muhafız Ofislerine doğru neredeyse koşar adımlarla giden Erzah'a bakıyorum. Lord Straik'in de gelmeyi teklif ettiği söylendi, ama Erzah bu işi kendi başına halletmek istiyor. Adımlarında en mutlu havası var ve Ruthie'yi düşünerek onun gününü mahvetmek istemiyorum. "Şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Bugün Erzah'ın günü."

Ruth-Ann omuz silkiyor.

Gözaltı ofisine giriyoruz ve bizi sert bir bakışla karşılayan, oldukça iri ve aşırı beslenmiş bir mesakkah uzaylısı karşılıyor bizi. "Yardımcı olabilir miyim?" Bakışları Ruth-Ann'e takılıyor. "Bu iki erkekten dolayı tehlikede misin?"

Dudakları, Ruthie'ninkine biraz benzeyen ama aynı zamanda hiç benzeyen küçük bir gülümsemeyle kıvrılır. Erzah'ı işaret eder. "Hiçbir tehlike yok. Sadece arkadaşşıma eşlik ediyorum."

Erzah, onun somurtkan selamına aldırış etmez. Ruth-Ann'in kendisine öğrettiği dostça insan selamlamasıyla elini uzatır. "Merhaba! Bir bina satın almaya geldim. Sinath siz misiniz?"

Devasa uzaylı homurdanır. "Ben değilim. Ben Rektar. Sinath koridorun sonunda." Bekçi odasının uzak ucunu işaret eder ve masasına geri döner. Erzah'ın peşinden dönüp gideriz, ancak Rektar hemen peşimize düşer. "Sadece biriniz, üçünüz birden değil."

"Ama onlar benim korumalarım."

"Neden?"

"Pazarlık yapabilmem için mi?" Kalçasındaki kredi çantasını okşadı.

Rektar kaşlarını çatarak yavaşça başını salladı. "Sen bir inşaat ruhsatı başvurusu yapıyorsun. Buradaki işler sadece Lord va'Rin'in takdirine bağlı olarak verilir. Bir bekçi, işinin buradaki insanlara fayda sağlayacağına karar verdiği sürece, ruhsat verilir."

"O zaman binamın parasını nasıl ödeyeceğim?"

Rektar burun kıvrır. "Vergilerle."

Bir süre durur. "O zaman korumalara ihtiyacım yok mu?" Eğilir. "Üzerimde çok fazla kredi var."

Rektar yine yüzünü buruşturur. "Bunu söyleme. İnsanlar karı satın almaya çalıştığını düşünecekler." Erzah'ı koridorda, başka bir telaşlı görünen, bekçi üniforması giymiş mesakkah'ın, üzerinde bir yığın dosya bulunan masada oturduğu yere doğru iter. "Ona işini ve izin belgesi istediğini söyle. Muhafızların burada bekleyebilir."

Erzah durur ve benden tavsiye ister. Ne düşündüğünü biliyorum, çünkü ben de aynı şeyi düşünüyorum. Ama o odada suikastçılar olma ihtimali çok düşük. Sıfır değil, ama düşük. Yine de, üzerimde silahlar var ve toplantı odasındaki Erzah'ı gözetleyebilirim.

Başımı sallarım. "Buradan senin arkanı kollayacağız."

Erzah bana rahatlamış bir bakış atar ve koridordan koşarak, evraklarla bekleyen telaşlı Sinath'ın yanına gider. Bekçinin karşısındaki masaya oturur ve koridorda alçak sesli mırıldanmalar duyulur. Rektar bize bakar, bekleme salonundaki sandalyeleri gösterir ve masasına geri döner. Üzerinde kabarık keklerin olduğu bir kutuyu açar ve bir tanesinden büyük bir ısırık alır.

"Onları fırından mı aldın?" diye sorar Ruth-Ann.

"Hayır. Karım yaptı." Ve bir ısırık daha alır.

Ruth-Ann sandalyelerden birine oturur. Bana bir bakış atar. "Anlaşıldı. Onun yaptığı şeyler için fazla lezzetli görünüyorlardı."

"Nazik ol," diye mırıldanıyorum ve yanına oturuyorum. Buradan bile Erzah'ın bekçiye heyecanlı bir şekilde konuştuğunu görebiliyorum. Sonuçta suikastçıları gözetleyebileceğim. "İnsan fırıncıya çok sert davranıyorsun. Elinden geleni yapıyor."

"Ona doğru pişirmeyi öğretmeye çalıştım ama dinlemiyor." Ruth-Ann koltuğa çökmüş, bacaklarını önüne uzatmış ve sonra ayak bileklerinden nazikçe çaprazlamış. "Keçi kadar inatçı."

Ben öyle birini tanımıyorum. "Mmmhmm."

"Oh, kes sesini." Yanakları kızardı ve saçlarını tekrar kulaklarının arkasına koydu. "Sanki sen romantizmin kralıymışsın gibi."

"Kesinlikle kral değilim. Lord bile değilim. Daha çok... pislikten daha aşağısı ne var?"

"Vay canına, o kadar mı kötü?" Bana bakıyor. "Ama Ruthie çok tatlı ve sana açıkça aşık."

Kafamı sallıyorum, çünkü o kadar basit değil. "Benden hoşlanıyor, ama daha fazlasına hazır değil. Ona hazır olana kadar bekleyeceğimi söyledim."

Ruth-Ann, en sabırlı erkek olduğum için beni tebrik etmek yerine, "hmmph" diye ses çıkarır.

"Neden 'hmmph'?" diye soruyorum. "Neden bu kötü?"

"Oh, kötü değil. Çok tatlı ama çok yanlış," diyor Ruth-Ann. "Ruthie'ye durumun kontrolünü veriyorsun. Onun bu konuda nasıl davrandığını biliyorsun. Ruthie korkak biridir. Ona ne yapacağını sormayı bırakıp, kontrolü ele almalısın."

Dehşete kapılıp geri çekildim. "Onu *zorlamam* gerektiğini mi söylüyorsun
zorlamam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Ne?!" Ruth-Ann bana tıslayarak omzuma vurur. "Ne zaman öyle bir şey dedim? Ve sesini alçalt!"

İkimiz de Rektor'a bakıyoruz, ama o küçük keklerinin tadını çıkarmakla meşgul.

"Ama az önce dedin ki..."

"Ona *sormayı* bırakman gerektiğini söyledim," Ruth-Ann eğilip fısıldadı. "Ona ne düşündüğünü sorarsın, sonra Ruthie düşünmeye başlar ve sonra 'ya eğer'lerle felç olur."

Bu garip bir şekilde mantıklı geliyor. Karar vermekte zorlanmasına neden olan travma sonrası stres bozukluğu, ama ben yine de ilişkimizi, bizi onun ellerine bırakmaya devam ediyorum. "Ruthie aşırı düşünme konusunda çok başarılı, bu doğru."

Ruth-Ann koltuğunda yer değiştirip bana doğru eğildi. "Onun istemediği i bir şey yapma demiyorum."

tüm sorumluluğu onun ellerine bırakmayı bırak diyorum. Biraz inisiyatif al."

"Çok isterdim, ama nasıl yapacağımı bilmiyorum," itiraf ediyorum. "A'ani'ler kadınları etkilemek için eğitilmezler." Aksine, onları mümkün olduğunca görmezden gelmek için eğitiliriz. Onlar bizim için değildir.

"Benim tavsiyemi istiyorsan," diye devam etti Ruth-Ann, "özel bir kelime belirle."

"Özel bir kelime," diye tekrar ediyorum, ne demek istediğini anlamaya çalışarak.

O başını sallar. "Normal konuşmalarda kullanılmaz bir kelime. Mesela 'noodle' gibi. Eğer samimi bir ortamda bulunuyorsanız ve biriniz 'noodle' derse, bu diğer kişiye 'Artık eğlenmiyorum ve durmak istiyorum' anlamına gelir."

"O zaman neden sadece 'dur' demiyorsun?"

Ruth-Ann elimi okşadı. "Çünkü bazen yatakta söylediğimiz şeyler gerçekte demek istediğimiz şey olmayabilir."

Bu... hiç mantıklı değil. "Yani durmam gerektiğini söylediğinde onu dinlememeli miyim? Sadece 'noodle' dediğinde mi dinlemeliyim?" Yaklaşıp fısıldayarak soruyorum. "Ya yemekhanedeyken başka biri 'noodle' derse?"

Gözlerini kapatıp tekrar açar, yüzünde hayal kırıklığı ifadesi vardır. "Dinleyin. İkiniz sadece ikiniz için bir kelime seçin. Bu kelime, en üst düzeyde güvenliği ifade eden bir kelime olsun, tamam mı? Ne söylenirse söylensin, bu kelime her şeyi durdurduğumuzu ifade etsin. Kelimenin ne olduğu önemli değil, ikinizin bilmesi yeterlidir. Detaylara takılıyorsunuz. Size söylemeye çalıştığım şey, bu kelimeyi belirleyin ve sonra kontrolü ele alın. Ona ne istediğini sormayı bırakın ve bunun yerine ona ne yapacağınızı söyleyin."

"Aha," diyorum bilgece, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Açıklamıyor, ama Ruth-Ann'in benim aptal olduğumu düşünmesini istemiyorum.

O başını sallar ve elini sallar. "Anlamıyorsun. Ruthie'ye sarılmak isteseydin, ne yapardın?"

Bunun bir tuzak soru olup olmadığını merak ediyorum. "Ben... ona sarılabilir miyim diye sorardım?"

"Aynen öyle. Sonra Ruthie bunu düşünmeye başlayacak." Parmağını kulağının yanında havada döndürüyor. "Ve beyni, bunun iyi ya da kötü olabileceği tüm olası yolları düşünmeye çalışırken aşırı hızlanacak. Bu onu donduracak ve kendi başına karar veremeyecek, bu yüzden sadece hayır diyecek."

Ruth-Ann'e şaşkınlıkla bakıyorum. Sanki Ruthie ile olan ilişkiyi tam olarak tarif ediyor gibi geliyor. Ona uzanıyorum ve o tereddüt ediyor. "Peki ne yapmalıyım?"

"Nasıl çerçevelediğin önemli." Bana işaret ediyor. "Ben sen olacağım, sen de Ruthie ol. Tamam mı? Şimdi tekrar sarılma konusu gündeme geliyor."

Kendimi hazırlarım, Ruthie olmaya çalışırım, sevdiğim kadın gibi düşünmeye çalışırım.

Ruth-Ann elini elime koyar ve gözlerime bakar. "Ruthie, şu anda sana sarılmak istiyorum. Eğer sorun varsa, bana 'noodle' de."

Büyük sırrı bekliyorum.

O geriye yaslanır. "Hepsi bu. Böyle sorarsın."

"Hepsi... bu kadar mı?"

O başını sallar. "Ona ne yaptığını anlat ve katılmak isteyip istemediğini sor. İstersen katılmayabilir, ama bunu ona senin yaptığın bir şey olarak sunarsan, sorumluluk ona kalmaz. Karar vermek onun omuzlarında değildir. Karar vermesi gereken tek şey, katılmak isteyip istemediği."

Çok basit görünüyor. "Bunun işe yarayacağından emin misin?" Konuşmamızda ilk kez Ruth-Ann tereddüt eder.

"Şey, hayır. Yüzde yüz emin değilim. Ama Ruthie birçok yönden bana benziyor ve ben de her şeyi fazla düşünüyorum. Ve çoğu zaman, hoşlandığım kişinin bana yaklaşıp beni öpücüklerle saldırmasını gerçekten isterim."

Huh.

"Onu bir şeye zorla sokman gerektiğini söylemiyorum," diye devam etti Ruth-Ann. "Sadece ona her şeyi düşünme fırsatı vermeyi bırak. Onu içgüdüleriyle düşünmeye zorla."

Ve onu öpücüklerle saldır... tabii izin aldıktan sonra.

Ama ben izin istemiyorum. Onun ilgilenip ilgilenmediğini bilmek istiyorum. Sanırım aradaki fark bu. İstememekle talep etmek. Ve Ruth-Ann, Ruthie için birinin diğerinden daha iyi sonuç vereceğini düşünüyor gibi görünüyor.

Tıbbi odada birlikte olduğumuz zamanı düşünüyorum, o masanın üzerine oturmuş, ben ona bakarken beni izliyordu. Yüzünde çok yoğun bir özlem ve arzu ifadesi vardı ve sanki bir şey istiyormuş gibi titriyordu.

Ya sorduğumda nasıl cevap vereceğini bilmiyorsa? Sorun bu mu?

Bunu dikkatlice düşünmem gerekecek. En son istediğim şey, Ruthie'yi rahatsız hissedeceği bir duruma sokmak. Noodling'e alışmasını istiyorum.

Kef, umarım Ruth-Ann haklıdır.

BÖLÜM ON DOKUZ

KAZEX

GÖZALTİ OFİSİNDEN AYRILDIĞIMIZDA, Ruth-Ann kasabada dolaşmak için ayrılır. Erzah ve ben, yakında onun olacak mütevazı dükkânın önünde dururuz ve Erzah'ın hırsı beni etkiler. Bu yer bana hiçbir şey ifade etmez, ama o buraya baktığında bir kantin görür. Büyük hayaller kurmasını takdir ediyorum. En azından benden daha büyük hayaller. Kendimi ve yaptığım işi seviyorum. Tek istediğim, Ruthie'nin sonunda bana elini uzatması.

Ama beklemekten
memnunum.

Çoğunlukla.

Bazı günler zor oluyor ve arkadaşlarımla çevrili olsam bile kendimi yalnız hissediyorum. Ama bugün, Erzah ve sıradan binaya bakarken yüzünde parlayan gülümsemesi ön planda. "Demek bu senin," diyorum, ona gülümseyerek. "Tebrikler."

"Henüz değil, ama yakında olacak." Bakışları bana değil, gelecekteki kantine yönelmiş. "Bekçiler, izin belgelerini doldurmaları gerektiğini ve ardından bir müfettişin binayı kontrol edip, boş olduğu ilan edildiğinden beri kimseye bir şey yapılmadığından emin olacağını söylediler."

"Bir şey mi?" diye tekrar ediyorum. "Ne gibi?"

Omuz silkıyor. "Görünüşe göre bekçiler getirilmeden önce kaçak mal ve izinsiz yerleşenlerle ilgili sorunlar varmış. Bekçi Ainar bunun büyük bir sorun olmadığını söyledi. Sadece birkaç gün daha süreceğini ve sonra bana anahtar kodunun verileceğini söyledi."

Sonra bana dönüp bekleyen bir bakış attı. Oh oh.

"Ne?"

"Kardeşim..."

Oh hayır. Böyle başlayan cümlelerden asla iyi bir şey çıkmaz. "Ne oldu?"

"Kantinayı açıp işletmek için yardımına ihtiyacım var. Yanımda güvenilir birine ihtiyacım olacak ve sen hayal edilebilecek en iyi kapı görevlisi olursun."

Kantinayı işletmesine yardım etmek mi? "Zaten yeterince yardımcın var."

Erzah yüzünü buruşturur. "Evet, Jerzec var, ama o kavgaları durdurmaktan çok başlatıyor. Aithar var, ama o tamamen acemi ve *Scarlet Gaze* dışında hiçbir şey bilmiyor. Ve Zaemen var, bugün bizimle olması gerekiyordu, ama..."

"Unuttu," I agree. Evet, Zaemen tends to forget Her şeyi. Bazen kendi küçük dünyasında kaybolur. Birçok şey tarafından kolayca dikkati dağılır, özellikle de güzel insan kadınlar tarafından. Üçü, Lord Straik'in onları hizada tutmasıyla iyi idare ediyorlar, ama serbest bırakılırlarsa...? İşler çabucak karışabilir.

"Doğru. Bu yüzden sana soruyorum." Erzah'ın bakışları sessiz bir çaresizliği yansıtıyor. "Sadece birkaç aylığına. İşler yoluna girene ve diğerlerinin yeni sorumluluklarını nasıl yerine getirdiklerini görene kadar. Yanımda istikrarlı birine ihtiyacım var. Güvenebileceğim birine. Diğerleri seni dinler. Ben bütün gün onlara emir versem de beni dinlemezler, ama sen bir şey söylediğin anda dinlerler."

Çenemi ovuşturuyorum, kararsızım. Ona yardım etmek istemediğimden değil. Onunla ve diğerleriyle birlikte kantini kurmak

diğerleriyle birlikte bir kantin açmak çok eğlenceli olabilir ve hepimiz için bundan sonra ne olacağını merak ediyorum. Lord Straik artık korsan gemisini işletmeyecek, bu da işleri yürütmek için birkaç kişiden fazlasına ihtiyacı olmayacağı anlamına geliyor. Ne yapacağıma henüz karar vermedim.

Çoğunlukla Ruthie yüzünden. O nereye giderse, ben de oraya gitmek istiyorum. Benim yerim onun yanında. "Ruthie'yi terk edemem."

"Onu terk etmiyorsun," diye yalvarır Erzah. "Sadece birkaç aylığına. Lord Straik ve Leydi Ruth ile birlikte gemide olacak. Onun için daha güvenli bir yer yok."

Haksız değil. Sadece... ben onun yanında olmayacağım. Ya bana ihtiyacı olursa? Doğru, o onların yanında olacak, ama onu koruyan benim. Onun kabuslarını yatıştıran benim. "Sadece... onun yanında olacağıma yemin ettim."

"Diğerleri ona bir şey olmasına izin verir mi sence?" "Şey... hayır..."

"Birbirimize yardım edeceğimize yemin etmemiş miydik? Kardeş gibi birbirimizi koruyacağımıza?" Ellerini omuzlarıma koydu. "Senden şimdi bana yardım etmeni istiyorum. Sadece kısa bir süreliğine. Ruthie'nin bu kadar uzun süre senden uzak kalabileceğini mi düşünüyorsun?"

O böyle söylediğinde, ona yardım etmemek aptalca geliyor. "Sanırım."

Ve Erzah'ın bana ihtiyacı var. Biz a'ani ekibi, birbirimizin arkasını kollamaya yemin ettik, çünkü başka hiçbir a'ani, bir a'ani'yi bir a'ani kadar kollamaz. Ona yardım etmek benim sorumluluğum. Yıllar boyunca, birbirimize yardım edeceğimize söz verdik. Erzah asla bir şey istemez.

Bu yüzden başımı sallayıp bana uzattığı eli sıkıyorum. "Burayı açmaya hazır olduğunda, yanında olacağım."

Ruthie'den ayrı kalacağım her anı nefret etsem bile.

BÖLÜM YİRMİ

RUTHIE

GÖĞÜSÜM beni delirtiyor. Kesinlikle delirtiyor.

Acı verici olduğu için değil. Kaz'ın bana aldığı uyuşturucu krem aslında iyileşmeyi hızlandırıyor, bu yüzden şu anda kendimi iyi hissediyorum. Piercing, meme ucumu aşırı derecede hassas hale getirdi. Herhangi bir şeye süründüğünde, vücudumda zevk dalgaları yayılıyor.

Piercing sayesinde meme ucum artık daha belirgin olduğu için *her* şeye sürtünüyor. Konsantre olamadığım için gün inanılmaz yavaş geçiyor. Aklım sürekli göğüslerimde ve Kazex'te.

Bu sabah göğsümü okşayacaktı. Dün gece beni öpecekti. Her iki seferde de kesintiye uğradık ve her iki seferde de ona beni öpmesini istemek yerine geri çekildim. Diğerlerine siktirip gitmelerini ve bizi rahat bırakmalarını söylemek yerine. Onun gitmesine izin verdim ve kendime çok kızıyorum. Neden işler aramızda romantikleşmeye başladığında bir anda korkaklaşıyorum?

Onun beni öpmesini istiyorum. Ne olacağından çok korkuyorum, ama onu öpmek istiyorum. Sadece, kesintiye uğradığımızda beni çok rahatlatan bu zihinsel engeli nasıl aşacağımı bilmiyorum.

Gemideki ekranları okuyabilmek için mesakkah dili ders kitabım üzerinde çalışmak yerine, köprüdeki iletişim masasında oturup gün batımını seyrederken hayal kuruyorum. Dopekh de orada, planlanan vardiyasında çalışıyor, ama ortalık sessiz. Risda III'te bir süre park ettiğimizden beri ortalık hep sessiz. Hava güzel ve taze yiyecekler harika, ama bazılarının huzursuzlandığını biliyorum. Lord Straik, karısı Ruth hamile olduğu ve annesinin tutuklanması nedeniyle daha fazla inceleme altında olduğu için, uzun vadeli planlarını henüz açıklamadı. A'ani mürettebatından birkaçı, geminin kalıcı olarak limana demirleyeceğini ve Lord Straik'in yaşadığı korsan hayatından vazgeçeceğini tahmin ediyor.

Sanırım Erzah bu yüzden kendi işini kurmak konusunda bu kadar heyecanlı. Geleceği düşünüyor.

Bu benim zayıf olduğum bir konu. "Gelecek" meselesi. Sadece gelecekte ne olacağını düşünmek bile beni felç ediyor. Ya eğer...

İletişim cihazı çalmaya başlayarak düşüncelerimi böldü. Dopekh'e baktım. "Ben cevaplayayım mı?"

O başını sallar.

Gelen iletişimi kabul etmek için düğmeye basıyorum ve Erzah'ın sesi köprüde yankılanıyor. "Benim!"

"Tebrikler," diye bağıriyorum, Dopekh koşarak yaklaşırken. Görselleri eklemek için başka bir düğmeye basıyor ve sonra ekranda Erzah'ın yüzünü görüyoruz. Mutluluktan ıslıl ıslıl, gülümsemesi o kadar geniş ki kulaklarına kadar uzanacakmış gibi görünüyor.

Kazex, Erzah'ı arkadan yakalayıp havaya kaldırırken, sanki galibiyet golünü atmış bir futbolcu gibi, yüzü resmin içine giriyor. Erzah neşeyle gülüyor ve resim sallanıyor, Ruth-Ann'in eğlenen yüzü kısa bir an görünüyor.

"Kutlamak ve rakipleri gözetlemek için içmeye gidiyoruz," diye duyurur Erzah. "Herkes limana gelmelerini söyle!"

"Henüz erken," diye itiraz ediyorum gülerek. "Daha öğle vakti bile değil!"

"O zaman gelip öğle yemeği yiyin, sonra içmeye gidelim," diyor Erzah. Görüntü tekrar sallanıyor ve Erzah doğruluyor. Kaz tekrar resimde beliriyor, Erzah'a gururla gülümsüyor ve sırtına bir şaplak atıyor. Kazex'in yakışıklılığına kalbim çarpıyor.

Dün gece o muhteşem adama neredeyse öpüşecektim.

Yem biter ve Dopekh derin bir nefes alır.

Tüylerim diken diken olur. Oh oh. Dopekh hâlâ Kazex'e aşık mı? Onu unuttuğumu sanıyordum, ama bu iç çekiş beni kesinlikle alarma geçirir. "İyi misin?"

"Görev başındayım," der kederli bir şekilde. "İçki içemem."

Rahat bir nefes alıp ona gülümserim. "Görünüşe göre bir süre orada kalacağız. Daha sonra senin yerine kim geçecek?"

"Sakkar."

"Muhtemelen o da içki içmeyecek.

Ona senin vardiyayı erken devralmasını ve eğlenceye katılmasını söyle." Yüzü aydınlanır. "Aşağı iniyor musun?"

"Yakında." Saçımı ve makyajımı düzelttikten ve piercingli meme ucumu biraz daha örtmek için bir yol bulduktan sonra.

Öğle yemeğinden sonraya kadar aşağı inemiyorum. Bunun bir nedeni Kazex'e yeniden katılmak için çok hevesli görünmek istememem, diğer nedeni ise Ruth'un sabahları hamilelik bulantısı çekmesi. Sonunda, o tuvalete sarılıp su içip dururken ona eşlik ediyorum. Banyo yapacak kadar kendini iyi hissettiğinde, onu Straik'in yanına bırakıp en sevimli bluzumu giyiyorum

Dopekh'i bekledim, böylece birlikte şehre gidebilecektik, çünkü yalnız başına bir yere gitmeyi sevmiyorum.

"Sence Salvator çoktan aşağıda mıdır?" diye soruyor, uzay limanının dolambaçlı bir şekilde geçen motorlu yürüyüş yolunda ilerlerken. Risda'daki uzay limanının çoğu aslında dışarıda ve uzay gemileri için devasa yanaşma limanlarından hızla geçerken güneş ışığını ve esintiyi keyifle içimize çekmek çok hoş.

Kötü bir insan olmalıyım, çünkü Salvator'u sorduğuna çok sevindim. "Muhtemelen. Partileri sevdiğini biliyorsun."

"Ve insanları," diye onaylıyor Dopekh. "Ve yemeği. Ve flört etmeyi."

Zavallı Dopekh. O kadar romantik ki, kendisine hiç uygun olmayan insanlara aşık olmaya devam ediyor. Önce Kazex'e aşık oldu, çünkü kim olmaz ki? Sonra söylentilere göre, kız kardeşimle evli ve onunla oldukça mutlu olan Lord Straik'e aşık oldu. Şimdi de Salvator yüzünden kafası karışık. Aralarındaki ilişkiler, benimle Kazex arasındaki ilişkiler kadar (hatta belki daha da fazla) karmaşık. Salvator Dopekh'i sevmiyor değil. Bence seviyor. Ama aynı zamanda flört etmeyi de seviyor. Ve her iki cinsiyeti de seviyor. Ve hayatın tadını çıkarmayı çok seviyor, oysa Dopekh daha sakin bir tip. Salvator'un Dopekh'in ona aşık olduğunu biliyor mu, yoksa bunun sadece geçici bir ilişki olduğunu mu düşünüyor, hiç bilmiyorum.

Arkadaşlarla ilişkiler neden bu kadar zor? Yabancılarla çıkmaktan daha kolay olmalı, ama değil.

"Belki bu gece onunla flört etmelisin," diyorum Dopekh'e. "Kafasının karışmamasını sağla."

"Mesele o değil," diyor Dopekh somurtkan bir şekilde. "Bana özel olmak istediğini söyledi ama ben reddettim."

Ne? Bu hiç mantıklı değil. "Öyle mi yaptın?!"

O, üzgün ve düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "O her şeye çok yeni. Gladyatörken çok az yaşam deneyimi vardı. Şimdi daha geniş bir evreni deneyimliyor, onu engellemek istemiyorum. Bu yüzden, birkaç yıl sonra tekrar bir araya gelip hala ilgilenip ilgilenmediğimize bakmak

birkaç yıl sonra tekrar bir araya gelip hala ilgilenip ilgilenmediğimize bakmak herkes için daha iyi olur."

"Tabii." Bu korkunç bir fikir gibi geliyor, ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Ben de evrenin bu tarafında oldukça deneyimsizim. Ya Kazex beni "geri tutmamak" için bana alan açmaya çalışıyorsa?

Şimdi Dopekh kadar depresifim.

İkimiz de kasabaya giderken sessiziz, şüphesiz ikimiz de ilişki sorunlarımızla meşgulüz. Mürettebatın geri kalanını bulmak kolay, çünkü kasabada şu anda yemek yiyebileceğimiz tek bir yer var (Ruth-Ann'i çılgına çeviren fırın arabası hariç). Uzaylılar tarafından işletilen, yağlı küçük plastik kaplarda uzaylı yemekleri servis eden ve içecek satan küçük bir kantin var. Orada pek takılmıyorum çünkü tanıdıklarımla çevrili gemide kendimi çok daha rahat hissediyorum.

Ancak bu gece, tanıdığım herkes eğlenmek için dışarı çıkmış. İçeri girdiğim anda küçük kantin tıklım tıklım dolu. Havada eski kızartma yağı kokusu var, ardından bira kokusu geliyor. Kantindeki çoğu kişi gemiden ama birkaç liman işçisi de olduğunu fark ediyorum. Praxiiianlılar. Salvotor ve Ruth-Ann ile konuşuyorlar ve Ruth-Ann'e çok ilgi duydukları belli, ama Ruth-Ann en ufak bir ilgi göstermiyor. Salvotor, gladyatör hikayelerinden birini anlatırken çılgınca el kol hareketleri yapıyor. Dopekh'i onlara doğru itiyorum, ama o başını sallayıp bara gidiyor.

Ben de bara doğru yöneliyorum, ama aradığım biri var. Yüzünün yan tarafında dövmeler olan ve sadece bana gülümseyen biri. Küçük bir yer olmasına rağmen oldukça kalabalık. Aithar ve Dopekh'in yanına sıkışıp, yağlı bar tezgahına dokunarak, uzaylı barmen barın diğer ucunda içkileri doldururken etrafa bakınıyorum.

"Ruthie!" Bir kol boynuma dolanıyor ve Erzah sarhoş bir şekilde bana yaslanıyor. "Bu hayatımın en güzel günü!"

Gülerek sırtını okşuyorum. "Tebrikler. Senin adına gerçekten çok mutluyum."

"Buradaki kızarmış yaprakları denedin mi? Berbatlar!" Sesi çok yüksek, aşırı yüksek, ve barmen bize kötü bir bakış atıyor. Erzah fark etmiyor ama. "Ve bu içki sulu! Buradaki her şey çok pahalı!"

"Bütün bunlardan çok heyecanlanmış görünüyorsun."

"Öyleyim! Bu, hiç çaba sarf etmeden başarılı olacağımız anlamına geliyor!" diye gülümsüyor. "Bu *harika*. Bir içki ister misin? Ben ısmarlıyorum."

Kulağıma bağırınca irkiliyorum. Erzah sarhoşken çok gürültücü oluyor. "Suyuyla seyreltilmiş içkilerden mi demek istiyorsun?"

"Evet! Onlardan biri! Ve o berbat kızarmış yapraklar da!" Omzumu coşkuyla sıkıyor. "Bu, üç istasyonda yediğim en kötü yemek! Zengin olacağız!"

Kıkırdamadan kendimi alamıyorum ve barmen, Erzah'ın yakışık almayan bağırışlarına misilleme olarak içkime tükürmeye karar vermeden önce kolunun altından kayıp çıkıyorum. "Henüz susamadım, teşekkürler. Kaz'ı gördün mü?"

"Seni bekliyor." İçkisini bir yudum alır ve odanın içinde Kazex'i arar gibi etrafa bakar. "Sanırım saklanıyor."

"Saklanmıyor." Onun sırtını okşarım. "Onu bulmaya gideceğim. Belki alkolü biraz azaltmalısın."

"Belki," diye neşeyle kabul eder ve içkisini bir yudum daha sertçe yudumlar.

Ondan uzaklaşıp odayı tararım. Tahmin ettiğim gibi, mekanın en arkasındaki bir masada Kazex tek başına oturmaktadır. Karşısında dolu bir içki, önünde ise yarısı boşalmış bir içki vardır. Ona doğru bir adım atarım ve gözlerimiz karşılaşır.

Gülümser.

Kalbim hızla çarpmaya başlar.

Meme uçlarım sertleşir ve piercingli olanı vücuduma bir başka zevk dalgası gönderir. Ona yaklaşıırken zaman sanki yavaşlar, gülümsemesi genişler ve kalbimi ısıtır. Masaya yaklaşıp karşıdaki içkiye işaret ettiğimde bana bakar. "Bu koltuk boş mu?"

"Senin için ayırdım." Uzanıp dolu içeceği kendi tarafına çekiyor ve benim de aynı koltuğa oturmam gerektiğini işaret ediyor.

Yanına kayıyorum, ona yaslanıp nasıl tepki vereceğini görmek için canım çekiyor. Ama sadece içkiye hafifçe dokunup gürültülü kantine bakıyorum. "Diğerleriyle parti yapmıyor musun?"

Kazex omuz silkiyor. "Daha önce sarhoş oldum. Sorun yok ama sana dikkatimi verebilmek için ayık olmak istedim." Yaklaşıyor, sesi alçalıyor. "Ağrın nasıl?"

Yüzüm hemen kızarır ve bacaklarımı sıkıca birbirine bastırırım. "Bütün gün dikkatimi dağıttı diyelim."

"O kadar mı kötü?"

"Kötü olduğunu söylemedim." Bir yudum alırım. "Sadece... fark edilir hale geldi."

"Huh." Beni izliyor ve sonra ekliyor, "Mesakkah'ların eşleri için penislerine piercing yaptırdıklarını biliyor musun?"

Yüzüm daha da kızardı. "Piercing yaptırmayı mı düşünüyorsun?"

Kaz yüzünü buruşturur. "Yapabilir miyim bilmiyorum. İğneyi sokmak için çok hassas bir bölge gibi görünüyor." Bir süre durur. "Tabii sen istersen başka."

Sırf benim için bir tane yaptırmaya razı mı? Gururum okşandı. Yine de, "Senin rahat hissetmediğin bir şeyi yaptırmanı istemem. Piercingleri seviyorum çünkü kendimi biraz farklı hissettiriyorlar. Aynaya baktığımda Ruth-Ann ya da Ruth'tan çok kendi yüzümü görüyorum."

"Huh."

Kısa cevabı beni şaşırttı. "Ne?"

"Aynaya baktığında onları görmek komik. Ben seni gördüğümde, tek gördüğüm sensin."

Buna surat yapıyorum. İşte burada bana hepimizin klon olduğumuzu falan anlatmaya başlıyor. Bunu defalarca duydum. "Öyle diyorsun ama benim ağzım onlarla aynı..."

Kazex başını salladı. "Senin üst dudağın daha küçük." "—ve aynı burnu..."

"Bir burun deliğinin diğerinden daha küçük." "Ve... dur! Az önce burnum hakkında ne dedin?" Benim Elim dehşet içinde yüzüme uzanıyor. "*Burun deliklerim farklı büyüklükte mi?*"

Gülüyor ve burnumun ucuna dokunuyor. "Çoğu insan için fark edilebilir bir şey değil. Ama ben seninle ilgili her şeyi fark ediyorum. Saatlerce yüzünü inceledim. Bana göre, sen kız kardeşlerinden çok farklısın. Sesin aynı değil. Hareketlerin aynı değil. Davranışların aynı değil. Bazı şeylere takıntılı olduğunu biliyorum, ama bana güven, sen eşsiz ve muhteşemsin."

Tanrım, o bira onu gerçekten rahatlatmış olmalı. Onun iltifat eden sözleri yüzümü kızartıyor. Ya öyle ya da sert bir baskı yapmaya karar verdi. Her iki durumda da... hoşuma gitti? Burun deliği olayı hariç.

Kazex başını eğdi ve midemi kıpır kıpır eden yumuşak bir ifadeyle bana baktı. "Sen ve ben, bir konuşma yapacağız."

"Öyle mi? Ne hakkında?"

Bana yaklaşarak, dudakları neredeyse kulağıma değecek kadar yaklaştığında fısıldadı: "Gizli bir kelime. Sadece sen ve benim için. Eğer bir şey yapmamı istemiyorsan, bana bu kelimeyi söyle."

Onun yakınlığı beni o kadar rahatsız ediyor ki, ne demek istediğini anlamam biraz zaman alıyor. "Güvenli kelime mi demek istiyorsun?"

O başını salladı.

Bu fikri beğendim. Biz tam olarak sapık değiliz, en azından şimdilik

ama bir güvenlik kelimesi olması iyi olur. Eğer işler çok çabuk çok ileri giderse, bu kelimeyle fren yapabilirim. Bunu düşünmesi akıllıca. Böylece birbirimize fazla baskı yapmadan rahat olabiliriz. "İyi fikir. Hangi kelimeyi kullanmak istersin?"

"Sadece ikimiz için anlamı olan bir kelime olmalı."

Bir an düşündüm ama aklıma bir şey gelmedi. "Peki... hangi kelime?"

Bir fikrin var mı?

"Ruth-Ann 'noodle' önerdi."

Ruth-Ann'le bizim hakkımızda mı konuşuyordu? Bu neden beni rahatsız ediyor? "Noodle çok sıradan."

"O zaman sen seç." Bana işaret etti. "Ne kelime istersen."

Aklım boşaldı. "Şey... gemi?" "Çok kolay."

"Piercing?" "Çok yaygın."

Kabul ederek başımı sallıyorum. İstedığımız şey için berbat kelimeler seçiyorum, ama ne kelime olması gerektiğini de bilmiyorum. Birkaç kelime daha tartıştıktan sonra, hayal kırıklığıyla arkama yaslanıyorum. "Karar veremiyorum."

Kazex'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Kef beni. Yine yaptım."

"Neyi yaptın?" Onun cevabı kafamı karıştırır.

Bana utangaç bir bakış attı. "Seçim yapmanı sağladım." "Neden bahsettiğini anlamadım."

"Sorun değil." Elini uzatıp elimi nazikçe sıktı. "Kelime meselesini unutalım, tamam mı? Başka bir çözüm buluruz."

Yani artık benimle güvenli kelime kullanmak istemiyor mu? Neden onu bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum? Rahatsız bir şekilde biramı yudumlarırken diğerlerinin sarhoş olup eğlenmelerini izliyorum, ama çok gerginim.

Kazex ile rahatlamak dünyadaki en kolay şey olmalı... Peki neden öyle değil?

BÖLÜM YİRMİ BİR

KAZEX

Her şeyi yanlış yapıyorum.

Ruth-Ann'in dediği gibi, durumu kontrol altına almalıyım. Ruthie'ye ne istediğimi söylemeli ve ona hoşuna gidebilecek senaryolar sunmalıyım. Bunun yerine, onu hemen önceki durumuna geri döndürdüm.

—Onun fazla düşünmesine izin verdim.

Ben de en az onun kadar fazla düşünen biriyim. Güvenli bir kelime üzerinde bile anlaşılmıyorsak, nasıl ilerleyebileceğiz? Onu ne kadar istediğimi ona nasıl anlatacağım?

Ruth-Ann odayı geçip bana çok kararlı bir bakış attı ve başını Ruthie'ye doğru eğdi. Sanki "*devam et, harekete geç*" diyordu. Denediğimi ve başarısız olduğumu bilmiyordu. Kafamı salladım. Ruth-Ann bana surat yaptı ve Erzah ve Zaemen ile sohbet etmek için bara geri döndü.

"Peki, bar hakkında ne düşünüyorsun?" Ruthie bana bakarak sorar.

"Ne olmuş ona?"

"Geleceği hiç düşündün mü? Lord Straik artık korsan kaptanı olmayacağına karar verirse ne yapmak istediğini mesela?"

Oh, ben geleceği sürekli düşünüyorum. Ama benim geleceğim çok belirgin bir görünüme sahip. Kısa, diken diken saçları, yüzünün her yerinde piercingleri ve çok tatlı bir gülümsemesi var. "Sen düşündün mü?"

"Hiç."

Cevabına şaşırıyorum. "Hiç mi?"

"Şu anın ötesine geçemiyorum," diye itiraf ediyor Ruthie. "Geleceğin benim için ne getireceğini bilmiyorum ve bunu düşünmekten korkuyorum."

"O zaman düşünme."

Benim sözlerimden biraz şaşkın bir şekilde gülümsüyor. "Ne?"

Kendimi açıklamak üzereyken, gözümün ucuyla bir şey görüyorum. Jerzec bir insan kadınıyla flört ediyor, ama dikkatimi çeken bu değil. Onlar, kredi kartı gibi görünen bir şeyi havaya atıyorlar. Bir saniye sonra bunun kredi kartı olmadığını anlıyorum.

Bir bozuk para. Bir insan bozuk parası.

Keşke atacak bir madeni param olsaydı, demişti daha önce. Karar veremediğimizde madeni para atarız.

Bu mükemmel bir cevap. Neden daha önce fark etmedim? tam bir aptalım.

Ruthie'nin omzuna dokunup kabinden çıkıyorum, aceleyle ayağa kalkıp masaya basıyorum. "Hemen dönerim."

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırır, gülerek. "Masaya basmamalısın!"

Masadan atlayıp odayı geçerek Jerzec'in yanına gittim. O kadına baştan çıkarıcı bir bakış atıyordu ve ben yaklaştığımda kaşlarını çatı.

"O paraya ihtiyacım var," diyorum onlara, nefes nefese. "İnsan parası. Size bunun için bin kredi vereceğim."

"Bin kredi mi?" Kadın kıkırdar. "O sadece bir peni."

Bir peninin ne olduğunu bilmiyorum, ama kadının teklifimi beğenmediği açık. "O zaman iki bin kredi."

"Anlaştık," diyor kadın hemen. "Ama madalyonumuzu kaybettiğimize göre artık Quarters'ı neyle oynayacağımızı bilmiyorum."

"Belki başka bir şey oynayabiliriz," Jerzec yumuşak bir sesle, yaklaşarak söyledi.

Kredi çipimi çıkarır ve kadına uzatırım. O da veri tabletini uzatır, ben de miktarı girerim ve işlem başarıyla tamamlanır. Kadın madeni parayı bana uzatır, kaşları eğlence ve şaşkınlığın karışımı bir ifadeyle çatılır. "Koleksiyoncu musun?"

"Kararlıyım," diyorum ona.

"Tamam." Gözleri büyür ve Jerzec'le birbirlerine bakar. "Belki barmen kiraz, zeytin falan var mı diye bir bakarsın? Onları kullanabiliriz."

Değerli madeni parayı sıkıca tutarak tekrar koşmaya başlıyorum. Madeni para küçük ve içkiden dolayı biraz yapışkan ama umurumda değil. Bu, sorunlarımızın çözümü.

Ruthie'ye geri döndüğümde, bana şaşkın bir bakış atarken ona gülümsüyorum. Onu benimle gemiye dönmeye davet etmek üzereyim ki, Ruth-Ann'in söylediği şeyi hatırlıyorum. Bir senaryo sun ve onu davet et. Kararı ona bırakmayı bırak. Boğazımı temizliyorum. "Gemiye dönüyorum. Benimle gelmek ister misin?"

"Oh, daha yeni geldim." Ruthie etrafına bakar, sonra omuz silker ve ayağa kalkar. "Ama evet, zaten parti havasında değilim. Erzah için seviniyorum ama kafam burada değil. Sen iyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Parayı avucumda o kadar sıkı tutuyorum ki, avucumu acıtıyor.

O içkisini hızla bitirir ve ben de hesabı ödemek için bara giderim. Sonra dışarı çıkarız, sokağa adım atarız. Dışarı çıktığımız anda sessizlik hakimdir, kantinin gürültülü atmosferi aniden yok olur. Ruthie yanımda yürür, yüzünü rüzgarı hissetmek için yukarı doğru çevirir.

İnsanların sürekli dokunmayı sevdiklerini düşünürüm ve Ruthie'nin elini tutarım. Eğer bir şey söylerse — noodle, piercing, hatta hayır bile — elini bırakır ve özür dilerim.

Ama o bana bakar, gülümser ve elimi daha sıkı tutar.

Kalbim hızla çarpmaya başlar. "Seni seviyorum," diye tekrar patlarım. "Seni seviyorum, Ruthie."

Yüzü kızarır ve utangaç bir ifade takınır. Cevap vermez, sadece elimi sıkıca sıkar.

Diğer elimde madeni parayı sıkıca tutarak birlikte Port'ta yürüyüş yapıyoruz ve bu, hayatımda yaptığım en güzel yürüyüş. Şimdi tek yapmam gereken, madeni para atışlarımızla Ruthie'ye ne teklif edeceğimi bulmak...

BÖLÜM YİRMİ İKİ

RUTHIE

KAZ TAMAMEN GARİP DAVRANIYOR. Tatlı, ama garip.

Gemiye dönerken elimi tutmasını seviyorum, ama o sessiz. Çok sessiz. Kazex normalde çok konuşkan biridir. Açık yüzlü ve açık kalplidir, onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de budur. Kapalı davranması ona yakışmıyor. Bir de partiden erken ayrıldığımız gerçeği var.

Kazex partileri *sever*. Sarhoş olup dağınık davranan tiplerden değildir, ama sabaha kadar kalıp gülüp, kumar oynayıp, eğlenen tiplerdendir. Gemide çeşitli nedenlerle birkaç küçük parti verdik — doğum günleri, özellikle sinir bozucu bir işin bitmesi, birkaç ay önce Salvotor'un gelişi — ama o hiçbirini erken terk etmedi.

Ama bu gece burada benimle, yalnız ve sessiz.

"Bir sorun mu var?" diye soruyorum ona, gemiye geri dönerken *Scarlet Gaze*'in sessizliği etrafımızı sararken. Normalde her zaman koridorda yürüyen,

müzik çalar ya da egzersiz yapar. Bakım. Bağırışlar. Her zaman arka plan gürültüsü vardır. Bu gece *sessiz*.

Bu gece sanki sadece biz varız gibi.

"Bir şey yok." Gemiye gözden geçirip bana dönüyor. "Lady Ruth ve Lord Straik nerede? Kutlamaya katılmadılar, değil mi?"

Ana salondan, Straik'in kız kardeşimle paylaştığı yaşam alanına doğru işaret ediyorum. "Ruth daha önce kendini iyi hissetmiyordu. Muhtemelen kanepede birbirlerine sarılıp yatıyorlar."

Yüzü aydınlanır. "Bu harika bir fikir. Ben kanepede kucaklaşacağım. Bana katılmak ister misin?"

Sözleri beni gülümsetir. "Hayır dersem, tek başına mı sarılacaksın?"

Kaz başparmağını elimin arkasında gezdiriyor. "Yalnız kalmak istemem."

Sıcak bir ihtiyaç dalgası içimi kaplar ve hassas meme uçlarım yine sertleşir. "Tabii ki sana sarılırım." Başka bir erkek söylese, bu bir laf kalıbı gibi gelirdi. Ama Kazex'te durum farklı. O hiç bu kadar cüretkar olmamıştı. O böyle biri değil... değil mi?

Ortak dinlenme odasına girerken utangaçlık beni ele geçirir. Normalde burada da biri olur, ama bu öğleden sonra her şey olabildiğince sessizdir. Kaz hemen kanepelere yönelir, en sevdiği yere oturur ve sonra beni yanına çeker.

Gülüyorum, çünkü bu kadar cesur olması ona hiç yakışmıyor. "Ne oldu sana?"

"Bir bozuk param var," diyor kendini beğenmiş bir şekilde ve sonra bacaklarımı kucağına çekiyor.

"Ben... bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum."

"Sana göstereyim mi?" Bana attığı bakış son derece baştan çıkarıcı.

Kafamı sallıyorum. Elbette onun aklından neler geçtiğini bilmek istiyorum.

Kolunu bacaklarımın üzerine koyuyor ve beni biraz daha kendine çekiyor, ta ki popom onun uyluğuna yapışana ve omuzlarımız birbirine değene kadar. "Resmi bir kelimemiz yok, Ruthie'm, ama bir madalyonumuz var."

Yine mi bu konuya döndük? Onun için bir kelime bulamadığım için kendimi suçlu hissediyorum. "Aslında 'noodle' kelimesini kullanabiliriz. Benim için sorun değil."

"Bir madalyonumuz var," diye kararlı bir ifadeyle tekrarlar. "Nasıl devam edeceğimize karar veremezsek, madalyonu atarız."

"Neye nasıl devam edeceğiz, tam olarak?"

Kazex, yüzümü sessiz ve düşünceli bir şekilde inceliyor, ta ki yüzümün ısındığını hissedene kadar. Bir şey mi arıyor? Diğerinden daha küçük olan burun deliğime mi bakıyor? "Seni öpeceğime karar verdim," diyor sonunda. "Tura gelirse, ağzına öperim. Yazı gelirse, eline öperim."

Onun sözleri karşısında tamamen şaşkına döndüm. Nasıl devam edeceğimizi tartışırken, şimdi birdenbire beni öpeceğini mi söylüyor? "Bana sorabilirsin, biliyorsun."

"Edebilirdim," diye kabul ediyor. "Ama ikimiz de ne istediğimizi söylemekte zorlanıyoruz. Sana gelip öpülmek ister misin diye sorsaydım, bu konuda endişelenirdin. Bunun bizim için ne anlama geleceği ve iyi bir öpücük olup olmayacağı konusunda stres yapardın. Şimdi sana söylüyorum, bunun ne anlama geldiği önemli değil, öpücüğün iyi olup olmadığı da önemli değil. Kararımı verdim, şimdi tek soru, eline mi yoksa ağzına mı öpülmek istediğini söylemen." Bir süre durduktan sonra ekledi, "Ya da 'noodle' diye bağırmak istersen."

Nedense, kafamı geriye atıp avazım çıktığı kadar "noodle" diye bağırдыğımı hayal ediyorum ve bu bana çok komik geliyor. "Bunun tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bizim için işe yarıyorsa, neden garip olsun? İsteklerimi korkunç buluyorsan, söyle." Omuzlarını silkiyor. "Senin istediğin kadar hızlı ya da yavaş ilerleyeceğiz."

"Ama beni öpmek mi istiyorsun?" Artık gülmüyorum. Meraklandım. Henüz öpüşmedik, o ve ben, ve nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Benimle olduğu gibi tatlı, tereddütlü ve sabırlı mı olacak? Yoksa çok daha şiddetli mi öpüşecek?

"Sadece elini öpebilirim. Ya da yazı tura atabilirsin." "Ya da noodle yapabilirim."

"Ya da noodle yapabilirsin, evet."

"Noodle dersem ne olur?"

"Hiçbir şey olmaz. Olduğumuz gibi devam ederiz." Bana gülümsüyor, bakışları rahat ve sabırlı. "Ve bir ara, tekrar soracağım."

Korkak tarafım şu anda güvenli kelimeyi söylemek, kolay yolu seçmek istiyor. Böylece sonsuza kadar arkadaş kalabiliriz ve hiçbir şey değişmez.

Ama onun öpücük teklifine de ilgi duyuyorum. "Daha önce hiç öpüştün mü? Ağızdan?"

"Hayır, öpüşmedim."

"Ya hoşuna gitmezse? Birçok uzaylı hoşlanmaz..."

Kafasını sallıyor. "Fazla düşünüyorsun Ruthie. Soru 'hoşuma gider mi' değil. Soru 'Elinden mi, ağızdan mı öpülmek istersin?'"

"Ağzım," diyorum içimden gelen bir dürtüyle. Daha fazla düşünme fırsatım olmadan.

Bir yanım onun tereddüt etmesini bekliyor. Aslında, tüm benliğim onun tereddüt etmesini bekliyor. Sonuçta bu onun ilk öpücüğü. Kazex'in iki elini yanaklarıma koyup beni kendine doğru çekerek, güçlü bir coşkuyla dudaklarımızı birbirine bastırmasına hazırlıklı değilim. Belli ki Ruth ve kocasını izlemiş ya da öpüşen birini tanıyor, çünkü vay canına, bu adam doğuştan yetenekli. Ağız benimkine açılıyor, dili ağzımın içine giriyor ve sonra Kazex'in beni ne kadar çok istediğini ve ne kadar çok arzuladığını anlatan, en yoğun, ayak parmaklarımı kıvırtan bir öpücükle birbirimize kilitleniyoruz.

Hiç bu kadar yutulurcasına öpülmemiştim. "Öncesinden" başka öpücüklerin uzak hatıraları var,

ama aslında benim olmayan. Bu öpücük hepsini silip süpürüyor. Tekrar dudaklarımızı birleştirmeden önce nefes almaya çalışırken bile, onun beni bırakmasını istemiyorum. Ağzı benimkine sertçe basıyor, dudakları şaşırtıcı derecede yumuşak ve çenesi pürüzsüz ve sakalsız. Sıcak ve lezzetli ve dili benimkine en mükemmel şekilde dokunuyor.

Benden uzaklaşıp alnını alnıma dayayıp nefes nefese kaldığında ağlamak istiyorum.

"Vay canına," diyorum.

"Yiyecek bir şey ister misin?" diye soruyor, benim kadar nefes nefese.

Başımı sallıyorum, sanki ben dünyadaki en değerli şeyim ve o bana dokunmaktan kendini alamıyormuş gibi yüzümü okşamaya devam eden elleri seviyorum. Sanki beni bırakırsa sonsuza kadar kaybedecekmiş gibi, bu yüzden beni bırakmayı reddediyor. Bunu seviyorum. Bunu çok seviyorum. "Ben iyiyim. Senin kontrolü ele almanı seviyorum. Ben kontrolü ele almayı sevmiyorum."

Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, ne kadar doğru olduklarını anlıyorum.

Kontrolü elinde tutmayı sevmiyorum. Kararları başkası versin istiyorum. Ruth ve Ruth-Ann, her iki de durumu kontrol altında tutmak isteyen tipler, ama ben değilim. Belki bu modern ya da feminist bir yaklaşım değil, ama ben güvenebileceğim birinin olmasını seviyorum. Başkalarına güvenmeyi ve onların beni koruduğunu bilmeyi seviyorum. Kazex'e de kesinlikle güveniyorum. O kontrolü elinde tuttuğu anlarda kendimi en rahat hissettim, çünkü *beni koruduğunu* biliyordum. Bana zarar gelmesine izin vermezdi.

Bu çılgın bir farkındalık. Kız kardeşlerimden sandığımdan daha farklıyım, çünkü Kazex'in kontrolü ele alıp bana hislerini göstermesinden daha çok istediğim bir şey yok.

Başparmakları yanaklarımı okşuyor ve bakışlarımı inceliyor. "O zaman itmeme aldırılmazsın, değil mi? Seni öpeceğim dersem?"

"Hoşuma gider," diye itiraf ediyorum yumuşak bir sesle.

Kazex homurdanır, gözlerini kapatır. "Kef, Ruthie. Bana yaptıkların."

"Söyle bana." Heyecandan neredeyse kıvranıyorum. *Bilmek* istiyorum.

"Bu gece senden sadece öpücük istemek istemedim," diyor.

"Senden daha fazlasını istemek istedim."

Tamamen tahrik olmuşum. "Ne tür bir daha fazlası?"

"Tura gelirse, amını yalarım, yazı gelirse, mastürbasyonumu izleyebilirsin." Kelimeleri o kadar hızlı söylüyor ki, neredeyse birbirlerine çarpıyorlar. Bunun hakkında çok düşündüğünü anlayabiliyorum ve gerginleşip geri çekilmesinden, bunun benim için fazla olacağını düşündüğünü de anlayabiliyorum.

Ama o sıcak, ihtiyaç duyulan, özlem dolu his karnımda kıvrılıyor. "Bunun için yazı tura atabiliriz."

Yine inliyor. "Ruthie."

"Ama önce beni odamıza götürmelisin," diyorum ona. O emir verici davranacaksa, ben de ona karşılık vereceğim. "Ve iki, hayır, üç öpücük daha istiyorum."

Kaz bacaklarımı kucağından indirir. Ayağa fırlar, elimi tutar ve beni kendine doğru çeker. Yastıklı, fazla hassas meme uçlarım tuniğine sürtünür ve ben nefesimi tutar, gözlerim fal taşı gibi açılır.

O hemen hareketsiz kalır. "Oh, kef, Ruthie. Acıdı mı?"

"Acıtmadı," diye fısıldarım. Nasıl kibarca hissettiğimi söyleyebilirim ki?

Sanki parmakları meme ucumu okşuyormuş gibi mi? Sadece giysinin hafif dokunuşuyla mı?

Gözlerindeki bakış açısı açgözlü hale geliyor. "Oh?" Başımı sallıyorum.

Elini çeneme koyar ve başparmağıyla çenemi okşar. "O zaman seni tekrar öpeceğim. Yazı gelirse ağzına, tura gelirse yanağına."

"Ağzım," diye hemen söylüyorum. O inliyor. "Aferin kızım."

Bunu da seviyorum. Bana uzandığında, kollarımı boynuna doluyorum, yüzümü yukarı kaldırıyorum ki beni tekrar öpebilsin. Dudaklarının dudaklarıma değmesini, dilinin ağzımın içindeki emin ve kapsamlı hareketini, göğsünün piercingli meme ucuma nazıkçe bastırmasını seviyorum. Onu istemekten başım dönüyor ve bu sefer benden uzaklaştığında, küçük bir iniltiyle üzüntümü dile getiriyorum.

"Sana iki tane daha borçluyum," diye mırıldanıyor, eğilip sadece ağzıyla dudak halkamı ısıırıyor. Dikkatli, nazık bir ısırık ve beni yine ihtiyacım olan şey gibi inlemeye başlıyor. "Onları yatak odasında vereceğim. Söz veriyorum."

Başımı sallıyorum ve o da elimi tutup beni odamıza götürüyor. Neyse ki kimse bizi ayırmaya gelmiyor. Ruth-Ann yok, Erzah yok, Sakkar yok, kimse yok. Odaya varıyoruz ve yatağa geçiyoruz, hemen birbirimize sarılıp tekrar öpüşüyoruz.

"İki," diye öpüşmelerin arasında nefes nefese söylüyor. Ben onun ağzında kaybolup öpüşmeden sersemlemişken, üst dudağıma son bir küçük öpücük konduruyor. "Üç."

"Seni öpmekten hoşlanıyorum," diyorum. "Neden bunu daha önce yapmadık?"

"Çünkü senin sormasını bekliyordum, ama sen o kadar çok düşündün ki, sormaya cesaret edemedin." Bana hızlıca bir öpücük daha verir ve sonra tunikasını başından çıkararak yere atar.

Oh, gömleksiz kalıyor. Kuyruklu elbiseye mi hazırlanıyor? Benim bakışımdan, sırtıyor. "Her halükarda gömlek giymek istemiyorum." Sonra durup, bana tekrar bakıyor. "Bana dokun."

Bu bir rica değil. Bir talep, ama Kazex'in o dikkatli tavrıyla yapılıyor, bu yüzden otoriter ya da ürkütücü gelmiyor. Sadece kendinden emin hissettiriyor. Sanki ikimizin de ne istediğini biliyormuş gibi.

Elimi dövmesinin üzerine koydum, parmak uçlarımla dans eden, vahşi çizgileri hafifçe izledim. Biraz insan kabilelerinin dövmelerine benziyorlar, ama üç kat daha karmaşıklar, çizgiler birbirine geçiyor

"Bir anlamı var mı?"

"Eğer bir anlamı varsa, ben bilmiyorum. Çalıştığım madenlerde daha yaşlı bir klon vardı. Bizim için desenler çiziyordu. Hepsi benzersizdi, böylece hepimizin kendine ait bir sanatı oluyordu. O da kendi dövmeleleriyle kaplıydı. Maden a'ani için yüzlerce desen çizdiğini gördüm ve hiçbirisi birbirine benzemiyordu."

"Çok güzel. Belki ben de kendime dövme yaptırmayı düşünmeliyim."

"İstersen. Seni mutlu eden her şey beni de mutlu eder."

Onun hakkında sevdiğim bir başka şey de, kafamı kazıtabiliyorum ve o bunu çok seviyor. Yüzümün her yerine piercing takabiliyorum ve o bunu harika buluyor. Erkek kıyafetleri giyebilirim ya da yemekhanede diğerleriyle birlikte geçirebilirim. O, bana hiçbir zaman kendimi tamamen güzel hissettirmemiştir. Onu memnun etmek için uzun saçlarım ya da pürüzsüz, mükemmel bir cildim olması gerekmiyor. O sadece benim mutlu ve kendimi rahat hissetmemi istiyor.

Parmağımla meme ucunu okşayarak tepkisini izliyorum. "Buraya duyarlı mısın?"

"Pek değil," diye itiraf ediyor. "Senin gibi değil."

Buna gülümserim ve parmağımı daha aşağıya, karnının ortasına doğru kaydırırım. Karnı pürüzsüz ve düzdür. Ancak, göbek deliğinin olması gereken yeri parmağımla okşadığımda, o kıvrılır ve nefesi hızlanır. "Orası hassas."

Oooh, çok ilginç. Orayı yalamaya karar veriyorum, hem de hemen.

Parmağımı daha aşağı kaydırarak pantolonunun lastiğini çekiştiriyorum. Penisi açıkça ereksiyon halinde, giysisine bir çadır gibi baskı yapıyor. Ona bakıyorum ve odaklanmış bakışları bana kilitlenmiş durumda.

"Şimdi para mı?" diye soruyor. "Yoksa kararını verdin mi?"

Donup kalıyorum. Seçeneklerden biri benim için diğerinden açıkça daha iyi, ama bunu istemek biraz otoriterce geliyor.

Yine de, bu konunun masada kalmasını istiyorum. Ama buna hazır mıyız? Yoksa çok mu aceleci davranıyoruz?

"Şimdi kararını ver," diyor bana, öne eğilip beni tekrar öperek. "Kararımı verdim."

Oh. Tamam. Tanrım, gerçekten çok fazla düşünüyorum. "Yazı tura," diye kabul ediyorum.

Parayı havaya kaldırıyor, havaya atıyor ve yere düşmeden önce avucuyla kapatıyor. Bana bakıyor, gözleri heyecanla dolu. "Hazır mısın?"

"Hazırım," diyorum, nefes nefese. Kazex elini geri çekiyor. Yazı.

İkimiz de geriye yaslanıp birbirimize bakıyoruz. Hayal kırıklığına uğradığımı söylemek garip mi? Çünkü onun kendine dokunmasını izlemekten hala zevk alacağım. Hem de çok. Ama diğer öneri nefesimi kesti...

Kaz hemen parayı alır. "Tekrar atacağız."

Şaşkın bir kıkırdama kaçır ağızımdan. "Ne? Bu işler öyle yürümez."

"Bu bizim paramız. İstedığımız gibi kullanabiliriz." Bana attığı bakış haylazca. "Tura gelince hayal kırıklığına uğradın, keş de benim hayal kırıklığına uğradığımı biliyor, o yüzden tekrar atalım."

Ellerimi kızarmış yanaklarıma bastırıyorum. "Hayal kırıklığına uğramadım..."

"Tekrar atıyoruz," diye bağırarak sözümü keser ve parayı tekrar havaya atar.

Yazı.

Bana bir bakış attı ve ikimiz de kahkahalara boğulduk.

Kazex parayı aramızdaki yatağın üzerine koyar ve ikimiz de ona bakarız. Bir süre sonra bana bakar. "Belki bencelim, ama bacaklarının arasında seni öpmek istiyorum."

Tanrım, bu nasıl bencilce olabilir ki?

"Bu fikirden hoşlanmıyorsan söyle," diyor. "Madeni parayla karar verebiliriz. Ya da senin sözünü dinleyebiliriz. Ne istediğini söyle bana, Ruthie."

"Bu fikri sevmedim değil," diyorum utangaç bir şekilde. Hiçbir kadın bu fikri sevmez diye düşünüyorum. Seksin bu kısmıyla ilgili hiçbir anım yok, hatta geçmişte seks yapıp yapmadığımı bile bilmiyorum. Sadece öpüşmeler var. Bu benim için de onun için olduğu kadar yeni olacak. Nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorum. Öpüşmek bu kadar muhteşemse, Kazex ile oral seksin ne kadar inanılmaz olacağını hayal bile edemiyorum. Benim zevkimi görmezden gelmeyeceğini biliyorum. Hatta benim zevkim onun zevki.

Bu heyecan verici bir düşünce.

Madeni parayı kapıp yatağın yanındaki komodinin üzerine atıyor ve bana açgözlü bir bakış atıyor. "O zaman uzan da seni öreyim."

"Önce soyunmalı mıyım?"

"Ben yaparım." Bu düşünce onu heyecanlandırmış gibi görünüyor, gözleri açgözlülükle üzerimde dolaşıyor. "Benim için zevk olacaktır."

Tamam o zaman. Yatağa uzanıyorum, ilk kez giysi seçimlerim konusunda endişeliyim. Her zaman Kazex'in bana uyan bedeninde üniformalarını giyerim. Tek parça, kullanışlı giysiler ve baştan çıkarmak için tasarlanmamışlar. Bana göre daraltılmış olmaları, kolların çok uzun, omuzların kolumun yarısına kadar sarkık ve belin kemerle sıkıştırılmış bol olduğu anlamına geliyor. Normalde kıyafetlerim konusunda nasıl göründüğümü umursamam. Yüzümü sürekli süslediğimi düşünürsek bu ironik bir durum. Altımda da rahatlık için tasarlanmış, seksi olmaktan uzak, işlevsel bir sütyen ve bir çift külot var. Bacaklarımı bile tıraş etmedim. Benden tiksinecek mi? Kendime daha iyi bakmam gerektiğini düşünecek mi? Paniklemeye başlıyorum.

"Noodle," diyorum nefes nefese, o ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerken.

Kazex şaşkınlıkla başını kaldırır. "Sana dokunmadım bile."

"Biliyorum. Sadece... bacaklarımı tıraş etmedim. Ve külotum da biraz büyükannelerinki gibi, çünkü Ruth hala giysi baskı makinesini ayarlamaya çalışıyordu ve ince ayar yapamadı. ve..."

"Fazla düşünüyorsun." O, çömelerek oturur. "Gerçekten durmak mı istiyorsun yoksa sadece kendini korkutuyormusun? Durmak istersen üzülmem, ama aynı zamanda hoşuna gidebilecek bir şeyden vazgeçmeni de istemem." Bir süre durur. "Ayrıca, büyük anne külotunun ne olduğunu tam olarak bilmiyorum."

"Çok seksi değiller."

"İç çamaşırları seksi olmalı mı?" "Ve bacaklarımı tıraş etmedim," diye belirtiyorum.

"Ben de tıraş etmedim."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Senin bacaklarında kıl yok ki." A'ani'lerin sadece kafalarının üstünde kıl var, başka hiçbir yerinde yok. Diğer her yerleri bebeklerinki kadar pürüzsüz. Onun mastürbasyon yapmasını izlediğimi ve testislerinin ne kadar çıplak olduğunu düşünüyorum. Derin, kadifemsi kırmızı renkteydiler ve üzerlerinde mor damarlar vardı. Boşaldığında o kadar sıkıydılar ki yumruk gibi görünüyorlardı.

Tamam, şimdi de bu adamın testislerine takıntılıyım. Durumum gerçekten çok kötü olmalı.

"Eminim seninkinde pek kıl yoktur." Pantolonumun paçasını çekip kaldırıyor ve itirazımı görmezden geliyor. Kaz, bot ile paça arasında bir santimlik bir deri parçası ortaya çıkarıyor. "*O mu?* Endişelendiğin şey bu mu?" Bana, boşuna endişelendiğimi ima eden bir bakış atıyor. "Sanki praksiian bacakların varmış gibi konuştun."

Kıkırdamam kahkahaya dönüşür, çünkü praxiians'ların kolları, bacakları ve göğüsleri yoğun tüylerle kaplıdır. Belki başka yerleri de öyledir, ama hiç birini soyup kontrol etmedim.

"Ruthie. Praksiyalı bacakların olsa bile seni her yerinden öpmek isterdim, çünkü onlar senin bacakların olurdu. Anladın mı? Randy panty'lerinin çirkin olması umurumda değil..."

"Büyükanne külotları," diye düzeltiyorum, yine kıkırdayarak. "Ya da bacaklarını beğenmesen bile. *Ben* beğeniyorum."

Böylesine samimi bir açıklamaya karşı çıkmak zor. "Tamam, sözümü geri alıyorum."

Bana yine sırıttı. "Seni öperken gözlerimi kapalı tutmamı mı tercih edersin?"

Bunu düşünüyorum. "Hayır, sorun yok. Ben sadece..."

"Çok fazla düşünüyorum." Kaz başını sallar. "Devam etmekte bir sakınca yoksa, bir fikrim var."

"Sorun yok." Garip bir şekilde, gerçekten sorun yok. Onu durdurmaya çalıştığımda kızmamış olması, sadece benimle konuşmak istemesi hoşuma gitti. Biz arkadaşız ve nedense bundan sonra da arkadaş kalacağımızı biliyorum. Bu beni o kadar güçlü bir rahatlama hissiyle dolduruyor ki, ağlamak istiyorum.

Kazex ile hiçbir şey değişmeyecek çünkü bana olan hisleri değişmedi. Hiç değişmedi. Bacaklarımın ya da çirkin külotumun onu korkutmayacağını fark etmek beni özgürleştiriyor. Bu, ne yaparsam yapayım onu uzaklaştıramayacağım anlamına geliyor. Sadece gülüp yeniden baştan başlayacağız.

Botlarımı çıkarır ve tekrar uzanırım.

Elleri kemerime uzanır ve bana bakar. "İstediğin zaman bana söyle, sen rahat olana kadar dururuz."

"Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Kazex'in yüzünde memnuniyetle geniş bir gülümseme belirir. Otomatik bağlayıcıyı çalıştırır ve kemerim kayar. Sırada yakama kadar uzanan otomatik bağlayıcı vardır ve onu çalıştırdığında, ciyaklayarak ve kayarak tulumumun sol bacağına kadar iner. Kumaş biraz açılır ve bir tarafımdaki sütyenim ve tüm dolgularım ortaya çıkar.

"Güzel," diye mırıldanarak elini bana uzattı. "Otur da giysilerini çıkarmayı bitireyim."

Elini tutup oturuyorum ve o da kollarımı kollarımdan çıkarıyor. Yardım etme isteğine direniyorum çünkü yüzündeki konsantre ifadeyi seviyorum. Sadece sütyenim ve belimde duran tulumum kaldığında, geri uzanıp kalçalarımı kaldırıyorum ki o da işini bitirebilsin.

Sadece sütyen ve külot kaldığımda, elini bacağımdan yukarı doğru kaydırıyor. Bacak kıllarımdan dolayı içimden irkiliyorum, ama yüzündeki hayranlık ifadesinden endişelenecek bir şey olmadığını anlıyorum. Bakışları her yere dolaşıyor: karnıma, styenime, çıplak kollarıma, kalçalarımın kıvrımlarına ve sonra tekrar yüzüme.

"Kef, Ruthie. Bunun bana ne yaptığını bilemezsin." Derin bir nefes alır.

Dirseklerimin üzerine yaslanıyorum, hassas piercingli meme uçları sanki vücudumda sinir uçları olan tek yermiş gibi zonkluyor. Piercing yapıldığı anda bu kadar hassaslaşacağını bilmiyordum, ama hoşuma gidiyor. Bana verdiği titreme hissini seviyorum. "Durmamı ister misin?"

"Asla." O eğilip ağzını karnıma değdirerek göbek deliğimi öper. İkimiz de klon olmamıza rağmen benim göbek deliğim olması ve onun olmaması tuhaf. Belki de bana göbek deliği vererek orijinal Ruth'un vücudunu kopyalamaya çalışıyorlardı?

Her neyse, buna seviniyorum, çünkü gıdıklanıyor ve o ağzını göbek deliğimin üzerinde gezdirdiğinde, kalçalarımın arasında nabzımın attığını hissediyorum. Dili göbek deliğimin çukuruna dalıyor ve ben nefesimi tutuyorum.

Kazex hemen inleyerek yüzünü karnıma gömer ve üzerime eğilir. "Sadece... bana... bir dakika... ver."

Benim yanımda kendini kontrol edememesi inanılmaz derecede gurur verici. Belki bazı kadınlar bundan hoşlanmaz, ama ben bayılıyorum. Bacaklarım tıraşsız ve göğsümde bandaj olsa bile onun için dayanılmaz olduğumu seviyorum. Her geçen dakika kendimi daha seksi hissediyorum ve bunun sebebi onun tepkileri. Bacaklarımın açık olması, dirseklerimin üzerinde durmam, üzerimde sadece sütyen ve külot olması önemli değil. Dizlerimin arasında, bana olan arzusu yüzünden aklını kaçıran bir adam var ve kendimi hiç bu kadar çekici hissetmemiştim.

"Mastürbasyon yapman mı gerekiyor?" diye soruyorum ona.

O inliyor, elleri belimi sıkıca kavrarken alnı kaburgalarımın bastırıyor. "Ben... kendimi kontrol *edebilirim*."

Onun çaresizliğini seviyorum. "Kendini kontrol etmek zorunda değilsin. Yazı tura attık, hatırladın mı? İkisini de yapabiliriz. Mastürbasyon yapabilir ve sonra bana dokunabilirsin."

Başı birden yukarı kalkar ve gözleri heyecandan büyür. "İzlemek ister misin?"

"İstediğimi biliyorsun."

Dişlerinin arasından nefesini tıslayarak çıkar. Sözlerimi daha bitirmeden kemerine uzanır, kemeri tamamen çıkmadan pantolonunu uyluklarına kadar indirir. Penisini serbest kalır ve onu tek eliyle kavrar, sonra durur. "Duşa gidelim mi?"

Kafamı sallarım. "Şu anki manzara hoşuma gidiyor."

Hâlâ bacaklarımın arasında çömelmiş durumda, şimdi de kalçalarının üzerine oturmuş. Eğer şu anda kendine dokunursa, penisine bakmak zorunda kalacağım ve boşaldığında... her şey karnıma, sütyenime ve çirkin külotuma bulaşacak.

Tanrım, bu görüntü neden bu kadar seksi?

Kaz elini penisine dolayarak sertçe okşuyor. İhtiyacından morarmış başı ön sıvıyla damlıyor ve ben onun yumruğunu penisinin uzunluğu boyunca aşağı doğru çekip tekrar yukarı doğru çekmesini izliyorum. Nefesi kesiliyor ve ben elimi külotuma sokup kendime dokunma isteğine direniyorum.

Ama... neden olmasın? Bu cesur, savunmasız bir hareket... ve eminim Kazex buna bayılacak. Onun kontrolünü kaybetmesini sağlamak, benim çaresizce istediğim bir şey.

"Boşalacak mısın?" diye fısıldıyorum, öne uzanıp o kendini okşarken külotumun lastiğiyle oynuyorum.

Baktığı gibi, bakışları elime kayıyor. Yumruğu, penisini boyunca daha hızlı yukarı aşağı hareket ediyor.

"Üzerime boşalabilirsin," diyorum ona. "Bu fikir hoşuma gitti."

Sonra parmaklarımı külotumun içine sokup kendime dokunuyorum.

Çıkardığı boğuk ses son derece tatmin edici ve parmaklarımı klitorisime dokundurduğumda sanki elektriğe dokunuyormuşum gibi hissediyorum. Vücudumun en hassas noktasına küçük daireler çizdiğimde beni ateşli bir yoğunlukla izliyor. Gemiye geldiğimden beri normalde çok fazla mastürbasyon yapmıyorum. Etrafta çok fazla hassas burunlu insan var. Bazen gerginliğimi atmak için duşta kendime dokunuyorum, ama çoğu zaman ihtiyaçlarımı görmezden geliyorum.

Belki de bu yüzden bu an bu kadar yoğun geliyor.

O sikini daha hızlı hareket ettirirken, ben de nefes nefese kalıyorum ve kendime dokunuyorum. Sikinin başı ıslak ve parlak. Bu paylaşılan yaramazlık anını seviyorum. Onu birkaç saniye içinde arzuyla boğabilmeyi seviyorum. Kendi arzum da artıyor, aşırı hassas meme uçlarım gerginleşiyor ve ağrıyor. Parmaklarımı daha hızlı hareket ettiriyorum, gözlerim onun ereksiyonuna kilitlenmiş durumda. "Kazex."

"Ruthie," diye homurdanıyor ve adımı söyleme şeklinin içindeki saf açlık beni tekrar nefes nefese bırakıyor.

Cildime sıçrayan ilk sıcak damla şok gibi geliyor. Bakışlarım onun penisini yüzüne kaydırıyorum ve Kazex'in patladığında yüzündeki ifadenin değişmesini izliyorum, başka bir sperm damlası karnımı kaplarken penisini daha sert ve daha hızlı çalıştırıyor. Karnımı boyuyor, penisini sarsarken nefes nefese, vücudundaki son damlayı da dışarı çıkarıyor. İşini bitirdiğinde, tüm vücudu titriyor ve tamamen bitkin bir halde çömeliyor.

Elimi hareket ettirmeyi bıraktım, çünkü kendime dokunmak, onun boşalmasını izlemek kadar ilginç değildi. Elim külotumdan çıkardım ve kolumun alt kısmı, külotum ve karnım onun boşalmasıyla ıslanmıştı. Cildimin her yerine pislik bırakmıştı ama garip bir şekilde bununla gurur duyuyordum. Bakın ne kadar dayanılmazım. Bakın onu ne kadar sert boşalttım.

Nefesini toplayınca, bana utangaç, son derece tatlı bir bakış attı. "Sen inanılmazsın."

"Etkileyici olanın sen olduğunu sanıyordum," diyorum ve dizimle ona hafifçe vuruyorum. "Bir havlu getireyim."

"Hayır, sen orada bekle. Ben bir tane getireyim." O öne doğru eğilip beni öper — sert ve sahiplenici bir şekilde — ve nefesim kesildiğinde yataktan kalkıp tuvalete koşar. Ben olduğum yerde kalırken, o nemli bir havluyla geri koşar. Yine utangaç bir gülümsemeyle yanıma oturur ve cildimde sperm kalmayınca kadar beni temizler. Külotum hala onun bıraktıklarından dolayı nemliydi ve o da üzerinde durakladı. "Ben..."

"Evet." Tanrım, hiç sormayacağını sanmıştım. "Lütfen."

Havluyu bir kenara atar ve külotumun bel kısmını nazikçe tutar, onu aşağı çekerek bacaklarımın arasındaki kıvrımları ortaya çıkarır. Bu manzaraya duyduğu memnuniyeti ifade eden sesini seviyorum ve vücudumla her geçen saniye daha rahat hissediyorum.

Seksi hissediyorum. Kendimi iyi hissediyorum.

Külotumu yere atıyor ve sonra parmaklarını kalçalarımın üzerinde gezdirerek, dokunarak izlerini takip ediyor. "Sözünü biliyorsun."

"Buna ihtiyacım yok. Sen varsın."

"Var." Kazex eğilip karnımı öper, yüzünde saygı dolu bir ifade vardır. "Tek istediğim seni memnun etmek."

"Biliyorum," diyorum yumuşak bir sesle. O karnımı tekrar öperken, dudakları gıdıklarken nefesimi tutuyorum. "Sütyenimi çıkarmalı mıyım?"

"Çıkarma," diyor, göbek deliğimin hemen altına öpücük kondurarak. "Piercingine çarpmadığımızdan emin olmalıyız."

Akıllıca, ama dudaklarıyla piercingimi okşamaya başlayacağı günü sabırsızlıkla bekliyorum. Bunu düşünmek bile içimi kasıyor ve yatakta kıvranıyorum.

"Daha aşağı iniyorum, söz veriyorum," diyor, kalçamı öperek. "Sabırlı ol."

Kazex'in ağzı kalçamın içini ısırtıyor, sonra pubisimi kaplayan kıvrımlara geçip onları okşuyor.

Dili, kıvrımlarımın arasına dalarak beni tahrik ediyor. Onu içeri davet etmek için bacaklarımı daha da açıyorum ve utangaçlığımı tamamen unutuyorum. Bu Kazex. Beni herkesten daha iyi tanıyor. Ona güveniyorum, bu yüzden beni istediği yerde tadabilir, istediği yerde dokunabilir.

"Tadının nasıl olduğunu merak ediyordum," diyor Kazex boğuk bir sesle ve tekrar etimin kıvrımlarını yalıyor, dili kıvrımlarımın arasına dalıyor.

Ellerimi battaniyeye sıkıca tutuyorum, çünkü ona dokunmak istiyorum ama dikkatini dağıtmak da istemiyorum. "Tadım nasıl? Söyle bana."

"O kadar tatlısın ki dayanamıyorum." Dilini etimin üzerinde yukarı aşağı gezdirerek mümkün olduğunca geniş bir alanı kaplar. "Bunu neden her gün yapmıyoruz?"

Şu anda ona verecek bir cevabım yok. Neden bunu her gün yapmıyoruz? Dilini vücudumda gezdirirken, kıvrımlar ve kıvrımlar arasında iz bırakarak, sadece iyi yerleştirilmiş bir aynayla görebileceğim tüm noktaları keşfederken, ben nefes nefese kalıyorum. O da bu konuda hiç utangaç değil. Dilini sırtımdaki deliğe dokundurduğunda, şaşkınlıkla çığlık atarak kalçalarımı kaldırıyorum.

"Kötü mü?" diye soruyor ve yerine uyluklarıma öpücükler kondurmaya başlıyor. "Noodle?"

"Hayır. Sadece... şaşırtıcı. Ve beni oradan yalayacaksan, dilini içime sokma."

"Oh? Hoşuna gitmedi mi?"

"Hayır, sadece asla kıştan ağza geçme. Bu bir kural."

O gülümser ve sonra tekrar kalçalarımın arasına geçer, dilini kullanarak arka girişimi okşar. Burnu neredeyse içime girecek kadar kalçalarımı yukarı kaldırır ve dili arka tarafımla oynamaya devam eder. Tekrar kıvrınırım, nefes nefese kalırım ve aniden yatağa geri atıldığımda şaşkınlık sesleri çıkarırım. Kazex kalkar ve odanın diğer tarafına koşar.

"Bekle! Nereye gidiyorsun?" Tekrar otururum ve onu izlerim.

"Ağız gargarası," diyor ve sonra dişlerini fırçalayıp çalkaladığını duyuyorum. "Oraya indiğimde kuralları çiğnediğimin farkında değildim. Çok sevimliydi, görmezden gelemedim." Dişlerini fırçalarken bana gevezelik ediyor. "Şimdi senin amını daha fazla yalamak istiyorum, o yüzden... ağız gargarası."

Yatağa geri uzanıp, deli gibi kıkırdamak için kendimi zor tutuyorum. Nedense, bizim bir araya gelmemizi hayal ederken, cunnilingus yaparken ağız yıkamayla düşünmemiştim. Ama yine de, sanırım rimming yaparken ağız yıkamıştık ve şimdi tekrar cunnilingus yapıyoruz?

O, etrafında bitki kokusu ve parlak bir gülümsemeye geri döner. "Ziyafetime geri dönüyorum."

Yine gülüyorum, çünkü çok eğleniyorum. Kazex ile seks yapmayı düşündüğümde, buna çok fazla önem vermiştim. Son derece ciddi olacağımızı ve o anın yoğunluğu ile kişiliklerimizin bir şekilde değişeceğini düşünmüştüm. Ama... birbirimize dokunduğumuz gerçeği dışında hiçbir şey değişmedi. O hala büyük bir tatlılık abidesi, benimle ilgili her şeye son derece hevesli. Ve artık gergin değilim. Harika vakit geçiriyorum.

Kazex bana bir kez daha hızlıca gülümser ve sonra bacaklarımın arasına, karnı yatağın üzerine gelecek şekilde geri döner. Bacaklarımı sıkıca tutar, her bir bacağıma bir kolunu dolayarak, yüzünü vücudumla çerçeveler. "Mükemmel."

Bir nefes sonra, yüzünü amıma gömer.

Tüm kıkırdamalarım kesilir. İnlerim ve bu sefer saçlarına dokunmadan edemem. Saçları kısadır, neredeyse benimki kadar kısa, ve o dilini vücudumun girişini ararken, ben de parmaklarımı siyah buklelerine doluyorum. Bulduğunda memnun bir ses çıkarır. "Çok ıslak. *Kefbeni*."

O dilini içime sokarken ben inliyorum, ona karşı direnmekten başka bir şey istemiyorum. Her şey çok güzel, gerçekten çok güzel, ama daha fazlasına ihtiyacım var. Bu şekilde orgazm olamayacağım. Harika bir his, doğru, ama orgazm olabilmek için klitorisime elimi geri koymak üzereyim.

Beni tekrar yaladıktan sonra inliyor, sesi saf zevk dolu. "Ah, Ruthie. Çok ateşli ve ıslaksın." Beni tekrar yalıyor ve ben saçlarını çekerek onu yukarı doğru çekmeye çalışıyorum. "Bu güzel amcığın nereden öpmemi istersin?"

"Klitoris, lütfen."

"Mmm. Buradaki küçük nokta mı?" Ve eğilip burnunun ucuyla oraya sürüyor.

Neredeyse yataktan düşüyordum. "Evet!"

"Onu... yalamamı mı istiyorsun?" Dili kıvrımlarımın arasında kayıyor ve klitorisimin etrafında alaycı bir daire çiziyor.

İhtiyacımdan boğazıma bir hıçkırık takıldı. "Daha fazla."

"Daha mı? En çok ne hoşuna gidiyor? Söyle bana. Öğrenmek istiyorum." "Yanları sabitçe ovmak ya da emmek. Daireler çizmek.

Sürtünme ama tam temas değil. Hepsi inanılmaz hissettiriyor."

"Öyle mi?" Sesi heyecandan yumuşak çıkıyor. "Belki birkaç şey denerim.

birkaç şey deneyeyim. Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam söyle, tamam mı? Konuşmaya devam et."

"Orada olmanı seviyorum, yemin ederim," diye nefes nefese, çılgınca söylüyorum. "Bayılıyorum.

Sadece daha fazlasına ihtiyacım var."

O güven verici bir şekilde homurdanır ve sonra ağzını klitorisimin üzerine kapatır. Bir zevk çılgınlığı kaçar ve onu orada tutmaya çalışarak uyluklarımı kulaklarına sıkıştırırım. Kazex mesajı alır. Sadece dilinin ucuyla klitorisimle oynar ve sonra onu emer. O daha sert emdikçe çıkardığım sesler daha yüksek ve daha coşkulu hale gelir, sadece klitorisimin üzerinde hafif, alaycı hareketlerle dilini gezdirmek için ara verir, bu da beni tamamen çıldırtır. Açlığını daha derinden takip ederim, kendimi tamamen kaybederim. Kalçalarımı yüzüne doğru salladığımı, kaldırdığımı belli belirsiz fark ederim.

klitorisimi okşarken bile. Saçma sapan, müstehcen sesler çıkarıyorum.

Ve kendimi çok iyi hissediyorum. Klitorisime dokunan ağzı inanılmaz. Ama yine de yetmiyor. O kadar yakınım ki, dayanamıyorum.

"Daha fazla," diye inliyorum. "Daha fazla, daha fazla. Kaz, çok yaklaştım."

Bir eliyle bacaklarımın arasına bastırırken, diliyle klitorisimi tekrar okşuyor. Vücudumun girişine yöneleceğini umarak sırtımı kamburlaştırıyorum.

Kazex tekrar arka kapıma gidiyor ve giriş ararken başparmağını bastırıyor.

Bu ham duygu karşısında şok oldum, şok oldum ve o kadar sert boşaldım ki gözlerimin önünde noktalar belirdi. Boğazımdan bir ses çıkardım ve sonra orgazm beni sarstı, kaslarım lezzetli bir rahatlama ile kasıldı ve o, dalga dalga zevk vücudumu sararken klitorisimi yalamaya ve okşamaya devam etti. Sakinleştiğimde, saçını çekerek başını yukarı kaldırdım.

Kazex bana kızarmış bir gülümseme atıyor, ağzı yaptığı hizmetlerden dolayı ıslak. "İyi miydi?"

Cevap vermek üzereyim, ama başparmağı yine kıcımlı okşuyor ve ben ciyaklayarak kıvraniyorum. "Yine oraya gittin!"

"Evet, sanki büyük finalmiş gibi konuştun. Seni boşaltmak istedim." Sesi kendini beğenmiş bir tona büründü ve yüzünü uyluğuma sürttü. "Çok da işe yaradı."

Daha da çok kıkırdayarak, onun bir dahi mi olduğunu yoksa açıklamam mı gerektiğini karar veremiyorum. Belki bir dahaki sefere. Gerçi... beni boşaltmayı başardı. Şu anda bile bacaklarım zevkin küçük artçı sarsıntıları ile titriyor. "Duş almalıyız, hmm?"

"Yakında kalkabiliriz." Bacaklarımı omuzlarından indirir ve vücudumda yukarı doğru ilerler, beni öper (ve dolgulu göğüslerimi kaçırır) ve sonra yatağın diğer tarafına uzanır. Bir nefes sonra, beni kendine doğru çeker ve

başını boynuma yaslar. "Ağzımda tadını alabiliyorum. Bir daha dişlerimi fırçalamayabilirim. Bayıldım."

"Beni öpmeye devam etmek istiyorsan, lütfen dişlerini fırçala," diyorum ona, onun iri vücuduna yaslanarak. Tanrım, kendimi çok iyi hissediyorum. Gerçekten çok iyi. Rahat, gevşek, seksi ve mükemmel. Henüz seks yapmadık ve kesinlikle doğum kontrolü hakkında konuşmamız gerekecek, ama bunun için henüz zaman var. Endişeli hissettiğim zamanlar için de bir çözüm var.

Ama içimden bir ses, ona çok sık ihtiyaç duymayacağımı söylüyor. Beni bu kadar güvende ve iyi hissettirdiği için.

Dudakları kulak kepçemi ısıyor, oradaki metal halkayı çekiyor. "Seni tutmayı seviyorum."

"Senin beni tutmanı seviyorum."

"İyi, çünkü bu gece seninle yatakta kalacağım... tabii madeni para atman gerekmedikçe." Dili bir sonraki piercingimi okşuyor. "Ya da noodle kelimesine ihtiyacın olursa."

"Yatakta seninle birlikte olmayı seviyorum." "Seni koruyamasam bile mi?" "Koruyamaz mısın?"

"Hayır. Kollarımda muhteşem bir insan varken, sana direnmek için tüm konsantrasyonumu kullanmam gerekecek." Eli karnımın üzerinde kayıyor. "Sana dokunmaktan kendimi alamayacağım."

Sadece bu düşünce ve elinin bacaklarımın arasına kayması, içimde yine küçük ateş parçacıkları uyandırıyor. "Bu kötü bir şey mi?"

"Kendini güvende hissetmiyorsan, evet. Seni bütün gece kucaklamak isterim, ama bir koruma ihtiyacın varsa, ben senin koruman olurum. Seçim senin."

Bu yüzden mi benimle yatakta hiç birlikte olmuyor? Mutlu olmak için sevgiliden çok bir koruma görevlisine ihtiyacım olduğunu mu düşünüyor? Buna şaşırmamalıyım. Her şeyden korkuyorum. Buraya gelmeden önce köleydim ve anılarım bulanık, ama acımasız ve korkutucu. Korkunç kabuslar görüyorum.

Elbette beni koruması gerektiğini düşünüyor. Bu, arkadaş olmadan önce bile aramızda kurulan bir ilişkiydi.

Ruthie'nin korunmaya ihtiyacı vardı ve Kazex gönüllü olarak koruyucusu olmayı teklif etti.

Ama şimdi, kapının karşısında uyuyan bir koruyucumun olmaması fikrini deniyorum. "Sanırım seninle yatakta olmayı tercih ederim," diyorum. "Gemide güvendeyiz bence. Sen yanımdayken bana hiçbir şey olmaz."

"Haklısın." Boynuma bir öpücük daha konduruyor. "Önce ben ölürüm."

Umarım o noktaya gelmez. Kolunu bana daha sıkı sararım. "Şimdi bize ne olacak?"

"Şey, duştan bahsetmiştin." Yine boynumu öper. "Ve belki biraz daha öpüşüp okşarız, sonra yorgun düşüp uykuya dalarız. Ve eğer gerçekten şanslıysak, uyanınca yine o havada oluruz ve bir kez daha eğleniriz."

Onun coşkusuna gülümsemeden edemiyorum. "Sen ve ben demek istedim."

"Aramızda hiçbir şey değişmedi," diyor Kazex, kulağıma yumuşak bir sesle. "Ben eskisi gibiyim. Sen de eskisi gibisin. Sadece artık günde on kez senin amını yalamaktan mutluluk duyacağım. Ya da sen beni mastürbasyon yaparken izleyebilirsin. Ne istersen."

Gülümsüyorum, ama onun cevabından garip bir şekilde memnun değilim.

Bütün bunlar oldu ama onun gözünde *hiçbir şey* değişmedi mi?

Benim için bu büyük bir değişiklik gibi geliyor. İlerliyorum... ama neye doğru?

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

KAZEX

LADY RUTH bir keresinde bana, birçok insanın Cennet adında bir öbür dünya olduğuna inandığını söylemişti. İnsanların oraya gidip sonsuza kadar mutluluk içinde yaşadıkları bir yer. Nasıl bir yer olduğunu bilmediğini söylemişti, ama benim için Cennet, Ruthie'nin bacaklarını kulaklarıma dayadığı, ben onu bir kez daha doruğa ulaştırırken tatlı çığlıkları odayı doldurduğu bir yer.

Sabahları başlamak için en iyi yol bu. Bundan sonra her sabahı bu şekilde başlatmak istiyorum.

Çünkü artık Ruthie kollarımda ve onu bırakmayacağım.

Bu sabah benim tatlı kızım biraz utangaç. Onu orgazma ulaştırdıktan sonra yüzü kızarıyor ve onu öpmeye çalıştığımda ağzını kapatıp nefesinin çok kötü olduğunu söylüyor. İmkansız. O gelmeden önce Dopekh ile aynı odayı paylaşıyordum ve bir keresinde yatağının altında altı ay boyunca yarısı yenmiş bir sebze kasesi bırakmıştı. *Kokusu* çok kötüydü. Ruthie ise sadece Ruthie.

Diş fırçasını bıraktığı anda, yüzünü avuçlarım ve onu öpüyorum.

"Tadın çok güzel," diyorum ona, küçük, sevimli burnunun ucunu benim daha büyük, çok daha az sevimli burnumla okşayarak. "Bugün yakınlarda kalacağını söyle bana. Bu sabah iki mürettebatla antrenman seansım var, sonra da kabloları kontrol etmem gerekiyor. Erzah'a, kantin işleriyle meşgul olduğu için bu işi halledeceğimi söyledim. Onun dışında, tamamen seninim."

"Bunların dışında, ha?" Bana alaycı bir bakış atıyor. "Yani bütün gün meşgul olacaksın ama sadece bakmak için yakınımda olmamı istiyorsun, öyle mi?"

"Evet." Onu tekrar öptüm. "Bu kötü bir şey mi?"

Ruthie sadece güldü. "Erzah'a yeni yerinde buluşup, neye ihtiyacı olduğunu bulmasına yardım edeceğime söz verdim. Üzgünüm."

Erzah'a, onu benden çaldığı için, sadece birkaç saatliğine de olsa, kükremek istiyorum. "Döndüğünde beni görmeye gel."

"Tabii, geleceğim. Ama önce duş alacağım." Sutyenini ve uyumayı sevdiği tunikasını çıkarır, sonra lavabonun karşısına geçip duşa girer. Hareket ederken kışının kıvrımlarını izlerim ve ona katılmaya karar vermem bir an sürer.

Dar duş kabinine girip onu duvara yasladığımda gülüyor. "Burada ikimize yetecek kadar yer yok."

"Yeterli. Ama birbirimize dokunmamız gerekiyor." Kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim, penisimi onun hoş poposuna sürttüm. "Gördün mü?"

"Nasıl yıkanacağım?" Kıkırdar. "Yoksa büyük plan, benim sabunlanıp senin beni her tarafına sürtünmen mi?"

Bu gerçekten dahice bir plan. "Aslında bu fikir hoşuma gitti."

Ruthie gülüyor ve son birkaç gündür onu bu kadar güldürebilmiş olmaktan çok mutluyum. Sanki aramızdaki buzlar erimiş ve onun korkusu biraz azalmış gibi.

"Hmm, parayı alalım mı?" Ruthie bana dönerek diyor. "Yazı gelirse önünü, tura gelirse arkayı yıkarım."

"Para atmaya gerek yok, ön tarafı tercih ederim."

"Nasıl bildim?" Piercingli kaşını bana doğru kaldırır ve eline bolca vücut şampuanı sıkarak. "Kıpırdama. Bir yeri kaçırmak istemem."

"Bu bir tehdit gibi geliyor." Ama ben, o söylediği gibi hareketsiz kalıyorum, çünkü ellerinin beni okşamasını istiyorum. Çünkü madeni paraya ihtiyaç duymadan bana dokunmasını seviyorum. Güzel.

Masum bir şekilde başlıyor, sabunlu elleri omuzlarımdan kollarıma doğru kayıyor, göğüslerinin uçları önümü okşuyor. Piercingli olanı hala su geçirmez bandajlarla kaplı, ama bana dokunduğunda bile nefesini tutuyor.

Kef, oraya dokunmanın güvenli olmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Onu saatlerce inlettirmek için o piercingle oynayacağım.

Elleri karnımdan aşağı kayıyor, karnımı gıdıklıyor ve sonra daha aşağıya iniyor. Ben tek bir cesaretlendirici kelime bile söylemeden, elleri benim sikime uzanıyor ve kaygan, sabunlu bir tutuşla okşuyor.

Ellerimi fayanslara vurarak kendimi hazırlıyorum. Hiçbir şey bundan daha iyi hissettirmemişti ve ona ne kadar ihtiyacım olduğunu homurdanarak ifade ediyorum.

"Çok mu fazla?" diye soruyor, ses tonu flörtöz. Bunun yerine parmaklarını karnımda gezdiriyor, penisimi kasten kaçınıyor.

"Çok iyi."

"Durmali
mıyım?"

"Hayır. Tekrar yapmalısın. Ellerini üzerime koy ve okşa, Ruthie."

Dudaklarını ısırır, gözleri parlar. "Bana emir vermeni sevmem kötü bir şey mi?"

Onu ne kadar istediğimden dolayı kendimi kaybedeceğim. "Hiç de kötü değil. Sadece şunu bil ki, eğer çok ileri gidersem, tek yapman gereken..."

"Noodle, biliyorum." Ruthie bana sinsi bir bakış atar ve elini tekrar sikime sürer, omurgamdan şok dalgaları geçer. "Ne kadar sert olduğuna bak."

"Daha sert okşa," diyorum ona, sesim kısık. Onu tutup elini daha hızlı hareket ettirmek istiyorum, ama avuçlarımı fayanslara sıkıca bastırarak kendimi sabit tutuyorum. Onun beni keşfetmesini istiyorum, çünkü o istiyor, ben talep ettiğim için değil.

Ruthie, sabun her şeyi kayganlaştırıp kaydırarak harika bir his yaratırken, penisimi sıkıyor. Keffing harika. Uca biraz daha fazla dikkat gösterince inliyorum, içimden bir titreme geçiyor.

"Bence buraya bir piercing çok seksi olur," diye fısıldıyor. "Tam buraya, ucuna. Eminim çok hassas olur, tıpkı meme uçlarım gibi. Her dokunduğunda, karıncalanırsın. Ve bunu yaptırmamı istediğim için, beni düşünürsün. Sürekli sert olursun..."

Zirveye ulaştığımda içimden bir patlama olur ve onun kucağında inlerim. Benim sıcak ve yapışkan tohumum onun cildine sıçrarken, elleri okşamaya devam eder. O kadar iyi hissediyorum ki, boşalmayı durduramıyorum. Ellerin her dokunuşunda bir sıçrama daha, parmaklarına bir sıçrama daha, ta ki tamamen bitene kadar.

Sıkılmış da.

Titreyerek nefes alıp, ellerimi duvarlardan indiriyorum. Onlara o kadar sertçe bastırdım ki, fayansların çatlamamasına şaşıyorum. Ancak pazılarım da penisim kadar yorgun hissediyor ve bu saçmalığa gülmek istiyorum. Bu mükemmel anın harika, muhteşem saçmalığına.

Ruthie ellerini dušta yıkadı ve sinsi bir gülümsemeyle bana döndü. Normalde dik duran saçları kafasına yapışmış ve yaramaz ve sevimli görünüyordu. "Daha iyi misin?"

Kahkaha atarak onu kendime doğru çekerim. "İyileştiğimi biliyorsun. Ama şimdi seni yıkama sırası bende."

"Oh hayır," diyor alaycı bir tonla. "Lütfen. Dur. Yapma."

Onun şakağına öpücük kondurup kollarımda döndürürüm, ta ki önü su akışına bakacak ve arkası bana değecek şekilde durana kadar. Ellerimi uzatırım ve o da vücut şampuanını ellerime sıkar.

"Acele et," diyor bana alaycı bir sesle. "Erzah yakında beni aramaya başlayacak."

"Bekleyebilir."

Ben dikkatlice vücudunu yıkarken, o hafif, parlak ve güzel bir sesle kıkırdıyor. Ellerimi kollarından göğsüne doğru kaydırıyorum, hassas piercingine dikkat ederek. En son istediğim şey ona acı vermek. Artık bana bu kadar kolay teslim olması hoşuma gidiyor. Bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım. Zamanımı alıyorum, o bir adım öne çıkarken sırtını sabunla okşuyorum ve sonra kalçalarını yıkıyorum. Tamam, onu tekrar güldürmek için kalçalarını biraz sallıyorum.

Onun kahkahasını çok seviyorum.

Dušta diz çöküp, bacaklarını yıkıyorum, sonra da havaya kaldırdığı ayağını. "Demek bugün kablolama işiyle uğraşıyorsun?" Eli başımın üstünde duruyor ve onu, hizmetçilerinin kendisine hizmet etmesine izin veren bir kraliçe olarak hayal ediyorum. Bu rol hiç de umurumda değil. "Neden sen?"

"Güvenlik şefi olmadan önce uzun süre bakım departmanında çalıştım. Erzah meşgul ve Zaemen unutacak, ben de ben hallederim dedim." Ayak parmaklarını temizlerken, ne kadar küçük olduklarına hayret ediyorum. "Teşhis çalıştırıldığında bir sorun kodu gönderen bir şey var. Ciddi bir hata değil, ama uçmadan önce düzeltilmesi gereken bir hata."

"Biz," diye düzeltiyor.

Onun ayağını yere indirdim.

"Hmm?" "Biz uçmadan önce."

Şimdi korktuğum an geldi. "Ruthie... ben olmadan da bu gemide güvendesin. Bunu biliyorsun, değil mi? Lord Straik sana bir şey olmasına izin vermez."

Elimi çekip bacağındaki sabunu yıkadı, sonra suyu kapattı. Sessizdi ve üzüldüğünü düşündüm.

üzüldüğünü düşündüm.

"Ruthie?"

"Gemide kalmayacak mısınız?" Sesi titriyor. "Erzah'a bir süre önce bir iyilik borçluyum. Benden

Bir süreliğine onun barında ona yardım etmek için. O işleri yürütürken kapı görevlisi olarak çalışmak için. Lord Straik sonsuza kadar tam bir ekip gerektirmeyecek. Lady Ruth ile yerleşmekten bahsediyor... ve benim de sonsuza kadar burada kalmam gerekmiyor. Sadece bir süreliğine. Erzah'ın işe başlamasına yardım etmek için.

Sessiz. Çok sessiz. "Bir şey söyle, Ruthie."

"Sen Risda'da kalacaksın," dedi, düz ve duygusuz bir sesle.

"Bir süreliğine, evet."

Gözlerime bakmıyor. "Ama Ruth kalmayacak."

"Tabii ki Lord Straik'in yanında kalıyor. Şu anda orada kalıyorlar ama hepimiz geleceğimizin nasıl olacağı hakkında konuşuyoruz..." Ruthie bu tür konuşmalardan dikkatlice kaçındığı için sözümü yarıda kesiyorum. Beş dakika önce çok mutluyken şimdi bu konuyla yüzleşmekten nefret ediyorum. "Lord Straik sonsuza kadar burada kalamaz. Risda'ya çok fazla dikkat çekecek ve Lord va'Rin'in misafirperverliğini zorlayacaktır. Kendi yerine sahip olmak isteyecektir."

"Ama... Ruth'la birlikte olmalıyım," diyor.

"Sen istediğin yerde olmalısın, Ruthie. Eğer o yer benim yanımsa, harika. Eğer Ruth'un yanıyorsa, o da harika. Senin için en iyisi olanı yapmalısın. Erzah'a ona başlangıçta yardım edeceğime söz verdim ve bu sözümünden dönmem." Ondan ayrılmayı düşünmek, birkaç ay için olsa bile, içimi parçalıyor. Ama Erzah'a borçluyum. O da benimle aynı koşullarda büyüdü. Aynı klon havuzundan. Daha önce benden hiçbir şey istememişti.

Ve ben evet dediğimde, Ruthie ile aramızdaki her şey değişmeden önceydi.

"Gemide güvende olacaksın," diye onu teselli ediyorum. "Ben burada olmazsam, Dopekh muhtemelen güvenlik şefi olarak görevi devralacaktır.

Yine. Onunla konuşabilirim, kapının önünde uyumasını sağlayabilirim..."

"Beni terk edemezsin," diyor Ruthie panik içinde. Gözleri hayal kırıklığıyla dolu. "Şimdi olmaz!"

Sözleri beni paramparça ediyor. "Benimle kalabilirsin. Risda'da bir oda kiralayabiliriz. Bir süre gezegende yaşamak nasıl bir şey, görebiliriz. Sonsuza kadar olmak zorunda değil..."

"Kız kardeşlerimi bırakamam!" Sanki inanılmaz aptalca bir şey söylemişim gibi bana ters çıkıyor. "Saçmalama."

"Kız kardeşlerini terk edemez misin? Yoksa terk etmek istemiyor musun?" Şaşkın bakışlarını görmezden gelerek duştan çıkıyorum. Bir havlu alıp açıyorum ve onu kurulamak için ona uzatıyorum. "Kendi başına bir kişi olmak istediğini söylüyorsun Ruthie. Öyleyse neden onlara bağlı kalmak zorundasın?"

Sanki ona vurmuşum gibi nefesini keser. "Siktir git."

Ah, kef. O benden havluyu kapıp koşarak uzaklaşırken ona uzanıyorum. "Öyle demek istemedim, Ruthie. Sadece şunu söylüyorum..."

Ama konuşmayı bitirdiği belli. Ruthie bana incinmiş bir bakış atar ve yatak odasına doğru koşar. "Beni rahat bırak," der, hızla havluyla kurulayıp giysilerini kapar. "Şu anda seninle konuşmak istemiyorum."

Elimi yüzüme götürüyorum ve her şeyi mahvetmiş miyim diye merak ediyorum.

BÖLÜM

YİRMİ DÖRDÜ

RUTHIE

En azından odadan çıkana kadar gözyaşlarımı tutmayı başarırım. Giyindikten sonra, Kazex'in beni bulamayacağı bir yer aramak için gemide koştururum. Ruth-Ann'in odasına dalmanın en iyi çözüm olduğuna karar veririm ve kapıyı açarım.

Ruth-Ann içeride değil. Yatak düzgünce yapılmış, odası toplu, ama Ruth-Ann yok. Botları yok, bu da muhtemelen dışarı çıktığı anlamına geliyor. Hiç şüphesiz o da Port'a gidiyor, çünkü meraklı olmayı seviyor.

Yatağına çöküp yastığını yüzüme bastırarak hıçkırıklarımı bastırıyorum. Neden ağladığımı bile bilmiyorum. Sadece... birdenbire her şey yanlış gelmeye başladı.

Kazex beni terk ediyor. Aylarca.

Ve ben kız kardeşlerimi bırakamam. Yapamam. *Yapamam.*

Ama Kazex'i nasıl bırakabilirim? Sabahları onun yanında uyanamayacağımı düşünmek bile, sadece bir gülümseme paylaşamayacağımı düşünmek bile, içimi acı bir şekilde yakıyor. Şu anda bile, the thought of spending months apart seems like

sonsuzluk gibi. Zaten olanlardan daha fazla şeyin değişmesini istemiyorum. Dayanamıyorum.

Yan dönüp yastığı kucakladığımda, kalçamın altında sert bir şey hissettim.

Madeni para. Cebime düşmüş olmalı ya da Kazex, kaybolmasın diye ben uyurken oraya koymuş olmalı.

Onu çıkarıp inceliyorum. Sade, mat ve biraz aşınmış bir peni. Üzerinde 1965 tarihi var, benim doğduğumdan yıllar önce. Lincoln'un yıpranmış profiline bakarak düşünüyorum. Karar vermek için parayı atabilirim.

Tura gelirse kız kardeşlerimle kalırım. Yazı gelirse Kazex'le giderim.

Karar benim için verilmiş olacak. Paranın seçmesine izin verebilirim. Çok basit görünüyor.

Otururum, atmaya hazırım... ama kendimi buna ikna edemem.

İki seçenek de hoşuma gitmiyor. İkisi de beni mahvedecek. Bu sadece bir öpücüğün nereye konacağına karar vermek değil.

Bu benim geleceğim.

Yatağa geri uzanıp, gözlerimde yaşlarla Ruth-Ann'in tavanına bakıyorum. Beni nasıl terk edebilir? Beni nasıl bırakabilir...

...uzun zamandır planladığı şeyleri yapmaya bırakabilir?

Ugh. Bu benim hatam. Çok uzun süre bekledim ve şimdi onunla kız kardeşlerim arasında seçim yapmak zorundayım. Kazex ile geminin güvenliği arasında.

Göz yaşlarımı tutmaya çalışarak madeni parayı sıkıca tutuyorum. Karar vermem gerek. Vermeliyim. Ama...

...felç olmuş gibiyim.

Neden bir seçim yapamıyorum?

Kapı açılır ve Ruth-Ann, yatağında uzanmış halimi görünce kaşlarını çatar. "Ne oldu?"

"Her şey!"

"Oh, hayır." Arkasını dönüp Erzah'ın beklediği yere bakıyor. "Sen git, biz sonra yetişiriz."

Erzah'ı hayal kırıklığına uğrattığım için biraz utanç duyuyorum, ama yeni binanın ihtiyaç duyduğu mobilyaların listesini yapmaya konsantre olabileceğimi sanmıyorum. Sanki

panik yüzünden ciğerlerim sıkışıyormuş gibi hissettiğimde. Nefes almakta zorlanıyorum, yastığı daha sıkı tutuyorum.

"Kendini panik atağa sokuyorsun," diyor Ruth-Ann o sakin, pratik sesiyle. "Derin nefes al. Her nefeste beşe kadar say. Ruth'u çağırmamı ister misin?"

Başımı sallıyorum ve nefes almaya odaklanıyorum. Vücudum soğuk terlerle kaplanıyor, ama bunun heyecanlandığım için olduğunu biliyorum. Nefes alıyorum. Ve nefes alıyorum. Başım dönüyor, ama Ruth-Ann benimle birlikte sayıyor ve birkaç dakika sonra kendimi daha iyi hissetmeye başlıyorum.

Ruth ortaya çıkar, uzun saçları başının üstünde dağınık bir topuz haline getirilmiştir. Yanımızdaki yatağa sertçe otururken çok öfkeli görünmektedir. "Ne oldu? Kimi öldürmem gerekiyor?"

"Panik atak geçiriyor," diyor Ruth-Ann, ben yastığı can simidi gibi sıkıca tutarken sırtımı okşuyor. "Ne kadar endişeli olduğunu bilirsin."

"Kazex'i çağırmam mı gerek?" diye sorar Ruth. "Sen her zaman..." "Hayır," derim kararlı bir şekilde.

İki kız kardeşim de geri çekildi. "Uh oh," diyor Ruth. "Cennette sorun var."

"Ne oldu?" diye sordu Ruth-Ann.

"Ona kızgın değilim. Sadece... Erzah'la birlikte kalacak," diye patladım. "Kantin kurulduktan sonra ona yardım edecek."

"Öyle mi? Onun için ne güzel," der Ruth neşeyle.

"Hayır!" diye haykırıyorum.

"Oh. Sözümü geri alıyorum." Yumruğunu sıkar. "O lanet olası piç. Bu ne cüret!"

Ruth-Ann ikimize de kaşlarını çatır. Sırtıma hafifçe vurmaya devam eder. "Bu neden kötü, Ruthie? Onunla kalabilirsin ya da şehirde kendine bir oda tutabilirsin. Eğer kalırsan, eminim çok sevinecektir ve Erzah'ın yardıma ihtiyacı olacağını biliyorsun. Zaemen ve Aithar onunla birlikte, çocuklar çok tatlılar ama onların nasıl olduklarını sen de biliyorsun."

"Ah be." Ruth kıkırdar. "Zaemen, Aithar ve Erzah bir bar işletiyorlar. Bu bir fıkranın başlangıcı gibi. Zaemen ilk bir saat içinde kasa parayı kaybedecek, Aithar bir piramit şeması işleten birine hayatının birikimlerini devredecek ve Erzah da piramit şemasını işleten kişiyle iş yapacak. Sonra Kaz bazı kafaları kırmak zorunda kalacak. Tanrım, ortalık fena karışacak. Ama izlemesi eğlenceli olacak."

Bir anlık öfkeyi bastırıyorum. Anlamıyorlar mı? "Anlamıyorsunuz," diyorum sertçe. "O *burada* olacak, gemide değil."

"O-kaaaaay...?" Ruth bana göz kırpmıyor. "Bana yardım et, çünkü hamilelik beyin hücrelerimi yiyor. Neyi kaçırıyorum?"

"Sizinle birlikte olacağım!"

Ruth-Ann omzumu sıkıca tuttu. "Panik yapıyorsun çünkü bunca zamandır birlikteyiz ve artık rahat hissediyorsun. Bunun değişeceği düşüncesi seni korkutuyor, değil mi?"

Bir kez daha hıçkırarak başımı sallıyorum, ona doğru eğilip kollarına atılıyorum. Ruth-Ann beni sıkıca sarıyor. Diğer el ise sırtımı okşuyor, bu seferki Ruth'un beceriksizce vurduğu bir yumruk.

"Kalabilirsin," diyor Ruth. "İkinizden biri gitseniz bile kızmayacağımı biliyorsun, değil mi? Biz bir aileyiz, ama yine de bir araya gelebiliriz. Straik'in kocaman bir gemisi var, istediğimiz zaman ziyarete gelebiliriz."

"Ve her gün iletişim kurabiliriz. Grup iletişimi." Ruth-Ann beni rahatlatıcı bir şekilde sıkar. "Geride kalsan bile, terk edilmiş gibi hissetmeyeceksin."

"Alice, Jade ve Helen ile ne kadar sık konuştuğuma bir bak," diye ekliyor Ruth. "Ve çok yakında tekrar ziyaret edeceğiz. Evrenin büyük olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda çok da küçük olabileceğini." Bana sırtımı çok neşeli bir şekilde vuruyor. "Ayrıca,

bu küçük mürettebat odalarında sonsuza kadar yaşamayı düşünmüyordun, değil mi? Ya bir aile kurmak istersen?"

"Sizler benim ailemsiniz!" diye itiraz ediyorum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Ya sen ve Kaz bir gün çocuk isterseniz?"

Tanrım, ya yaparsak? Onları uzayda bir korsan gemisinde mi büyüteceğiz? Yoksa bir kantinde mi? Bu düşünce çok korkutucu. Çocuk sahibi olmayı hiç düşünmedim bile, *kendimi* anlamaya çalışmakla çok meşgulüm. Ama Ruth haklı, buradaki odamız bir dolaptan biraz daha büyük. İki kişi için bile dar bir yer, bir aile için ise imkansız.

"Değişimden korktuğunu biliyorum," diyor Ruth-Ann, sırtımı ve sonra kollarımı okşayarak beni rahatlatıyor. "İlk geldiğin zamandan bu yana çok yol kat ettin, değil mi? Belki de şimdi ne yapacağını düşünmenin zamanı gelmiştir."

"Bundan sonra olacıklardan çok korkuyorum," diye itiraf ediyorum. "Şu anda kendimi rahat hissetmeye yeni başladım."

"O kadar uzun süredir belirsizlik içindeyiz ki, bundan sonra ne olacağını düşünmek zor," diyor Ruth, sesi eskisinden daha yumuşak. "Jade ve diğerleriyle birlikte *Buoyant Star*'da mahsur kaldığımızda, gemide başka bir sorun çıkmasından endişe ederek, nasıl çalışacağını bilmediğimiz gemide gün be gün yaşıyorduk. Artık geleceği düşünebiliyorum ve bir ev istiyorum. Sessiz bir yer bulup orayı evim yapmak istiyorum. Belki bir sahil evi olabilir. Evrenin tüm uzaylıları tarafından boğulmayacağım sakın bir yere yerleşmek istiyorum. Straik, annesinin kanunla başı dertte olduğu için bir süre radar altında olacak, bu yüzden başını belaya sokmamalı. Bu da artık korsanlık yapmayacağı anlamına geliyor. Tabii ki seyahat için gemiye ihtiyacı olacak, ama bu da mürettebatın azaltılması anlamına geliyor. Erzah önceden plan yapmakta haklı."

"Risda'da kalabilirim," diyor Ruth-Ann.

Şaşkınlıkla kollarından çekiliyorum. "Ne?"

Omuzlarını silkiyor. "Henüz karar vermedim, ama Erzah'ın barı için bir insanın tavsiyesine ihtiyacı olacak."

Gözlerimden yaşlı bir hıçkırık kaçıyor. Erzah bar patronu olmak istiyormuş gibi davranıyor olabilir, ama gerçek şu ki... çoğu a'ani gibi o da bu işten hiç anlamıyor. Aithar ve Zaemen de aynı. "Port neye bulaştığını hiç bilmiyor."

"Aynen öyle. Ve muhasebe konusunda yardıma ihtiyacı olacak. Ona ne tür bir envanter sistemi kullanacağını sordum, ama envanterin ne *olduğunu* bile bilmiyordu."

"...ve?" Ruth sorar.

"Ve ne?" Ruth-Ann ona döndü.

"Ve fırın standını işleten kız gerçekten çok seksi mi? Salvotor bana onun hakkında her şeyi anlattı. Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?" "Bununla hiçbir ilgisi yok," diyor Ruth-Ann ciddiyle ve sonra blöf yaparken yaptığı gibi saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırır.

"Uh huh." Ruth ona açıkça inanmıyor. Beni tekrar dürtüyor. "Yani Ruth-Ann kalıyor. Kaz kalıyor. Ben gidiyorum. Straik gidiyor. Yani, hemen değil, ama eninde sonunda. Sen ne yapmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum," diye fısıldarım. Madeni paramı düşünüyorum, ama atamıyorum. Atamıyorum. Ya sevmediğim bir karar verirse? Ya yanlış bir karar verirse ve ben bunu şansa bırakırsam?

"Gemide kalırsan, hep Ruth'un klonu olacaksın," diyor Ruth-Ann, sert bir tonla.

Geri çekiliyorum.

"Tanrı aşkına, neden kalbini bıçaklamıyorsun?" diye bağırır Ruth.

Sert ama... o haklı. Ruth, Lord Straik sa'Rin ile evli, sadece birlikte değil, resmi olarak evli. Ben her zaman onun kardeşi olacağım, ama ikinci planda kalacağım. Fazladan biri. Klon, çünkü mürettebat benim Ruth'un klonu olduğumu biliyor. Onlar onu benim klonum olarak görmediler, tam tersi. İkimizin de klon olduğumuzu boş verin.

Ruth-Ann bu yüzden mi ayrılıyor? Ruth'un gölgesinden çıkmak mı istiyor? Biraz şaşırdım, çünkü benim gibi mutsuz ya da huzursuz olduğunu hiç belirtmemiştir. Hatta, Ruth-Ann üçümüzün en dengeli olanıdır. Ruth ateşli, ben ise korkak. Mantıklı olan Ruth-Ann'dir.

"Seni incitmek için söylemiyorum," diye devam ediyor Ruth-Ann. Sesi düzgün ve yumuşak. "Sadece Ruthie'nin kendini bulmakta zorlandığını biliyorum. Belki de senin gölgenden uzak yaşamak, kendi cildinde daha rahat hissetmesini sağlayacaktır. Ona sadece Ruthie olması için zaman ver, Ruth klonlarından biri değil."

Ona bakıyorum. O kadar mantıklı ve emin konuşuyor ki, bu düşünceleri daha önce de aklından geçirdiğini merak ediyorum. "Ben... bilmiyorum."

"Bunu yapabilirsin," diyor Ruth-Ann sakın bir sesle. "Sandığından daha güçlüsün. Neden bir deneme yapmıyorsun? Bir hafta boyunca şehirde yaşa. Port'a git ve tek başına olmanın nasıl bir şey olduğunu gör. Hiç tek başına yaşamadın, değil mi?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Tabii ki var. Anılarım var..." Sessiz kalıyorum, çünkü bana sempatiyle bakıyorlar. Evet, hepimizin anıları var. Biz olmayan birinin anıları. Eski Ruth'un anıları. "Doğru. Tamam, evet, uzaya geldiğimden beri yalnız değildim."

"O zaman sana meydan okuyorum," diyor Ruth-Ann. "Bir hafta boyunca tek başına şehirde kalmaya cesaret et. Kimsenin yardımını almadan. İlk kez bağımsız ol."

Ruth ona onaylamayan bir bakış atar. "Bence o hazır değil."

Ruth'un beni bu kadar küçümsemesi beni incitti. "Sadece bir hafta.

Bunu yapabilirim."

"Yani, bilmiyorum..." Ruth omuz silkiyor.

Sinirlenerek ona dirsek atarım. "Ben iyiyim, teşekkürler. Sadece bir hafta. Önemli bir şey değil. Port güvenli bir yer. Tonlarca

insanlar ve ben bir oda kiralayabilirim ve burada kimse bana zarar vermez. Kendi başıma yaşamayı denemek için mükemmel bir yer."

"Eğer eminsen," Ruth yavaşça konuşur... ve sonra ağzında bir gülümseme belirir.

Ruth-Ann kıkırdar.

Kahretsin. Onların tuzağına düştüm. "Sizler berbat insanlarsınız."

Birkaç saat sonra, çantamı hazırladım ve Zaemen'le birlikte Liman'a doğru yola çıktım. Kazex hala gemide çalışıyor ve ben onu dikkatlice kaçınıyorum. Gittiğimi, ben gitmeden önce bilmesini istemiyorum.

Ne kadar çok düşünürsem, bir hafta boyunca tek başıma kalma fikri o kadar çok hoşuma gidiyor. Bunu denemek istiyorum. Gerçekten tek başıma kalabilir miyim, yoksa ömür boyu Ruth'a, Ruth-Ann'e veya Kazex'e bağımlı kalacak kadar zayıf mıyım, görmek istiyorum. Ruth'tan çok daha uysal bir insan olduğumu biliyorum. Uysal olmanın yanlış bir yanı yok.

Ama kendime *zayıf* olmadığımı kanıtlamam gerekiyor.

Kız kardeşlerim çantamı toplamama yardım ediyorlar ama benimle şehre gelmiyorlar. "Bunu kendi başına yapmalısın," diyor Ruth. "Zaemen'i koruman olarak göndereceğiz ama bunun dışında her şeyi kendin yapmalısın, bebeğim."

"Yapabilirim." Meydan okuyan bir çocuk gibi çenemi kaldırmak istiyorum, ama bu çok saçma. "Sadece şehre gidiyorum."

"Küçük adımlar bile, ilk kez atıldığında büyük gelebilir," diyor Ruth-Ann bilgece.

İkisini de duygusal bir şekilde kucakladıktan sonra çantamı omzuma astım. Gemiden rıhtıma inen rampadan aşağı inerken Zaemen yanımda duruyordu. Bana birkaç tuhaf bakış attı.

"Bana sorarsan bu çok tuhaf," diyor.

"Ben sana sormadım."

"Şunu bir netleştirelim. Sadece bağımsız olabileceğini kanıtlamak için bir hafta boyunca şehirde kalacak mısın?"

"Evet."

"O zaman geri döneceksin. Ve bir şekilde farklı olacağını mı umuyorsun?" Bana bakar. "Liman güzel ama hayat değiştiren bir yer değil."

"Kimseye ihtiyaç duymadan kendi başıma yaşayabileceğimi kanıtlamak için." Ses tonumu hoş tutmaya çalışıyorum, ama soruları beni sinirlendirmeye başlıyor. Anlamıyor.

"Başkalarına ihtiyaç duymak neyin nesi yanlış?" Zaemen, motorlu yürüyüş yoluna adım attığımızda bana başını salladı. "Klonlama laboratuvarlarından ilk ayrıldığımda, güvenebileceğim kimse yoktu. Diğerlerinden ayrıldım ve madenin derin ve tehlikeli bir bölümünde tek başıma çalışmaya gönderildim. Klon olduğum için yalnızlık veya sıkıntı hissetmemin önemi olmadığını düşündüler. Çünkü *benim* önemi yoktu. Etrafında arkadaşların olması? Güvenebileceğin insanlar olması? Seni sinirlendirdiğinde bile yanında olan insanlar? Bu çok büyük bir lütuf."

Onun söylediklerini anlıyorum. Ve anlıyorum, gerçekten. Kız kardeşlerimi ve *Gaze'in* mürettebatını ve Kazex'i bulmak harika bir şeydi. Ama sorun onlar değil. Sorun benim. Kendime, kendi ayakları üzerinde duramayan, muhtaç ve işe yaramaz bir insan olmadığımı kanıtlamam gerekiyor. "Biliyorum," diyorum ona. "Bu yüzden geri döneceğim. Sonsuza kadar gitmiyorum. Sadece bir hafta."

"Mmhmm." İkna olmuş gibi gelmiyor.

Yürüyüş yolundan iniyoruz. "Bana güven. Buna ihtiyacım var."

Küçük kasaba - eğer bu bina kümesi kasaba olarak adlandırılabilirse, *daha çok iki caddeye benziyor* - önümüzde uzanıyor. Caddeyi yürüyen insanları ve üstümüzde uçan bir hava kızağı görüyorum. Bu bina kümesinin bir yerinde Erzah'ın yeni binası, gelecekteki kantin var. Caddenin bir yerinde, Ruth-Ann'i çılgına çeviren fırın tezgahı var. Hava kızağı çok

uzak bir yere park ediyor ve bir kadın iniyor. Yüzünü tanıımıyorum.

Aslında bu... hoş bir şey. Benim yüzüme benzeyen bir kadın görmemek.

Ana caddeye doğru yürürken adımlarım hafiflemişken, Zaemen beni durdurur. "Artık iyisin, değil mi?" Başımı sallayınca, devam eder. "Peki, Kazex'e ne yaptığını ne zaman söylememi istersin?"

"Ona hiçbir şey söyleme. Yakında kendisi anlayacaktır." O incinecek, ama ben de beni terk ettiği için inciniyorum.

Zaemen şiddetle kaşlarını çatıyor. "Mutlu olmayacağını biliyorsun." "Bunu aşması gerekecek." Bu sözleri söylemek bile

kalpsizce söylemek bile acı veriyor.

"Sen öyle diyorsan." Tereddüt eder ve sonra bana işaret eder. "Seni pansiyona kadar geçirmemi ister misin?"

"Hayır, sanırım anladım." Gülümserim, el sallarım ve sonra sokağa doğru dönüp kararlı bir şekilde ilerlerim.

Bu kararlılığım yaklaşık yüz metre kadar sürer. Çünkü etrafta daha fazla insan vardır. Binaların içindeki insanlar. Sokaktaki insanlar. Çok fazla değil, ama beni tedirgin etmeye yetecek kadar. Hepsi de bana bakıyor. Bir yanımda bunun piercinglerim ve mohawk saç stilimden kaynaklandığını biliyor, ama yine de endişem artıyor. Bana baktıklarında ne görüyorlar? Bir klon mu görüyorlar? Burada benim bilmediğim başka Ruth'lar mı var? Yoksa sadece yüzünde çok fazla takı olan bir yabancı olduğum için mi bakıyorlar?

Birkaç adım daha attığımda, bir uzaylıyı caddeyi geçerken görüyorum. O, kuşgillerden biri ve bana buranın Dünya olmadığını hatırlatıyor. Burası benim evim değil. Panik, nefes almamı zorlaştırıyor. Ya biri beni yalnız yürürken görür ve beni tekrar köle yaparsa? Ya beni götürürlerse? Ya her şeyimi kaybedersem?

Ya Kazex'i kaybedersem?

Ya özgürlüğümü kaybedersem?

Panik beni kaplıyor ve attığım her adım çok büyük geliyor. Korkutucu. Gemiden, arkadaşlarımdan, her şeyden uzaklaşıyorum.

Sadece bir hafta, diye kendime hatırlatıyorum. Sadece bir hafta. Bunu yapabilirsin.

Hava serin olmasına rağmen ter boynumdan aşağı akıyor. Burası güvenli bir yer. Köle tüccarları yok. Nefesim hızlanıp endişem artarken bile sessizce bu sözleri tekrarlıyorum. Köle tüccarları yok. Köle tüccarları yok. Bunu başarabilirim.

Bir kadın kapıdan sokağa çıkıyor ve neredeyse bana çarpıyor. İkimiz de korkuyla çığlık atıyoruz ve ben neredeyse bayılıyorum.

"Aman Tanrım, beni korkuttun!" Tunikasının önünü tutuyor ve sonra hafifçe gülüyor.

Ben gülümseyemiyorum. Korkudan nefes nefeseyim ve hava çok ince geliyor. Panik halim karşısında gözleri büyür ve ben boğuk bir sesle bir kelime çıkarmayı başarırım. "Yurt mu?"

Sessizce işaret eder ve ben ölmek üzere olan bir kadın gibi caddenin karşısındaki binaya doğru sendelerim. Sorun yok. Hallettim. Sorun yok.

Sadece... kendimi çok yalnız hissediyorum.

Bana derin nefes almamı söyleyen kimse yok. Beni sakinleştirecek ya da panik halimden uzaklaştırmak için şakalar yapacak kimse yok. Kimse gelmiyor, çünkü gelmemelerini söyledim.

Neden bu kadar saçma sapan bir şekilde zor?

Pansiyona girmeyi başarırım. Burası, Port'taki diğer binalar gibi, güzellikten çok kullanışlılık için inşa edilmiş sade bir binadır. İçeride, ön kapının karşısında bir masa ve insanları karşılamak için serilmiş bir halı vardır. Bir köşede çiçeklerle dolu bir vazodur ve büyük bir merdiven, yukarıdaki odalara açılmaktadır. Birinci kattaki odalar için de bir salon var ve içerisi ot kokuyor. Ot ve limon kokusu, diye karar veriyorum.

Ama... buradayım. Başardım.

Buraya tek başıma geldim.

Tezgahı sıkıca tutuyorum, terliyorum ve çantamı yere bırakıyorum. İçinde pek bir şey yok ama o kadar titriyorum ki sanki milyonlarca kilo ağırlığında gibi geliyor.

"İyi misin?" diye soruyor tezgâhın arkasındaki kadın. Benim yaşlarımda, saçlarını geriye çekip sade bir topuz yapmış esmer bir kadın. Yüzünü tanımıyorum. "Pek iyi görünmüyorsun."

Komik, çünkü her geçen dakika kendimi daha iyi hissediyorum. Çünkü buradayım. En azından bir kısmını başardım. Şimdi üst katta bir oda tutup bir hafta boyunca orada saklanabilir ve herkese kendimi idare edebileceğimi kanıtlayabilirim. "Ben iyiyim."

Kaşları kalkıyor ama omuz silkiyor. "Tamam."

"Bir oda alabilir miyim lütfen? Bir haftalığına ihtiyacım var."

Başını sallar ve bana samimi bir gülümsemeyle bakar. "Oda var."

Yukarı mı, aşağı mı tercih edersiniz?"

Tanrım. Ben... Bilmiyorum. Seçim yapmam mı gerekiyor? Kimse bana seçimlerden bahsetmemişti. "Yazı tura atın," diyorum, neşeli görünmeye çalışarak ama sonunda zorlama bir ses tonuyla. "Benimki çantamda."

"Şey, sizi üst kata çıkarmaya ne dersiniz?" Bana neşeli bir gülümsemeyle bakıp, veri tabletine yazmaya başlar. Çalışırken konsantre olmak için dilini dışarı çıkarır. Yabancı bir dil kullandığını fark ederim, bu da kaçırıldığından beri en az bir yazı dilini öğrenecek kadar zeki olduğu anlamına gelir. "Kuponunuzu verin, sizinle ilgileneyim."

"Kupon mu?"

Kaşlarını çatarak bana bakar. "Muhafızlardan mı?"

"Kuponum yok." Midem sıkışır. "Param var. Kredi."

Kadın üzgün bir ifadeyle, "Pansiyon odalarını mülteciler için ayırmak zorundayım. Görevlilerden aldığınız bir kuponunuz yoksa size oda veremem. Siz insansınız. Eminim size bir kupon verirler" der. Masasının arkasından çıkıp ön kapıya gider ve kapıyı açar. Kapı kayarak açılır ve kadın dışarıyı gösterir. "Şu binayı görüyor musunuz

Gördün mü? Orası bekçilerin ofisi. Buraya yeni geldiysen nasıl görmedin bilmiyorum ama oraya git ve Melody'nin kupona ihtiyacın olduğunu söylediğini söyle. Onlar sana yardımcı olurlar. Sonra buraya geri gel, sana bir oda ayarlayayım."

Onunla tartışmak istiyorum. Hatta masaya bir yığın kredi kartı atıp bana oda vermesi için yalvarmak istiyorum. Yukarı çıkıp saklanmak istiyorum. Bunun yerine, kendimi zorlayarak çantamı alıyorum ve yüzüme donuk bir gülümseme takınıyorum. "Muhafızlar mı?"

"Evet, hemen şurada. Herkes çok nazık, söz veriyorum." Bana cesaret verici bir gülümseme atıyor. "Seni hemen iyileştireceğiz."

Geri dönüyorum, ama bu sefer paniklemek yerine derin bir nefes alıp bekçi odasına yöneliyorum. Garip bir şekilde, en kötü panik geçmişti. Yurda ulaşmıştım ve ölmemiştim. Kimse beni sokaktan kaçırmamıştı. Bunu yapabilirim. Sanki bir binaya ulaştığım için tüm endişem azalmıştı.

Bekçi odası, uzayda bir muhasebe ofisinin nasıl olacağını hayal ettiğim gibi, bir sitcom dizisinden çıkmış gibi görünüyor. Bir bekleme alanı, bölmenin arkasında bir dizi masa ve evrak yığınları var. Genç bir mesakkah, içeri girdiğimde beni görünce durur ve sonra öne çıkar. "Selamlar, insan dişi. Size yardımcı olabilir miyim?"

"Bir kupona ihtiyacım var." Sesim biraz titriyor. "Yurtta kalmak için. Ödeyebilirim."

"Gerek yok. Beni takip et, seni iyileştireceğim." Bana parlak bir gülümsemeyle, keskin beyaz dişleri ve boynuzlarındaki parlak kapakları gösterir. "Benim adım Custodian Ainar."

"Huh, Aithar adında bir a'ani arkadaşım var."

"Aralarında bir bağlantı yok," diyor neşeyle. "Ama bunlar yaygın isimler. Evren küçük bir yer."

Öyle mi? Bazen öyle gelmiyor. Çoğu zaman çok büyük ve tehlikeli geliyor, özellikle bir insan kadını için. Belki bir mesakkah uzaylısı farklı görüyordur.

Custodian Ainar beni düzenli bir masaya götürdü ve ben onun karşısına oturup bazı temel soruları yanıtladım. Tehlikede miyim? Dünya'dan ne zaman kaçırıldım? Benimle aynı zamanda kaçırılan, bildiğim herhangi bir akrabam var mı? Cevaplarımı uyduruyorum, çünkü ona sahte bir klon olduğumu söyleyemem. Bunu öğrenen olursa, beni yok etmesi gerekiyor. Risda'da bunu yapacak kimse olduğunu sanmıyorum, ama tedbirli olmakta fayda var.

Ainar'ın sorularını bitirdiğimde, plasdan yapılmış bir kart çıkarır ve üzerine bir şeyler karalar. "Bu kuponla bir oda alabilirsin ve Risda'da istediğin kadar kalabilirsin."

"Sadece bir hafta kalmam gerekiyor."

"Ve isterseniz, bir çiftlik ve ev sahibi olmak için başvurabilirsiniz."

"...bir hafta mı?"

Öne eğilir, sesi naziktir. "Çoğu müşterimiz farkında olmadan daha uzun kalır."

Oh. Sanırım bu doğru. İstersem bu seçenek var, ama kendimi bir çiftçi olarak görmüyorum. "Teşekkürler, ama ben sadece bir oda istiyorum."

Aithar başını sallar. "Durumun değişirse, sadece sorman yeterli. Bee ile ilk görüşmeni yaptıktan sonra kuponun aktif hale gelecektir."

"Bee mi?" diye tekrarlarım. "Bee kim? Ben sadece odama gitmek istiyorum." Saklanmama izin vermeleri için kasabadaki herkesle tanışmam mı gerekecek?

Ainar hızla bileklikli iletişim cihazına yazmaya başlar. "Bee bir insan kadındır. Mültecilerin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlamak için onlarla birlikte çalışır. Bazıları sorunlarını uzaylılarla konuşmaktan hoşlanmaz. Ona hemen bir mesaj gönderiyorum." O da bu konuda heyecanlı görünüyor.

Hayal kırıklığıyla sandalyeme geri yaslandım. Neden bu kadar zor? Herkes çok nazik, ama planladığım gibi bir hafta boyunca sessiz sakin bir odada saklanmama izin vermiyorlar. Kız kardeşlerim şu anda beni görseler yüzüme gülerlerdi. Tabii ki, onların eğlencesini hayal etmek sinirimi biraz yatıştırıyor ve dudaklarım isteksizce gülümsüyor. En azından bu iş bittiğinde anlatacak güzel hikayelerim olacak.

On dakika sonra, Ainar masasından heyecanla kalkar. "Bee geldi. Seni tanıştırayım. Beni takip et."

Koltuğumdan kalkıp çantamı tekrar omzuma asıyorum ve istekli bekçiye takip ederek ofisin önüne çıkıyorum...

...ve duruyorum.

"Tanrım," diye fısıldarım.

Odadaki küçük kadın, koyu kahverengi tenli ve sıkı kıvrımlı saçları düşük bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Kısa boylu ve kıvrımlı vücutlu, figürünü ortaya çıkaran koyu mavi, üç çeyrek uzunlukta bir tunik giyiyor. Beni küfür ettiren bu değil.

Onun arkasında? Bir canavar var.

Uzaylıların insanlardan daha uzun boylu olduğuna alıştım. A'ani muhtemelen daha kısa boylu ırklardan biri, ama yine de genelde benden bir ayak kadar uzunlar. Mesakkahlar daha da uzun, yaklaşık iki metre boyunda, boynuzları da insanları gölgede bırakıyor gibi görünüyor.

Bu adam mı?

Daha büyük. Daha geniş. Korkutucu.

Çirkin, gördüğüm hiçbir uzaylıya benzemeyen kıllı bir yüzü, doğal olmayan sarı gözleri ve yüzünde sürekli bir somurtkanlık var. Kolları kavuşturulmuş, tamamen siyah giyinmiş ve sanki birine saldırmak üzereymiş gibi Bee'nin hemen arkasında duruyor. Hayatımda hiç bir yabancından bu kadar korkmamıştım ve Ainar'ın masasına koşup altına saklanma dürtüsü beni fiziksel olarak etkiliyor.

"Oh, onun adı İsa Mesih değil," diyor Ainar neşeyle. "Onun adı..."

"Victor, o benim kocam," diye araya girer Bee, yüzünde hoş bir ifadeyle. Selam vermek için elini uzatır. "Ve kendisine bakan insanlardan hoşlanmaz."

Sesinde hafif bir sitem vardır ve ben hemen utanarak kızarıyorum. "Özür dilerim," derim, elini tutup sıkıca sıkarım. "Kaba davrandım. Yanında biri olacağını beklemiyordum. İkinizle de tanıştığıma memnun oldum, Bee, Victor."

Bee elimi bıraktığında, hemen Victor'a elimi uzatıp tokalaştım.

O, onay anlamına gelebilecek bir ses çıkararak elimi sıkar ve Bee'nin gülümsemesi daha da genişler. "Port'a yeni geldiğini duydum. Sana etrafı gezdirelim mi?"

"Aslında, o kadar da yeni değilim," diye itiraf ettim. "Bir süredir burada demirlemiş bir gemideyim. Ama biraz yalnız kalmam lazım. Ben... şey, uzun hikaye."

"Arkadaşım, Risda'da uzun hikayeleri *çok severiz*." Konuşmaya başlamam için işaret eder ve kapıya doğru yönelir. Victor öne çıkar ve kapıyı açar, sonra sanki Bee'yi otomatik kapılardan bile koruması gerekiyormuş gibi koruyucu bir şekilde kapının önünde durur. Bee geçerken ona küçük bir gülümseme atar ve sonra tekrar bana bakar. "Kasabayı gezerken bize anlatabilirsin."

"Oh, um, tamam." Ona ne kadarını anlatmalıyım? En iyisi sansürlenmiş versiyonu anlatmak. "Benim adım Ruthie ve kız kardeşlerim Ruth ve Ruth-Ann ile birlikte buradayım."

"Bekle. Sen ve kız kardeşlerin aynı isimde misiniz?" "Biz üçüzüz," derim, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Kaşlarını kaldırarak bana bakar. "Annen bu ismi çok sevmiş olmalı."

"Hiç bilmiyorsun." Belki de kimsenin benim bir klon olduğumu anlamaması için tamamen farklı bir isim bulmalıydım, ama sanırım artık çok geç. "Ama ben Ruthie olarak biliniyorum. Kısa saçlarım ve piercinglerimden beni ayırt edebilirsin."

Her neyse, biz buraya buraya gel bir bir adlı
Scarlet Gaze *Scarlet Gaze adlı bir gemide..."*

BÖLÜM

YİRMİ BEŞ

KAZEX

Sakkar ve Dopekh ile antrenmanımı bitirdikten sonra Ruthie odamızda olmadığında PANİK YAPMAM. Huzursuz olduğunda gemide dolaşır ya da kız kardeşleriyle vakit geçirir. Dinlenme odasında olmadığında da panik yapmam. Aklım tamamen madeni parayla ve onunla oynayabileceğimiz çekici oyunlarla dolu. Tura gelirse, onu ayak parmaklarından öpüyorum. Yazı gelirse, ayak parmaklarından başlıyorum...

Gemide onun biyolojik sinyallerini tarattığımda ve gemide hiçbir şey bulamadığımda panik yapıyorum. Onu aramak için koridorda koşuyorum ve dinlenme odasında birinin kanepe minderlerini karıştırdığını görünce duruyorum. Ama o sadece Zaemen.

"Oh, Ruthie'yi mi arıyorsun?" Zaemen, kumar masasına yaklaşıp yığınlarca fiş ve çubukları karıştırıp bir şey ararken sorar. "O gitti. Hey, şanslı madalyonumu gördün mü? Bulamıyorum."

"Ne demek *gitti*?"

"Onu daha önce Liman'a götürdüm. Sana söylemememi ve geri döndüğünde geleceğini söyledi."

İki adımda Zaemen'in yanına ulaştım ve onu yakasından tutup havaya kaldırdım. "*Ne yaptın sen?*"

"Üniformamı yırtacaksın..."

"Neden Ruthie'yi limana götürdün ve onu *yalnız bıraktın?*"

"Çünkü o istedi diye."

Onu hemen bıraktım. O da kırılmadan yakasını düzeltti. Ruthie konusunda çok çabuk sinirlendiğimi herkes bilir. "Neden seni onu şehre götürmen için istedi?"

"Bilmiyorum. Ama yanında bir çanta vardı."

Kalbim bir an durdu. Çanta mı? Ve limana mı gidiyordu? Ne zaman döneceğini söylemedi mi? "Bir şeye mi kızmıştı? Nasıl görünüyordu? Korkmuş muydu?" Ona hızlıca sorular yağdırdım. "Çanta ne kadar büyüktü? Yanında para var mıydı? Birisi onu ağlatacak bir şey mi söyledi?"

"Kardeşim, ben de bilmiyorum." Ellerini havaya kaldırır. "O şehre varana kadar onunla gitmem ve sonra geri dönmem söylendi."

Sinirli bir şekilde saçlarımı taradım. "Onu *yalnız başına* gönderdiğine inanamıyorum."

"Kaz, o kendi başına bir birey..."

Ona dönerek homurdanırım. "O *benim* kişiyim!"

"Tamam, dostum." Omzuma yavaşça, abartılı bir şekilde vurur. "Sakinleşmen gerek. Ruthie kendini koruyabilir..."

"Ama buna gerek yok," diye patladım ve odadan koşarak çıktım. Zaemen'le konuşmanın bir anlamı yok. Şu anda şehirde olup Ruthie'yi kurtarabileceğim halde. Önce cephaneliğe gidip bir blaster, iki sis bombası ve bir çift şok kelepçesi kemerime taktım. Kemerimde hala yer olduğu için bir bıçak daha ekledim, şok çubuğu almayı düşündüm ama

başka bir sis bombası almak için onu bir kenara bırakıyorum. Neye ihtiyacım olacağını bilmiyorum, ama gerekirse takviye kuvvet çağırırım.

Bir şey kesin: Ruthie'nin saçına dokunmak isteyen varsa, önce bana hesap vermesi gerekecek.

Odadan koşarak çıkıyorum.

Bir dakika sonra, tekrar içeri koşar, şok çubuğunu kapar ve tekrar dışarı koşarak limana doğru yönelirim.

BÖLÜM

YİRMİ ALTI

RUTHIE

Bee, Port'un küçük, ortak kütüphanesi hakkında tek taraflı bir konuşma yaparken, ben kasabanın olanaklarına ilgi göstermeye ÇALIŞIYORUM. "Elbette, herkese yetecek kadar kitabımız yok. Hiç kitabımız olmadığı için şanslıyız! Ama burada kadınlar için hikayeler yazan bir kadın var. Adı Kim ve o en iyi hikaye anlatıcısıdır. Sizi odanıza yerleştirdikten sonra, sizi iletişim listesine ekleyeceğiz ve..."

"Sorun var," diyor Victor, ilk kez konuşuyor.

Tam o sırada Kazex'in silahlarla donanmış olarak bize doğru geldiğini gördüm.

Olamaz.

"Ruthie," diye seslenir, yüzünde kararlı bir ifadeyle. Kemerinden bir cop çıkarır ve onu fırlatır, cop dışarı doğru uzar ve ucu parlar. "Geri çekil. Seni kurtaracağım."

"Ben tehlikede değilim," diye bağırırım.

Fark etmez. Victor'a odaklanmış ve acımasız bir kararlılıkla ona yaklaşıyor. Victor

parmak eklemlerini kırıyor. "O sopaıyla bana dokunursan pişman olursun, klon."

"Kadınım dokunursan pişman olursun, *splice*." Sokakta birbirlerinin etrafında dönerken gözlerinde vahşi bir bakış var.

Tanrım, Kaz Victor gibi bir tuğla duvara çarpacak ve sonra öldürülecek. Adamlar harekete geçmeye başlarken, "Durun!" diye bağıyorum.

Sürpriz bir şekilde, Kaz saldırıya geçer. Garip metal çubuğu bir sopa gibi döndürür, havada ve sonra başının üzerinde savurur, kendisiyle Victor arasında bir bariyer oluşturur. Ama daha büyük, çirkin uzaylı omuzlarını kamburlaştırır ve çömelir, saldırmaya hazırlandığını anlarım. Kahretsin. Bir şey yapmalıyım.

İleri atılıyorum, zihnimde Kaz'ın sopasıyla vurulmaya hazırlıyorum kendimi. Ama o, bir jimnastikçiden daha çevik bir şekilde yana doğru yuvarlanıyor ve sopa caddenin karşısına uçuyor. İlk kez bakışları bana odaklanıyor. "Ruthie, az kalsın sana vuruyordum!" Dikkatini tekrar Victor'a veriyor ve ileri atılıyor, beni arkasına çekiyor.

Hemen kollarımı Kaz'ın boynuna doladım. "Artık kavga etmeyi bırakın! Noodle! Noodle!"

"Noodle?" Victor durur ve Bee'ye bakar, Bee omuz silker.

Ama Kaz durdu. Rahatlayarak bana döndü. Bakışları vücudumu taradı. "İyi misin? Kimse sana zarar vermedi mi?" Bee ve Victor'a sert bir bakış attı. "Seni kaçırıp paçayı kurtaramazlar. Destek çağıracağım..."

Omuzlarından tutup onu sarsarım. "Beni dinleyecek misin? Ben iyiyim. Bu insanlar benim arkadaşlarım. Bana şehri gezdiriyorlar."

Durur. Yüzünde şaşkınlık belirir. "Şehri gezdiriyorlar mı? Neden?"

"Çünkü önümüzdeki hafta burada kalacağım."

Gözleri büyüdü. "Ruthie, *neden*?"

Biraz rahatlayıp ellerimi indirdim. "Yapmam gereken bir şey."

"Anlamıyorum." Kaz gözlerini kısarak bana bakar. Arkamızda bekleyen iki kişiye bir göz atar, sonra kolunu belime dolayarak beni onlardan uzaklaştırır. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

"Şu anda konuşuyoruz. Zorluk çıkarmaya çalışmıyorum Kaz. Sadece... bunu yapmam gerekiyor."

"Şehirde kalmak mı? Bir hafta boyunca mı?" Ben başımı sallayınca, o da onaylayarak homurdanır. "Peki. Bir çanta hazırlayayım..."

"Tek başıma," diye patladım.

Bu onu duraklatır. "Tek... başınaya mı?"

Tekrar başımı sallarım.

Sanki bir köpek yavrusunu tekmelemişim gibi. Kazex'in yüzünde yıkılmış bir ifade belirir. "Seni kırıcı bir şey mi yaptım?"

"Hiç de değil." Ellerini ellerime alıp parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum. "Bu tamamen benimle ilgili. Hayatımdaki kararları yalnız kalma korkusuyla verdiğimden endişeleniyorum. Kız kardeşlerim, yapabilir miyim diye görmek için bir hafta boyunca tek başıma yaşamamı istediler. Uzaya geldiğimden beri hiç yalnız kalmadım, Kaz. Benim için endişelenmekte haklılar. Yalnız kalabileceğimi kendime kanıtlayamazsam, verdiğim hiçbir karara güvenemem."

"Ama Ruthie... seni sevdiğimi biliyorsun. Her şeyden çok." Koyu renkli gözleri acı ile doluydu.

"Biliyorum. Ama seninle ve benimle ilgili düşünmeye başlamadan önce kendime güvenmem gerekiyor. Kafamı boşaltmak için bunu yapmam gerekiyor. Umarım bu mantıklı gelir."

Yavaşça başını sallar. "Bana mantıklı gelmiyor... ama sen istiyorsan, ben de sana uyacağım. Her zaman seni her yere takip edeceğimi söyledim ve ciddiylim."

Dudaklarımı ısırırım. "Bunu tek başıma yapmam gerek. Beni seviyorsan, gemiye dön ve benim dönmemi bekle, tamam mı?"

Yaralı ifade yüzünde kalır, ama elini çenesine götürür. "Peki. Bir hafta mı?"

"Sadece bir hafta. Sonra döneceğim." "Seni öpebilir miyim?"

Öne doğru eğilip yüzümü yukarı kaldırırım. "Asla sormayacağını sanıyordum."

Beni öpüyor, ve bu öpücük tutku ve hayal kırıklığı, özlem ve ihtiyaçla dolu. Bunun nedenini anlamadığını biliyorum, çünkü neden ayrılmamız gerektiğini anlamıyor. Ama bunu yapmam gerekiyor, en azından kendime yapabileceğimi kanıtlamak için. Bu, sadece Ruthie'ye ait olan kemerin bir başka çentiği.

Hayatımdaki en güzel şeyden uzaklaşıyormuşum gibi hissetsem bile.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

KAZEX

Günün geri kalanında kötü ruh halim için haklıyım. Sonuçta, her erkek kadının kendisinden uzaklaştığını izlemek zorunda değildir. Bunun geçici olması umurumda değil. Bundan nefret ediyorum.

İçimdeki her şey Ruthie'yi almam gerektiğini söylüyor. Her zamanki gibi onu korumam gerektiğini. Bu benim işim. Bu benim amacım. Onun korkması ve benim onu korumak için yanında olmamam düşüncesine dayanamıyorum. Onu korumak ve güvende olduğundan emin olmak için yanında olmamam.

Ama o benim etrafında olmamı istemiyor, bu yüzden spor salonunda birkaç saat boyunca kum torbasını dövüyorum. Aşırı kullanımdan dolayı havası boşaldığında, pes edip ter içinde duşa giriyorum. Ama kafam hala karışık.

İlerleme kaydettiğimizi sanıyordum. Elindeki parayla kendini güvende ve emniyette hissettiğini sanıyordum. Bunun yapması gereken bir şey olduğunu söylediğini biliyorum, ama bir şekilde işleri mahvettiğim hissinden kurtulamıyorum. Onun için yeterli olmadığımı hissediyorum.

Bu beni içten içe yiyor.

Gideli altı saat oldu. Bu haftayı asla atlatamayacağım.

Alkol, karar verdim. İhtiyacım olan şey bu.

Giyinip yemekhaneye gidiyorum. Boş değil — Dopekh, Erzah ve Ruth-Ann ile birlikte orada ve önlerinde bir sürü şişe var.

"Oh, saate bak," Ruth-Ann odaya girdiğimde diyor. "Bacaklarımı tıraş etmem falan lazım." Aceleyle dışarı çıkıyor.

Erzah onun arkasından kaşlarını çatıyor. "Ama biz hala içkileri tadıyoruz!" "Tadımına yardım ederim," diyorum ve yanlarındaki koltuğa

En yakınımıdaki şişeyi alıp başımı geriye eğiyorum. Özel bir gezegenden gelen baharatlı, keskin bir bira boğazımın arkasına çarpıyor ve öksürüyorum. "Bu çok sert."

Yine de bir yudum daha alırım.

Dopekh bana sempatiyle bakar. Önünde bir şişe vardır, ama fazla içmiyor. "Kötü bir gün mü?"

"En kötüsü," diye onaylıyorum, ağzımı silip şişeyi kenara koyuyorum. "Bu berbat."

"Haal Ui'de popülerdir," diyor Erzah somurtkan bir şekilde. "İnsanların hoşuna gitmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Ona acı bir gülümsemeyle bakıyorum. "İnsanların ne düşündüğünü bilmiyorum. Hiçbir zaman." Başka bir şişe alıyorum, kapağını açıyorum ve bir yudum daha alıyorum. Bu bir ooli içkisi ve benim zevkime çok daha uygun. "Daha iyi."

"İnsan tadımcımız gittiğine göre, insan müşterilerimiz için tadım yapmaya devam edemeyiz," diyor Erzah üzgün bir şekilde. "Ne istediklerini nasıl bileceğiz?"

"Neşelen," diyor Dopekh. "İnsanların seveceğini düşündüğümüz seçenekleri daraltabilir ve sabah Ruth-Ann'e yaklaşabiliriz. Bu gece Kazex'in sarhoş olmasına yardım edebiliriz. İhtiyacı var gibi görünüyor."

Ooli içkisinin şişesini kaldırıyorum ve yüzüm uyuşana kadar içiyorum. Daha iyi oluyorum.

Erzah bana şaşkın bir ifadeyle bakar. Başka bir şişenin logosunu inceler, sonra onu bir kenara koyar

ve başka bir şeyi kendine doğru çekiyor. "Bu senin tarzın değil, Kaz. Bir sorun mu var, kardeşim?"

Her şey yolunda değil. Her şey berbat. Her şey korkunç ve yüzüm uyuşmuş ama zihnim değil. Henüz değil. "Ruthie kasabada kalıyor," diyorum onlara, sözlerim kasvetli ve hissettiğim ihanetle dolu. "Ve benim de ona katılmama izin vermiyor."

"Ne oldu?" diye sorar Dopekh. "Son zamanlarda mutlu görünüyordu. Buradaki insan kolonisine mi katılacak?"

Umutsuzluk beni boğmak üzere ve içkimi masaya koyuyorum. "Kef, umarım öyle değildir. Bir hafta boyunca tek başına yaşayacağını söylüyor, sadece bunu yapabileceğini kanıtlamak için. Sorun benim değilmiş. Benim bir sorunum yokmuş... ama yine de yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyorum. Belki de iyi öpüşemiyorum." Bu düşünce yıkıcı. Son birkaç öpüşmemizi zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum. Elbette... elbette onlar da benim için olduğu kadar onun için de iyiydi, değil mi?

"Senin yüzünden olduğunu sanmıyorum," diyor Dopekh dikkatlice. Şişesini eline alıyor ve içmeden, ellerinde ileri geri çeviriyor. "Belki de dışarı çıkıp Port'un neler sunabileceğini görmek istiyordur. Belki de bir süreliğine insan olarak yaşamak istiyordur. Belki de bizimle birlikte bu gemide olmak onu engelliyormuş gibi hissediyordur."

Acı içinde inleyerek yüzümü ellerimle kapattım. "Ben de tam olarak bundan korkuyorum."

"Onu rahatlatmıyorsun, Dopekh!" Erzah ona dehşetle bakar. "O burada, biz onu neşelendirelim diye, durumu daha da kötüleştirmek için değil."

"Biliyorum," diyor Dopekh üzgün bir şekilde. "Sevdiğin kişiyi özgür bırakmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimi söylediğimde bana inan. Bu, onun senin yanında olamayacağı anlamına gelse bile."

Başımı kaldırıp Dopekh'e bakıyorum. Son zamanlarda oldukça mutsuz görünüyor. Ruthie ile yaşadığım duygusal fırtınaya o kadar kapılmışım ki, ona iyi olup olmadığını sormaya fırsat bulamadım. Onun ve Salvotor'un bir ilişkileri olduğunu sanıyordum, ama şimdi geriye dönüp baktığımda, çoğu zaman geminin zıt

"Sen ve Salvator arasında da böyle mi oldu?"

Dopekh içkisini dikkatlice yudumladı, sonra yine içkisine somurtkan bir şekilde bakmaya başladı. "Salvator gemimize katılmadan önce çok korunaklı bir hayat sürüyordu. Evrenin sunduğu şeyleri deneyimlemesi gerekiyor. Onu engelleyemem."

Tutmak. Bu düşünce beni üzdü. "Ruthie'nin tutulmak istediğini sanıyordum."

"Somurtuyorsunuz," diyor Erzah. "İkiniz de."

"Tabii ki öyle." Bir şişe daha alkolü kendime doğru çekiyorum. "Sevdiğin kişinin yanında olmanı istemediğini fark etmek çok üzücü."

"Şöyle düşün," diyor Erzah, başka bir şişeyi bana doğru iterek. "Kantinamı kurmama yardım edebilirsin. Bunu bir dene."

Ona sert bir bakış atıyorum.

"Akıllıca değil," diyor Dopekh. O da benim adıma öfkelenmiş gibi bana ters ters bakıyor. "Hiç akıllıca değil, Erzah."

Erzah, bizim öfkemize şaşırmış görünüyor. "Ne dedim ki? İşleri kolaylaştırıyor."

Onun için kolaylaştırır belki. Bu arada, kalbim göğsümden sökülüp çıkarılmış gibi hissediyorum. Bana uzattığı şişeyi görmezden gelip ooli içkisini içiyorum. Geçirerek ayağa kalkıp karnımı okşuyorum. Ucuz alkolle dolup taşıyor ama hala dik durabiliyorum, bu da iyi bir şey. "Şehre gidiyorum."

"Ne? Bu saatte mi? Neden?" Erzah bana meraklı bir bakış attı. "Hiçbir yer açık olmayacak, kantin bile. Rakipleri kontrol etmeye mi gidiyorsun? Pencerelelere bakmaya mı?"

Şu anda rakipler umurumda değil. Benim umurumda olan kadını. "Ruthie'nin kapısını koruyacağım. Her zamanki gibi."

Dopekh burnunu çekerek içkisini alır ve bir dikişte içer. "İyi şanslar. O, diğer insan kadınlarla birlikte pansiyonda kalıyor ve tahminim doğruysa, uzaylı bir erkeği oraya yaklaştırmazlar."

Muhtemelen haklı, ama umurumda değil. "O zaman caddenin karşısında bekleyip kapıyı gözetleyeceğim."

Ruthie'nin odasında olup olmamam önemli değil. Onu uzaktan da koruyabilirim. Onun yanında olamasam bile, onun güvende ve rahat olmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yaparım. Ruthie kendini anlamaya çalışıyor olabilir, ama ben ona karşı hislerimi her zaman biliyorum.

Benim için hiçbir şey değişmedi. Klonlanmış bedenimin her hücresiyle onu hala seviyorum.

BÖLÜM

YİRMİ SEKİZ

RUTHIE

Geceleri YALNIZ KALMAK tamamen ve tamamen korkutucu.

Tek başıma bir odaya kilitli olmam önemli değil. Yurt kapılarının kilitli olması ve kasabanın insanlarla dolu olması önemli değil. Herkesin güvenliğini sağlamak için sokaklarda dolaşan Liman bekçilerinin olması önemli değil. Önemli olan, tamamen tek başıma olmam. Kabus gördüğümde kapıda beni dinleyecek Kazex yok. Bir sorun olduğunda beni almaya gelecek kimse yok. Yalnızım.

Bu sinir bozucu. Uyumamı imkansız hale getiriyor.

Yanımda getirdiğim bıçağı sıkıca tutarak battaniyenin altına kıvrılıp, tanıdık olmayan sesleri dinliyorum. Dışarıda rüzgâr uluyor. Binadaki klima homurdanıyor ve gürültü yapıyor. Ara sıra, resepsiyonist bayanın görmezden gelmemi söylediği metalik bir ses duyuluyor. Güneş battığında binanın oturması ve metal çatının büzülmesi nedeniyle oluyormuş. Bazen koridorda ayak sesleri duyuyorum.

Bunların hepsi normal şeyler. Korkudan titriyor olsam da kendime bunu söylüyorum.

Kazex'in bu gece kadar yanımda olmasını hiç bu kadar istememiştim. Beni sıkıca sarar ve güven verirdi. Kimsenin girememesi için kapıyı korurdu. Bana göz kulak olurdu. Onu çok özölüyorum ve gemiye geri dönebileceğimi biliyorum. Dönebilirim... ama dönmüyorum.

Şafak yaklaşırken, yorgunluktan bitkin düşmüş ve ter içinde kalmıştım.

Ama başardım. İlk geceyi tek başıma atlattım. Güneş doğuyor ve içimi kaplayan rahatlama hissiyle sevinçten gülmek istiyorum. Korkmuştum, ama yine de başardım.

Sanki kafamdaki bir kilit açılmış gibi.

Şafak vakti uykuya daldım ve öğlen saatlerinde uyandım... ve kendimi yeni bir insan gibi hissettim. Kabuslar beni rahatsız etmedi. Yalnız olmama rağmen derin bir uyku çektim. Duş alıp giyindim, sonra sokağa çıktım, çünkü neden olmasın?

Port'taki genel mağazayı ziyaret edip tezgahın arkasındaki kuş-uzaylıyla konuşuyorum. İnsanların bu tür şeyleri sevdiğine inandığı için bana kokulu mum ve bitkisel sabun almam için ısrar ediyor. Belki de haklıdır, çünkü ikisinden de birer tane alıyorum. Ruth-Ann'i çileden çıkaran fırın tezgahına gidip birkaç kurabiye alıyorum. Sert ve taneli ama yine de bana evimi hatırlatıyor, akşam yemeğı için birkaç tane daha alıyorum.

Sonra, yurda geri dönüyorum. Saat erken ama istediğim her şeyi yapabileceğim için geceliğimi giyiyorum.

Bu... oldukça heyecan verici. Pijamalarımı giyip yatakta çocuk gibi makarna yiyorum, çünkü yapabilirim.

Günler düşündüğümde daha hızlı geçiyor. Her an dehşet içinde donup kalacağımı sanıyordum, ama o ilk geceden sonra kendimi rahat ve mutlu hissediyorum. Bunu yapabilirim. Kız kardeşlerimin beni bu deneye zorlamasına bile seviniyorum, çünkü kendimi daha güçlü ve daha az kırılgan hissediyorum. Evrenden daha az korkuyorum.

Yine de biraz yalnızlık çekiyorum. Sadece bir hafta süreceğini biliyorum, o yüzden o kadar da kötü değil, ama Kazex'i özölüyorum. Onun

yanımda olup beni korumasına ihtiyacım olduğu için değil. Onunla yaptığımız sohbetleri özlüyorum. Onunla gülmeyi, ona sarılıp onun sıcak vücudunu hissetmeyi özlüyorum. Onun gülümsemesini ve bazen saçma sapan önerilerini özlüyorum. Parayı oynayarak, tekrar bir araya geldiğimizde yapabileceğimiz şeyleri düşünüyorum. Yalnızım, ama onun benim bunu kendi başıma yapabilmemi isteyeceğini biliyorum.

Ama şehre geldiğim ilk günden beri onu görmedim. Bir yanım, onun gelmemesinden biraz saçma bir şekilde incinmiş durumda. Saçma davrandığımı biliyorum, ama onun yapacağı bir şey gibi geldi bana — ne olursa olsun ortaya çıkmak. Fazla anlam yüklememeye çalışıyorum.

Ancak tek başıma, düşünmekten başka yapacak bir şeyim yok. Buradaki iki kadınla hoş sohbetlerim oldu: Resepsiyondaki Melody, bana Dünya'dan gelen yıpranmış bir dergi ödünç verdi, ben de onu iki kez baştan sona okudum. Bir de Daphne adında bir kadın var, Port'ta zamanı ya da isteği olmayan insanlar için özel giysiler dikeyor. Bir iğne ve biraz iplik alıp kendi kıyafetlerimi değiştirmeye başladım, bol durmak yerine vücuduma daha yakın olacak şekilde. Değişikliklerde pek iyi değilim, ama burada burada birkaç dikiş attım ve kıyafetlerim yüzde bin daha iyi görünüyor.

Günler geçiyor ve yalnız olmaktan hiç de nefret etmiyorum. Yalnız olmanın gerçekten güzel yanları da var, örneğin etrafta benden başka kimse olmadığı için ortalığı dağırabilmek gibi. Uyuyup yatakta uzanmayı seviyorum.

Ama yine de en çok Kazex'le birlikte olmayı seviyorum. Onu özlemek garip, çünkü ben yatağıma atlayıp yalnızlıktan ağlayan trajik bir kahraman değilim. Sanki... tatsız bir kase erişte gibi. Karnınızı doyurur. Muhtemelen besleyicidirler bile. Ama tatsız ve heyecansızdırlar. Kazex olmadan hayat da öyle. Heyecansız.

Onunla her şey daha güzel. Yemekler daha eğlenceli. Yatma vakti daha eğlenceli. Uyanmak daha eğlenceli. Öpüşmek, konuşmak, dokunmak ve hatta aynı havayı solumak

tüm bunlar harika. Onsuz paramparça olmuyorum, ama yine de onun yanında olmayı tercih ederim.

Bunu yapabileceğimi kendime kanıtlamış olmam iyi bir şey, ama erkek arkadaşımı özlüyorum. Onunla yatakta kıvrılmaya hazırım. En azından yoğun iyileştirici krem sayesinde piercingim iyileşti. Sanki aylardır piercingliymişim gibi ve yoğun hassasiyet azaldı. Bazen ona dokunup Kaz'ın ne düşüneceğini merak ediyorum.

Ama sadece iki gün kaldı.

Altıncı günün sabahı yurt odasından çıkarken Melody beni uyarıyor: "Dikkatli ol. Geceleri sokaklarda dolaşan bir sapık yakalanmış. Güvenlik görevlileri onu birkaç kez götürdüler ama geri gelmeye devam ediyor. Gözünü dört aç."

Başımı sallayarak, yeni tamir ettirdiğim tunikimi elime alıp okşuyorum. Neredeyse mükemmel oturuyor — kolların koltuk altları biraz dar, bunu nasıl düzeltebileceğimi Daphne'ye sormam gerek. Ama harika görünüyorum ve sırf yapacak bir şey olsun diye mohawk saçımın uçlarını boyamayı düşünüyorum. "Dikkatli olacağım. Sadece fırın tezgahına ve dükkana gidiyorum. Hemen dönerim."

"Bir silah al." Bana parmağını sallıyor. "Asla fazla dikkatli olamazsın. Bu gezegen ne kadar hoş olursa olsun umurumda değil. Hala evimizde değiliz."

Bilgece sözler. Victor'u ve Bee'nin üzerinde nasıl koruyucu bir melek gibi durduğunu düşünüyorum, sanki Bee onun koruması gereken değerli bir mücevhermiş gibi. Kazex gemide bana karşı da öyle davranıyor, diye düşünüyorum hüznle ve a'ani sevgilime özlem duyuyorum.

Ama bugünden sonra bir gün daha var.

Yukarıdan bıçağımı alıp dışarı çıkıyorum. Birkaç üzücü görünümlü unlu mamul satın aldıktan sonra,

genel mağazaya gidip saçımı ağartacak bir şey arıyorum. Saçımı önce iyice ağartırsam, hemen hemen her şey boya olarak işe yarayabilir.

Skritch, tezgahın arkasında, bana sabunu satan meraklı kuş. Bir konuda haklı: kokusunu gerçekten seviyorum. Her hareket ettiğimde taze çiçek kokusu alıyorum. Belki ne kullanabileceğim konusunda bir fikri vardır. "Affedersiniz, Bay Skritch? Saç köklerini ağartacak bir şey arıyorum."

"Ağartmak mı?" diye soruyor, kanat tüylerini kabartarak. "Ne şekilde? Derinlemesine temizlik gibi mi?"

"Hayır, buradaki tüm rengi çıkarmam gerekiyor," diyorum ve mohawk saçımın ön kısmını tutuyorum. "Rengi çıkarmak saçın dokusunu değiştirecek, daha gözenekli hale getirecek ve başka bir rengi daha iyi tutmasını sağlayacaktır."

O, mağazanın diğer ucundan yanıma gelerek cıvıldıyor. "Yani rengi çıkarmak ve sonra tekrar boyamak mı istiyorsun...?"

"Öyle bir şey." O böyle söyleyince, kulağa aptalca geliyor. "Ama farklı bir renk olmasını istiyorum."

"Mmm, bakalım neyimiz var." Uzaylı logoları olan küçük şişelerle dolu tezgâhı karıştırıyor, düşünürken kendi kendine mırıldanıyor. Ben de yanında durup, mesakkah alfabesinden öğrendiğim birkaç harfle yazıları deşifre etmeye çalışıyorum. Ancak yazı tipleri pek yardımcı olmuyor...

Biri pencereye vurunca, Skritch ve ben irkildik. Dönüp baktığımda, şaşırtıcı bir şekilde Salvator'u gördüm. O, *Scarlet Gaze'in* mürettebatından biri ve Dopekh'in sevgilisi. Bana heyecanlı bir bakış attı, eliyle işaret etti ve kapıya doğru koştu. "Onu buldum, Erzah," diye bağırdı, tam da kapı açılırken.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sorar Skritch, sinirlendiğinde yaptığı gibi kendini dikleştirip boyun tüylerini kabartarak.

"Ruthie'yi arıyordum, ama o burada." Salvator mağazayı geçip gider. "Erzah'la konuşmalısın."

Seni her yerde arıyor."

"Bir sorun mu var?" diye soruyorum, Skritch bana küçük bir şişe ve ardından bir tane daha uzatırken. Her şeyi tutma gücüm tükenmeden önce bana iki tane daha uzatıyor ve ben ona nazik bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Bununla başlayacağım, teşekkürler. Hesabı alabilir misin?"

"Daha fazla sabun ister misin? Yeni bir parti geldi ve siz insanlar bitki kokusunu seviyorsunuz."

"Sadece bu, lütfen." Tezgaha doğru ilerlerken Salvotor, aşırı kafein almış bir çocuk gibi gergin bir şekilde tezgaha yaslanır. "Erzah ne istiyor? Ona döndüğümde kantinde ona yardım edebileceğimi söyle. İki gün sonra..."

"Kantinle ilgili değil. Kaz'la ilgili."

Donup kaldım, kollarımda tüylerim diken diken oldu. Kulaklarımda gök gürültüsü çınılıyordu. "Kaz'ın nesi var?" diye sormayı başardım. "Ne oldu?"

Skritch toplam tutarı söylüyor ama ben ne kadar olduğunu bile fark etmiyorum. Salvotor'a ve kulaklarımda çınlayan sese çok odaklanmış durumdayım. Ben odamda sıkıntıdan patlarken Kazex'e korkunç bir şey olmuş olabilir diye düşünüyorum. Belki gemide bir kaza olmuştur. Belki elektrik tesisatıdır. Tanrım. Ya o şu anda revirde yatıyorsa ve ben burada saç boyası alıyorsam?

Salvotor, aldıklarımın poşetlenmesini izlerken esniyor ve onu sarsmak istiyorum. Neden bu kadar sakin? Neden neler olduğunu söylemiyor? Skritch'in duymaması gereken bir şey mi? Korsan haberleri olabilir mi?

Belki de öyledir. Belki Kaz başka bir korsan gemisinde görev almıştır. Belki bensiz gidiyor. Bu düşünce beni çok acılandırıyor. Ama... hayır. Kaz bunu yapmaz. Beni seviyor. Beni sonsuza kadar bekleyeceğini söyledi. Sonsuza kadar, beş lanet günden daha uzun bir süre.

Bana uzattığı çantayı alıp dışarı çıkıyorum. Salvotor yavaş yavaş peşimden geliyor ve onu yakalayıp acilen acele etmesini sağlamak istiyorum. Sokağa çıktığımız anda ona dönüp "Çıkar ağzındaki baklayı" diyorum.

"Vay canına, Ruthie. Seni hiç böyle bir ses tonuyla konuşurken duymamıştım." Bana şaşkın bir bakış atıyor. "Bir an için, tıpkı Ruth gibi konuştun."

Onu yakasından tutup boğmaya başlamamak için tüm gücümü kullanıyorum. "Kaz'a ne olduğunu söyle. Hemen."

"Erzah..."

"Erzah'ı beklemeyeceğim! Çıkar ağzındaki baklayı!"

O geriye doğru çekilir. "Tanrım. Erzah sana Kaz ile konuşman gerektiğini söyleyecekti. Seni rahat bırakmamız gerekiyor — Kazex öyle diyor — ama Erzah, onun kendisine bir servete mal olduğunu ve kantin için paraya ihtiyacı olduğunu söylüyor."

Salvator'un ağzından çıkan her kelimeye odaklanıyorum... ama hiçbir mantıklı gelmiyor. "Neden bahsediyorsun? Kaz neden ona bir servete mal oluyor?"

"Oh. Çünkü sürekli tutuklanıyor ve Erzah onu kefaletle çıkarmak için sürekli para cezalarını ödemek zorunda kalıyor."

"NE?" Çılgılığım sokakta yankılanıyor ve yanımdan geçen bir kadın dönüp bana paranoyakça bir bakış attığında irkiliyorum. Salvator'a yaklaşıyorum. "Neden tutuklanıyor? Ne oluyor lan?"

"Sen," diyor Salvator yumuşak bir sesle. "Olan şey sensin. Sen bu kasabadasın ve Kaz kapının önünde kamp kurup seni koruyamıyor, bu yüzden geceleri sokakta dolaşıp yurdu izliyor. Ama bazı yerliler şikayet ediyor ve bu yüzden tutuklandı. Her gece aynı şeyi yapıyor ve her gece tekrar tutuklanıyor. Durmayacağını söylüyor. Seni güvende tutacağına söz verdiğini ve sözünü tutacağını söylüyor."

Elimi kalbime bastırıyorum ve gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum. Muhtemelen ikisi de.

Benim tatlı, sabırlı Kazex'im, Melody'nin beni uyardığı o sapık.

O da beni unutmadı. Bana alan tanıyor... ama ilk tanıştığımızda bana verdiği sözü tutuyor. Her zaman beni koruyacağını söylemişti ve öyle yapıyor. Tutuklanıp tutuklanmayacağını umursamıyor. Beni korumaya kararlı.

Bu, şimdiye kadar benim için yapılan en saçma, en düşünceli şey ve beni sevgi ve şefkatle dolduruyor. "Erzah şu anda onunla mı?"

"Erzah'ın kredisi bitti," diyor Salvotor. "Jerez'den biraz borç almaya çalışıyor. Benden de borç almaya çalıştı ama benim de tüm param bitti."

"Benim kredim var," diyorum, para kesemi okşayarak. "Şu anda nerede?"

"Hapiste." Salvotor bir an için kararsız görünüyor. "Ama sana söylemememiz gerekiyor."

"Çok şaşırmış gibi davranırım," diye onu rahatlatırım.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

KAZEX

PORT'un küçük hapisane hücresi çok güzel. Ruthie ona "şeker popo" derdi, ama ben şekerin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Hoş bir şey sanırım. Bu hapishaneye çok yakışıyor. Ortam koşulları mükemmel ayarlanmış, ne çok sıcak ne çok soğuk. Tuvalet için bir köşe, musluktan temiz su akan bir lavabo var. Ranzada yastık ve yumuşak bir plastik battaniye bile var. Bir keresinde Jerzec'in Three Nebulas İstasyonu'nda başımızı belaya soktuğunu ve Lord Straik bizi oradan çıkarmadan önce iki gün boyunca hücreye atıldığımızı hatırlıyorum. O bok çukurunda yatak yoktu ve lavabo açıldığında içinden böcekler dışında hiçbir şey çıkmıyordu.

Yani evet, burası gerçekten çok rahat.

Öyle olmasa bile, durumumdan pişmanlık duymuyorum. Görev yerimden ayrılmayı reddettiğim için her gece buraya getiriliyorum. Yurt girişini ve çıkışını aynı anda görebileceğim bir yer seçtim. Duvara yaslanıp, uzaktan Ruthie'mi izleyerek bekliyorum.

Bekçiler benim planımdan hoşnut değiller. Her gece, kasabadaki diğer kadınları rahatsız ettiğimi ve gitmem gerektiğini söylüyorlar. İnsan kadınları endişelendirdiğim için üzülüyorum ama benim tek endişem Ruthie. Her gece gitmeyi reddediyorum.

Her gece tutuklanıyorum.

Erzah sabahları beni kefaletle serbest bırakıyor. Benim küçük kredilerimin çoğunu kullandım ve şimdi Erzah da kendi kredilerini kullandı. Erzah da benden memnun değil. Kantin için paraya ihtiyacı olduğunu söylüyor. Ve haklı da... ama benim endişem Ruthie. Onun gözetimi altında olması için her gece hapse girmem sorun değil.

Çünkü hapishane hücrelerinden yatakhaneyi de görebiliyorum. Kötü bir şey yapmaya niyetli görünen biri olursa, gardiyanların ilgilenmesini sağlarım.

Tavanın yanındaki küçük pencerede görevimi sürdürüyorum ve Ruthie caddeden aşağı inerken onu kısa bir an görebiliyorum. Kef, muhteşem görünüyor. Gülümsüyor, mutlu ve... en güzel yaratık. Kalbim özlemle doluyor ve onu bir kez daha görebilmek umuduyla burnumu cama dayıyorum.

Tanıdık bir siluet dükkana koşarak girer ve Salvotor'a benzediği için gözlerimi kısarım. Gri-mavi teni ve kısa, tıknaz yapısı belirgindir. Ama onun yoluna çıkmaması gerekiyordu. Herkese onu rahat bırakacaklarına söz verdirdim, böylece bu işi düzgün bir şekilde yapabilsin. Lanet olası aptal dinlemiyor. Plastik pencereye hırlıyorum ve onu itiyorum, yerinden çıkarabilir ve dışarı çıkabilir miyim diye merak ediyorum. Bu noktada Salvotor'u tutuklatmak mümkün mü? Sadece onu rahat bırakması için mi?

Ruthie mağazadan çıktığında, Salvotor onun yanında koşarken, homurdanmam iniltiye dönüşür. Caddeyi geçip doğrudan bekçi odasına doğru yürür.

Doğruca bana doğru geliyor.

Kef. Salvotor'un çenesini kapalı tutmasını ummak fazla mı olurdu acaba?

Hücreimde sabırsızlıkla volta atıyorum, Ruthie, Salvator ve gardiyanların kaçınılmaz gelişini bekliyorum. Bir yanım Ruthie'yi görmek için sabırsızlanıyor — onu yakından görmeyeli günler oldu ve onun iyi olduğunu, ben yanında olmasam da hayatının yolunda gittiğini kendime kanıtlamam gerekiyor. Ama daha büyük bir yanım, anlaşılmamızın benim tarafımdan yerine getirilmediği için onun ne kadar kızacağı konusunda içten içe gergin. Bunca zamandır onu gözetlediğim için.

Çok kızacak. Ruthie'nin bana kızması gerçekten çok sinir bozucu.

Kısa bir süre sonra, Salvator (yüzünde suçlu bir ifadeyle) ve Custodian Khex (her şeyden çok sinirli görünen) onu yakından takip ederek hapishaneye girer. Hücreye yaklaşıp beni küçük odanın içinde tutan şeffaf, geçilmez bölmeyi gördüğünde yüzündeki ifade okunamaz hale gelir. Bölme kalkar ve Custodian Khex öne çıkar, bileklerimi uzatmam gerektiğini işaret eder. "Kelepçeleri çıkaracağım."

İtaatkar bir şekilde bileklerimi uzatırım ve Ruthie kollarını göğsünde kavuşturur.

Salvator boğazını temizler. "Uh, ben çıkıp Erzah'a senin iyi olduğunu söyleyeceğim. Gemide görüşürüz çocuklar."

Sonra deli gibi koşar. Korkak. Sanki öfkeli Ruthie korkulacak bir şeymiş gibi.

Aslında, bu konuda haklı. Onu gözlemleyerek tepkisini ölçmeye çalışıyorum. Yüzünde hiçbir ifade yok ve ben de bu durumu en iyi şekilde nasıl ele alabileceğimi düşünmeye çalışıyorum. Özür dilemeli miyim? Çünkü onun kızgın olmasına üzülüyorum. Utanmamalı mıyım? Çünkü ben... Bir saniye bile düşünmeden yine aynısını yapardım.

Sonunda, denenmiş ve doğru olanı seçiyorum: aptal rolü yapıyorum. Ona geniş bir gülümseme atıyorum. "Ruthie! Bugün çok güzel görünüyorsun. Seni burada görmek ne hoş bir sürpriz."

Ruthie sessiz kalınca Khex, "Kefaletini o ödedi," diyor. Kelepçeleri cebine koyup bana bakıyor ve sırtlıyor. "Gidebilirsin. Bu gece seni tekrar görmeyeceğimize inanıyorum, değil mi?"

"Her şey mümkün," diyorum neşeyle. Özellikle de Ruthie en az bir iki gece daha geri gelmeyeceği için. Yine de onu beklemek için dışarıda olacağım.

Khex sadece gözlerini devirip uzaklaşır.

Ruthie kalır. Ben bileklerimi ovarken, piercingli kaşlarını bana doğru kaldırır. Acımasalar da, kelepçeler artık yok olsa da, hâlâ onların uğultusunu hissedebiliyorum. "Harika görünüyorsun," diye tekrarlarım. Çünkü gerçekten öyle. Hayatımın geri kalanında onun görüntüsünü keyifle içime çekebilirim. "Salvator sorun çıkarıyorsa özür dilerim. Diğerlerine seni rahat bırakmalarını söyledim."

Başını eğip bana meraklı bir bakış atıyor. "Bana neler olduğunu açıklamak ister misin?"

"Hayır dersem ne olur?" Gülümserim.

"Sevimli olmayı bırak."

"Beni sevimli mi buluyorsun?" Bu gittikçe daha da iyi oluyor.

Burun delikleri genişler ve bana doğru bir adım atar. "Sadece soruma cevap ver Kaz. Bana neler olduğunu anlat. Neden hapisteydin?"

"Bunu duymak istediğinden emin misin?"

"Oh, evet." Sertçe güldü. "Tabii ki istiyorum." Bu durumdan kesinlikle memnun değil. Yüzünü buruşturarak, gerçeği saklamak yerine anlatmaya karar verdim çünkü bana kızmasını gerçekten hiç sevmiyorum. "Şey, bir hafta boyunca tek başına şehirde kalma planının senin için çok önemli olduğunu biliyorum. Ve bunu mahvetmek istemedim. Ama aynı zamanda... sana her zaman seni koruyacağımı söylemiştim. Ben senin koruyucunum ve bunu bırakmayacağım. Bu yüzden seni caddenin karşısından koruyabileceğimi düşündüm. Yurdun iki girişini de görebileceğim bir yere yerleştirdim ve seni koruyorum."

Sinirlenmesi öfkeye dönüşüyor. "Kaz. Bunu yapmamalısın."

"Biliyorum, değilim." Sinirli bir şekilde saçlarımı elime alıp tarıyorum. "Bunu kendi başına yapman gerektiğini biliyorum. Ve ben de sana karışmadım. Yemin ederim ki karışmadım. Ama sana bakmadan duramıyorum. Sen benim her şeyimsin, Ruthie."

Sen burada olmazsan, bu evrende benim için hiçbir şeyin anlamı kalmaz. Ve bunu birkaç aşırı çalışan bekçiye emanet etmeyeceğim. Sen bu galaksideki en değerli şeysin ve nerede olursan ol, seni korumaya niyetliyim. Bu, sana engel olduğum anlamına geliyorsa özür dilerim. Aslında, hayır. O kadar da üzgün değilim. Çünkü yine aynısını yapardım. Bin kez yapardım. Ben...

O, aramızdaki kısa mesafeyi aşarak öne doğru ilerler ve yakamdan tutar. Bununla birlikte, beni kendine doğru çeker ve şiddetle öper. Dil yok, sadece dudaklarını benim dudaklarıma sıkıca bastırıyor, ama bu öpücük özlemle dolu. Ruthie geri çekilir ve bana bakar, yüzünde duygu dolu bir ifade vardır. "Seni seviyorum."

Tamamen şaşkına döndüm. "Sen... seviyor musun?"

O da başını sallayarak burnunu benim burnuma sürtüyor. "Evet, ve beni izlediğin için kızgın değilim. Bence bu çok tatlı bir davranış."

Uzun bir süre şaşkınlıktan sessiz kalırım. "İtiraf etmeliyim ki, böyle bir tepki beklemiyordum. Müdahale ettiğim için bana çok kızacağını düşünmüştüm."

"Ama sen müdahale etmedin. Kendi işimi yapmama izin verdin." Parmakları çenemi okşarken yüzümü avuçluyor ve bana bakışları sanki o da beni özlemiş gibi hissettiriyor. "Kendi başıma her şeyi halledebileceğimi kendime kanıtlıyordum. Beni destekleyecek biri olmadan da yıkılmayacağımı. Kendime kanıtlamam gereken her şeyi kanıtladım. Artık biliyorum ki, tek başıma kalmak zorunda kalsam da, bununla başa çıkabilirim." Ruthie'nin gülümsemesi genişliyor. "Sadece tek başıma kalmak istemiyorum."

Onun sözlerine şaşırdım. "*Bunu* mu yapmaya çalışıyordun? Sana başından beri tek başına da gayet iyi olacağını söyleyebilirdim, Ruthie. Sen bir hayatta kalanısın. Bu, ara sıra kendini zayıf hissetmediğin anlamına gelmez. Sadece, hissetsen bile yoluna devam ettiğin anlamına gelir. Senin içten içe güçlü olduğuna hiç şüphe duymadım. Bir an bile."

Beni kendine çekip tekrar öptü, sert ve yoğun bir öpücükle. "Bana olan güvenin beni tahrik etmesi garip mi?"

"Hayır. Seni tahrik etmeyi seviyorum." Onun bu yönünü seviyorum. Aslında, onun tüm yönlerini seviyorum. Ruthie'nin kendine güvenini bulmasını seviyorum, çünkü bu onun için çok önemli. Ne olursa olsun onu seviyorum. Onu öpüyorum, alt dudağını ısıyorum. "Kef, kefaletimi ödediğin için teşekkürler. Erzah, kredilerini harcadığım için bana biraz kızmıştı."

"Erzah'a geri ödeyebiliriz," diyor rahatça. "Ama sonra. Şimdilik odama gidelim. Buradan çok uzak değil."

"Senin odan mı?"

"Yurtta." Bana attığı bakış ateşli. "Sana bir şeyler yapmak istiyorum. Seni özledim, biliyorsun."

Ben de inliyorum, çünkü onu da özlemişim. O şimdi yanımda olduğu için yeniden bütün olmuşum gibi hissediyorum. Onun neşeli olması da cabası. "Salvator'u terk etmemiz gerekiyor mu? Ya da bekçileri?"

"Salvator sana çok kızgın olduğumu düşünüyor. Ortadan kaybolacak." Bana gülümsüyor, alt dudağındaki narin kıvrım gülümsemesi genişledikçe hareket ediyor. "Ve sokaklarda dolaşmadığın sürece bekçiler seni tutuklamayacak. Bu gece dolaşacağın tek yer benim yanımda."

"Rüya gibi," diye mırıldanıyorum ve o elimi tuttuğunda, memnuniyetle onun beni götürmesine izin veriyorum.

Bu kadını her yere takip ederdim.

KAZEX

Ruthie beni gözaltı odasından çıkarıp sokağa çıkarırken, ben sersemlemiş bir haldeyim. Yanından geçtiğimiz birkaç kadına el sallıyor, onların bana attığı meraklı bakışları görmezden geliyor. Görünüşe göre, bu hafta içinde birkaç arkadaş edinmiş

ve ben buna seviniyorum. Onun odasında tek başına ve korkmuş bir şekilde oturması hoşuma gitmiyor.

Yurtta resepsiyonda bir kadın çalışıyor ve Ruthie ile içeri girdiğimizde bana kaşlarını çatıyor. "Sen! Sen o sapıksın!"

"O sadece beni koruyordu," diye açıklıyor Ruthie, bana tatlı bir gülümsemeyle dönerek. "Melody, Kazex ile tanış. O benim eşim."

Onun sözleri beni sevinçle göğsümü kabartıyor. Onun eşi. Onun. Beni ilk kez sahiplendi, hem de başka birinin önünde. Gururla doluyorum. "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de," diyor, ama yüzündeki şüpheli ifade kaybolmuyor. Bana sıkı, nazik bir gülümseme atıyor ve sonra Ruthie'ye dönüyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Ben iyiyim, söz veriyorum." Ruthie elimi sıkıp beni peşinden çekiyor. "Hadi. Sana kaldığım yeri göstereyim."

Ruthie'nin beni çekmesine izin veriyorum, onun olmaktan son derece memnunum. Onun eşi.

Gerçekten, evrendeki en güzel iki kelime.

Koridorun sonundaki bir kapıyı açıp içeri giriyor. Ben de arkasından giriyorum ve karşımdaki manzara karşısında şaşırıyorum. Oda tam da beklediğim gibi: dar bir yatak, pencerenin yanında küçük bir masa ve minimal dekorasyon. Beni şaşırtan şey ise dağınıklık. Normalde Ruthie oldukça düzenli biridir, odamızı temiz tutar ve her zaman yatağı yapar. Bu oda ise tam bir kaos. Yatak çarşafları yatağın bir ucunda topaklanmış, kirli giysiler yere dağılmış. Fırın tezgahından gelen ambalajlar yerde, masa da aynı yerden gelen küçük kutular ve marketten alınan atıştırmalıklarla kaplı. Etrafıma bakarken, Ruthie bir paket kurutulmuş makarna alır ve

Yatağa atlayarak bacaklarını altına kısıtırıp battaniye yığınınlarının üzerine uzanır. "Dağınık, değil mi?"

Bu durumdan gurur duyuyor gibi konuşuyor. "Evet. Kasıtlı bir dağınıklık mı?"

Ruthie bana başını sallar. "Kendi arkamı temizlemediğimde nasıl hissedeceğimi görmek istedim. Ruth-Ann eşyalarını düzenli tutma konusunda çok titizdir, biliyor musun? Ve yalnız başıma olduğumda temizlik yaparken nasıl hissedeceğimi görmek istedim. Meğer ben dağınık biriyim."

Yatakta kıvrılırken bana attığı mutlu gülümsemeyi çok seviyorum. "Bana uyar."

"Biliyorum. Benimle ilgili her şeyi sorun etmiyorsun. Senin en sevdiğim özelliklerinden biri de bu." Yüzünde tatlı bir ifade belirir ve botlarından birini havaya kaldırır. "Ayakkabımı çıkarır mısın?"

Evet, bağlantı elemanları üzerinde çalışmaya başlıyorum. Onun mutlu ve kaygısız olduğunu görmek çok hoşuma gidiyor. Bu çok rahatlatıcı. Korkudan saklanıp, başa çıkamadan endişeleniyordum. "Seni böyle görmek hoşuma gidiyor. Ne kadar güçlü olduğuna daha fazla inanmalısın."

"Oh, ben bir korkakım," diyor Ruthie, kurutulmuş makarnayı çiğneyerek. "İlk gece çok korkmuştum ve her seste irkiliyordum. Ama sonra sabah oldu ve ben iyiydi. Zor şeyleri yapabileceğimi fark ettim ve bu bana yeni bir kapı açmış gibi geldi. Korkmuş olmama rağmen yine de yaptım. Sanki... beynimdeki bir şey biraz daha iyileşti. Anlatabildim mi?"

"Öyle." Özgür kaldığımda ne kadar aydınlatıcı bir his olduğunu biliyorum, birdenbire kendi başıma, misilleme korkusu olmadan yapabildiğim her şeyin bir armağan gibi geldiğini biliyorum. Bir süreliğine kendimi kanıtlamak için deli gibi içki içip, sigara içip, kumar oynayıp, olabildiğince sert bir hayat yaşadım. "Seni terk etmemi ister misin? Böylece bu yeni özgürlüğü keşfetmeye devam edebilirsin?"

"Hayır. Kendime her şeyi kanıtladım."

kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Buradaki dağınıklık seni rahatsız ediyor mu? Dokunmaya başlamadan önce ortalığı temizlemem gerekir mi?"

Dağınıklık beni rahatsız ediyor mu?

Beni *rahatsız etmek* mi? Etrafımız Threshian ordusu ile çevrili olsa bile, yine de ona dokunmak isterdim. Birkaç ambalaj kağıdı hiç de önemli değil. "Benim için sorun yok. Dağınık olman çok sevimli."

"Birkaç gün önce, sırf yapabileceğim için erken saatte pijamalarımı giydiğimi itiraf ediyorum." Bana kaşlarını oynatıyor. "İstediğim her şeyi yapmak ve kimsenin beni yargılamaması çok hoştu."

"O zaman gemideki insanlar seni yargılıyor mu sence?"

"Hayır, ama kimseye hesap vermek zorunda olmadığında durum farklı

Bu, baş döndürücü bir özgürlük hissi veriyor."

Ne demek istediğini anlıyorum. En iyi zamanlarda bile, gemide birisi erken saatte pijamalarıyla dolaşırsan şaka yapardı. Ya da duşta çok uzun kalırsan birisi duşu kullanmak isterdi. Belki de birisi özellikle kokulu bir makarna pişirmek isterdi. Gemide herkesle iyi geçiniyor olsan bile, yine de birkaç kişiyle birlikte yaşıyorsun. Bir noktada biraz sıkıcı hissetmen kaçınılmazdır. "Anlıyorum. Bu, geri dönmek istemediğin anlamına mı geliyor?"

"Geri döneceğim. Sadece önce bunun nasıl bir şey olduğunu görmek istedim." Kurutulmuş erişteden bir ısırık daha alır ve poşeti bir kenara atar. "Zaten sadece eğlenceli kısımlarından bahsediyorum. Gerçek şu ki, buraya geldiğim ilk gece çok korkmuştum." Sırtım gerilir ve içimde cinai bir öfke hissederim. "Bahsetmiştin. Biraz daha anlat."

"Hayır, seni tanıyorum. Ben korktuğum için saldırmak için birini arıyorsun." Bana parmağını sallıyor. "Yüzündeki o koruyucu bakışı tanıyorum. Ama kimse yoktu. Kendimi korkuttum. Ve ilk geceden sonra kendimi daha iyi hissettim. Hayır, güçlü. Güçlü hissettim. Beni korkutsalar bile her şeyle başa çıkabileceğimi hissettim. Yalnız olduğum için mutluyum."

Homurdanırım. Hoşuma gitmiyor, ama durumdan memnun görüldüğü sürece, şikayet etmek bana düşmez sanırım. "Sen öyle diyorsan."

"Öyle," diyor neşeyle ve sonra yatakta oturuyor. Ruthie beni delip geçecekmiş gibi değerlendirici bir bakış atıyor. "Sakıncası yoksa, bu hafta nasıl geçirdin? Berbat görünüyorsun."

"Berbat bir haldeyim. Sevdiğim kadın bir haftadır tek başına ve onu çok özledim." Kalbim göğsümde deli gibi çarpmasına rağmen, rahat ve çarpık bir gülümseme takınıyorum. "Sanırım sana ihtiyacım, senin bana ihtiyacından daha fazla, çünkü sensiz çok mutsuzum."

"Ah, ne kadar tatlı şeyler söylüyorsun." Ruthie yataktan zıplıyor ve önüme geliyor. "Ben de seni çok özlediğimi söylersem, bu bir şey değiştirir mi?"

"Biraz." Ne kadar özlediğimi göstermek için parmaklarımı kısıtıyorum. "Ayrı kaldığımız zamanı telafi etmeliyiz," diyor diyor, dudakları gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Şimdi benim dilimi konuşuyorsun." Ona uzanıp, parmak eklemlerimi yumuşak yanağına sürüyorum. "Diğerlerine sorabilirsin. Bu hafta birlikte yaşamak için tam bir canavardım. Huysuzdum. Herkese, hatta kız kardeşlerine bile bağırdım. Uyuyamıyorum. İşime konsantre olamıyorum. Düşüncelerim sürekli sendeydi."

"Bunu daha da kötü göstermeye mi çalışıyorsun, böylece telafi etmek için seni daha çok öpeyim diye?" Elleri kemerime uzanıyor ve onu kullanarak beni kendine çekiyor.

"Belki. İşe yarıyor mu?"

"Belki." Ağzında küçük bir gülümseme belirir ve kemerimin otomatik tokasını açarak kemeri kaydırır. "Oops, şuna bak. Ne kadar sakarım."

Ona beni baştan çıkarmaya gerek olmadığını belirtmek istiyorum. Tek yapması gereken göz kırpmak, ben de hemen hazır olurum. Onunla ilgili her şey beni çılgınca arzulamama neden oluyor. Ama o eğleniyor gibi görünüyor ve ben onun gülümsemelerini her şeyden çok seviyorum

, bu yüzden bilmiyormuş gibi davranıyorum. "Oh hayır, kemerim. Lütfen benim için düzeltir misin?"

O kıkırdayarak güldü. "Berbat bir oyuncusun. Sesin bu kadar yapmacık olmasa daha inandırıcı olurdu, değil mi?"

"İnanmanızı istemiyorum. Devam etmenizi istiyorum."

"Böyle mi?" Ruthie pantolonumun belini çeker ve pantolonum dizlerime kadar kayar, beni çıplak bırakır. Penisim ısı güdümlü füze gibi fırlar, ama onun şerefine, benim bu kadar istekli olduğum için gülmez. Bana sadece tatlı bir gülümseme daha verir ve öne eğilir, yüzünü öpücük için yukarı doğru kaldırır.

Yüzünü avuçlarım, dudaklarımı onun dudaklarına değdiririm. Tadı her zaman mükemmeldir, tıpkı Homeworld'un en kaliteli şarapları gibi, ve onun benim olduğu için ne kadar şanslı olduğumu bir kez daha fark ederim. Ona tüm bu duygularımı göstermeye çalışırım, dudaklarını öper ve ısırırım, o ilerlerken bile onlara bolca ilgi gösteririm, penisim karnına baskı yapar.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor ayrıldığımızda. "Sen tanıdığım en iyi adamsın."

"A'ani'ler birçok konuda mükemmel oldukları için klonlanırlar."

"Bunu kastetmediğimi biliyorsun. Senin A'ani yanın değil, Kazex yanın." Parmaklarını göğsümden aşağı doğru kaydırıyor ve sonra cesurca penisini tutuyor. "Bunu benim için okşayacak mısın?"

Nefesim kesildi. "Hoşuna gitti mi?"

Gözleri parlıyor. "Bayılıyorum. Kendini okşamanı izlemeyi seviyorum. Bana neyi sevdiğini gösteriyor." Parmaklarını penisimin etrafına doluyor ve hafifçe sıkıyor. "Boşaldığın zamanki yüzünü izlemeyi seviyorum. Ve boşaldığında alt dudağının titremesini."

Kef, sözleri beni çıldırtıyor. Kalçalarım seğiriyor, eline hafifçe bastırıyor. Bir dakika daha geçerse, üzerine ön sıvı damlatacağım. "İçine boşalmak istedim."

"Öyle olacak. Seks yapacağız, söz veriyorum." Bana bir kez daha sıkıyor, bu sefer biraz daha sert. "Ama gemiye dönmeden önce eğlenmek için günün geri kalanı ve bütün gece vaktimiz var."

"O zaman... gemiye geri mi dönüyorsun?" Bana böyle hafifçe sıkarken, mantıklı bir cümle kurmak zor oluyor.

"Seninle geliyorum. Nereye olursa olsun." Beni bırakıyor ve hayal kırıklığıyla yarı nefes nefese kalıyorum, ama parmağını penisimin başı boyunca gezdirdiğinde titriyorum. Bir damla ıslaklık beliriyor ve o parmağıyla onu yakalıyor. "Ayrılmaya dayanamadığım tek kişi sensin. Kız kardeşlerimle iletişim kurabilirim. Mürettebatla iletişim kurabilirim. Ama sana ve öpücüklerine ihtiyacım var. Sarılmalarına, dokunuşlarına ve gülümsemelerine ihtiyacım var. Her şeye ihtiyacım var. Korkarım ki benden kurtulamazsın."

"İyi," diye homurdanıyorum, sesim boğuk çıkıyor. Her zaman benimle olmak mı istiyor? Ben de bunu istiyorum. Eğilip elini tutup ağızma götürdüm. Parmak uçlarından avuç içlerine kadar elini yaladım, gözleri şaşkınlıkla açıldı. Tekrar yaladım, sonra tekrar penisimin üzerine koydum. Elini benim elimle kapattım ve okşadım. Çok ustaca bir okşama değildi, ama hareket ettiğimizde Ruthie'nin dudaklarının açılmasını seviyordum ve bu, beklentiyle testislerimin gerilmesine yetiyordu.

"Çok sertleşmişsin," diye fısıldıyor, ben de birleşmiş ellerimizi tekrar okşuyorum.

"Sadece senin için. Penisim sana ait."

Benim saçma sözlerime hafifçe kıkırdar, ama ben aldırmam. Saçma şeyler söylediğimi biliyorum, ama umurumda değil. Ben ona aidim. Gözlerimiz ilk kez buluştuğunda, onun bir koruyucuya ihtiyacı olduğunu fark ettim ve onun için bunu yapmayı her şeyden çok istedim. Şimdi o her zamankinden daha güçlü ve daha bağımsız, ama ben hala ona aidim.

Bakışlarımız kesişti ve ben birleşik ellerimizi tekrar okşadığımda kıkırdamaları kesildi. Ellerimizi daha hızlı hareket ettirdiğimde nefesi kesildi.

"Boşalmamı izlemek ister misin?" diye soruyorum. "Buradan çok iyi görebilirsin."

"Evet," diye onaylar ve diğer eliyle uzanarak parmaklarını çenemin üzerinde gezdirir. "Sen gördüğüm en güzel erkeksin."

Onun övgüsü vücudumda bir titreme yaratıyor ve ben bir boşalma yaşıyorum. Küçük, sert bir boşalma. Hızlı ve tatmin edici olmayan bir orgazm yaşamam için yeterli birikim yoktu, ama daha sonra daha fazlası olacağını biliyorum. Şimdilik, boşalırken onun bana fısıldadığı yumuşak sözleri dinliyorum, birleşmiş ellerimizi boşalmamla ıslatıyorum.

Son bir nefes alıp öne eğilip başımı omzuna koyduğumda Ruthie zevk dolu bir ses çıkarır. "Dudaklarının titrediğini gördüm."

Eminim ki tüm vücudum titredi. O bana böyle bir etki yapıyor. Bu ve beni beklediğimden daha hızlı boşaltıyor. "Çok hızlı oldu. Üzgünüm."

"Sorun değil. Hepsi zevk. Ne kadar hızlı ya da yavaş olduğu önemli değil, önemli olan eğleniyor olmamız." Ruthie yapışkan elini benimkinden çekiyor. "Sen nefesini topla, ben havlu getireyim."

Başımı sallayıp yatağın kenarına gidip oraya çöküyorum. Komik görünüyorum — dizlerimin etrafında pantolonum, hala tunik ve botlarım giyinik, bitkin penisim damlıyor. Ve alt dudağım titriyor, bu kısmı unutmamak lazım. Emin olmak için temiz elimle ağzıma dokunuyorum ve eğer az önce titriyorsa, şimdi durmuş. Bunun için kefe şükürler olsun.

Ruthie, botlarım da dahil olmak üzere tüm giysilerimi çıkardıktan bir süre sonra geri döner. Ellerini temizlemiş ve bana sıcak bir havlu getirmiştir, onu penisimin etrafına nazıkçe sarar ve bu hareket beni yeniden tahrik ederek titretir. "Ben yapabilirim," derim ona.

"Yapabilirsin, ama sana dokunmayı seviyorum." Üzerime eğilip, yarı sertleşmiş penisimi temizlerken beni öpüyor. "Banyodan plastik film de getirdim."

Plastik film. Doğum kontrolü. Benim uzunluğuma göre şekillenen ve spermimin vücuduna girmesini engelleyen incecik bir plastik parçası. Hiç üzerinde düşünmemiştim, ama daha önce hiç seks yapmamıştım. "Sana bir bebek verebileceğimi bilmiyorum, Ruthie. Biz iki farklı türüz. A'ani'lerin yardımıyla bile bir kadını hamile bırakma yeteneği olup olmadığından emin değilim."

Omuzlarını silkiyor. "Şu anda çocuk sahibi olmaya hazır değilim, o yüzden o köprüye geldiğimizde geçeriz. Ayrıca, kardeşim Ruth ve Straik iki farklı tür ve o onu çok çabuk hamile bıraktı."

Ağzım açık kalır. Haklı. Ruth da bir klondur ve büyük olasılıkla vücudunu doğurgan hale getirmek ve birçok türle uyumlu hale getirmek için üzerinde oynanmıştır. Ruthie'nin ne gibi değişiklikler geçirdiğini bilmiyoruz, ama bunların Ruth'unkilerle aynı olması mantıklıdır. "Plas-film iyi," diye onaylarım. "Teşekkürler."

Ruthie küçük paketi çıkarır ve bana uzatır. "Şimdi takalım mı?"

"Muhtemelen tekrar sertleşene kadar takmayalım. Doğru şekilde oturmaz."

Yatağın üzerine atar ve bana sırtarak bakar. "Yani bana tekrar sertleşmen gerektiğini söylüyorsun."

"Zor olmayacak," diyorum ona, o bir adım geri çekilip kıyafetlerini çıkarmaya başlarken. "Yaptığın her şey beni tahrik ediyor. Bana bakman bile beni tahrik ediyor."

"Bu, birlikte çalışmaya devam etmemizi zorlaştıracak, sence de öyle değil mi?" Bir ayağını kaldırıp botunu çıkarır. Sonra diğerini de bir kenara atar ve giysisinin fermuarını açar. Kasıtlı olarak seksi davranmıyor, ama gözlerimi ondan ayıramıyorum. En ufak hareketleri bile büyüleyici.

Giysilerini çıkarıp soyunur ve sonra çıplak ve muhteşem bir şekilde önümde durur. Küçük göğsünden meme ucu piercingi bana göz kırpar, yaramaz ve dikkat çekicidir. Ona dokunmak için sabırsızlanıyorum, ellerimi esnetiyorum. "Piercingin nasıl?"

"Tamamen iyileşti," diyor Ruthie. "Böyle bir şey memleketimde aylar sürerdi, ama senin kremlerin inanılmaz. Uzaylıların tıbbi teknolojisine şükürler olsun, değil mi?"

"Doğru," diyorum ve ellerimi kalçalarına koyup onu kendime doğru çekiyorum. Ağız sulandıran bir güzelliği var — ince ve uzun bacaklı, teni soluk altın rengi ve kusursuz. Ruthie'nin dövmesi yok, bu yüzden bana iki kat çıplak görünüyor ve bakışlarım sürekli o tek göğüs piercingine dönüyor. "Dokunabilir miyim?"

"Hiçbir şeyden daha çok hoşlanmam." Sesi yumuşar ve kollarını boynuma dolayarak, bacaklarımın arasına girip bana yaklaşır.

Ellerimi onun yanlarında yukarı aşağı kaydırarak, onun sıcaklığını ve cildinin yumuşaklığını hissediyorum. Onu böyle kucaklayabilmek bile benim için bir rüya gibi ve onu sonsuza kadar okşamak istiyorum. Onu kucaklayıp, hayranlıkla seyredip, sevildiğini ve güzel olduğunu hissettirmek için okşamak istiyorum. Omzuna bir öpücük konduruyorum, bunu yaptığımda çıkardığı küçük sesi seviyorum. Sonra yakasına doğru öpücükler konduruyorum ve Ruthie boynunu geriye doğru eğiyor, böylece onu engelsiz bir şekilde ısırp yiyebiliyorum.

Yatağın kenarında otururken bile ondan daha iriyim, ama onu memnun etmek için biraz kendimi zorlamamın bir sakıncası yok. Omuzlarımı eğip onu kendime doğru çekiyorum ve daha aşağıya, o davetkar piercinge doğru öpücüklerimi indiriyorum. O geriye yaslanıyor ve dudaklarım göğsünün üst kısmına değdiğinde, gözlerini kapatıp iç çekiyor.

Onu dikkatle izliyor, tepkilerini kontrol ediyor ve başparmağımı piercingin üzerinde gezdiriyorum.

Hemen meme ucu sertleşir ve inler. "Kötü mü?" diye sorarım.

"Çok hassas," diyor ve kıvranıyor. "Çok hassas."

"Tekrar dokunabilir miyim? Yoksa diğer göğsüne geçmemi mi istersin?" Başparmağımla kasıtlı olarak oradaki meme ucunu okşuyorum.

"Her dokunuş güzeldir," diye fısıldıyor ve sonra ellerini başıma koyup beni piercingine doğru çekiyor. İşte cevabım bu. Açlıktan ölen bir yaratık gibi, ziyafetten tek bir lokma almak zorunda kalmış gibi, parmaklarımla nazikçe göğsünü kaldırıyorum. parmaklarımla ve besleniyorum . dikkatlice dikkatlice içine benim ağzıma ağzıma.

O inliyor, ben de piercingi emiyorum, çok sert olmamaya dikkat ederek. Piercingi yuvarlamaktan, dilimin ucuyla nazikçe okşamaktan, hafifçe vurmaya kadar her türlü dokunuşu deniyorum. Ruthie hepsini seviyor, küçük çığlıkları ve parmaklarının başımın arkasında hareket etmesi beni devam etmeye teşvik ediyor. Diğer sulu göğsü ne yazık ki ihmal ediliyor, bu yüzden piercingini okşarken başparmağımla ileri geri ovuşturuyorum.

Ruthie inliyor, bana doğru eğiliyor, çıkardığı sesler giderek daha çaresiz hale geliyor. Açlığım tüm gücüyle geri döndü. Ruthie'ye odaklanıp ona dikkatli davranıyordum ve penisimin tekrar sertleştiğini fark etmedim. Belki de onun yanında ereksiyon ve ihtiyaç duyma durumuna alışmışımdır. Önemli değil. Onu mutlu etmek istiyorum ve vücudum sırasını bekleyebilir.

İnlemeleri aciliyet kazanıyor ve ben o piercingi öpmeye ve alay etmeye devam ediyorum, bana doğru eğilmesini, göğüslerini dudaklarıma bastırmasını seviyorum. Diğer elimi aşağıya indirip, amını kaplayan bukleleri okşuyorum ve parmağımı kıvrımlarının arasına daldırıyorum.

O sırılsıklam.

İçimi kaplayan açlık cehennemi yüzünden inliyorum. Muhteşem, mükemmel Ruthie'm o kadar ıslak ki parmaklarım sanki tamamen ipekten yapılmış gibi kıvrımlarının arasında kayıyor. Parmak ucumla klitorisini buluyorum ve meme ucu piercingini yalarken küçük daireler çizerek onu tahrik ediyorum.

"Oh," Ruthie daha da yüksek sesle inleyerek, elime yaslanıyor. "Oh, tam orası, Kaz. Çok iyi."

Ona cesaret verici sözler söylemek, ona ne kadar sevimli olduğunu, ne kadar iyi hissettirdiğini, dokunduğumda amının ne kadar ıslak ve

lezzetli olduğunu söylemek istiyorum, ama başımı kaldırmak istemiyorum. O benim için gelmeden önce değil. Parmaklarımı daha hızlı hareket ettiriyorum, çıkardığı sesleri dinliyorum, seslerin aciliyet kazandığını duyuyorum ve o çılgılık atıp bana doğru titrediğinde, parmaklarımı klitorisinden çekip belinden sıkıca kavırıyorum, titrerken onu yakınımda tutuyorum, orgazmın içinde kaybolmuş halde.

"Seni çok seviyorum," diyorum, boğazım düğümleniyor, sözlerim hissettiğim duygularla dolup taşıyor. Ruthie orgazm olduğunda, yüzündeki zevkle çarpılmış ifade kadar muhteşem bir şey görmedim hiç. "Daha fazlasını yapmamıza gerek yok. Bütün gece bunu yapabiliriz ve ben mutlu bir piç kurusu olurum."

Ruthie uzun bir nefes verir, ağırlığını dizime kaydırır ve orada oturur, başını omzuma yaslar. Aminin ıslak sıcaklığı uyluğuma baskı yapar ve testislerim gerilir, sikim onun içine girmek için can atar. Ama ben onun istediğini istiyorum. Ne fazla, ne eksik. O da istemedikçe bir anlamı yok.

Güzel kızım başını çevirip kulağımı ısırır. "Sence plas-film için yeterince sertleştin mi?"

Kaba bir kahkaha attım. "Hayatımda hiç bu kadar sert olmadığımı sanmıyorum."

Bu doğru. Hâlâ parmaklarımda onun kokusunu hissedebiliyorum, bacağımda onun ıslaklığını, kızarmış teninin benimkine değen sıcaklığını hissedebiliyorum. O kadar sertleşmişim ki, tek bir dokunuş bile beni doruğa ulaştıracakmış gibi geliyor. Ama onun için her şeyin iyi olması için daha uzun süre dayanmam gerektiğini biliyorum. Onun için her şeyi mükemmel hale getirmeliyim ki, beni tekrar tekrar dokunmamı istesin.

Ruthie geriye yaslanarak, yatağa attığı küçük plastik film paketini alır ve bana uzatır. Onu ondan alırım ve sonra tekrar öpüşürüz, dudaklarımız birbirini okşayarak ve şehvetli bir şekilde oynayarak. Onun için gerginlik azalmıştır, ama benimki geri gelmiştir. Onun da benim içindeyken hissettiğim aynı aciliyeti hissetmesini istiyorum.

Ben de onun içindeyken hissettiğim aciliyeti hissetmesini istiyorum. Onun da başka bir orgazm için çaresiz olmasını istiyorum.

Ruthie bacağıma oturmuş beni izlerken penisime plastik filmi takmak biraz garip geliyor. Biraz beceriksizce uğraştıktan sonra, porno filmlerde gördüğüm gibi, ucunu sıkıştırarak spermim için bir çukur oluşturunuyorum. Sonra takıyorum ve elimle penisimi okşadığımda, sanki kaygan bir ikinci deri gibi hissediyorum, ama rahatsız edici değil. Ruthie de ona dokunuyor, onaylayarak mırıldanıyor ve omurgamdan bir titreme geçiyor.

"Amını yalayabilir miyim?" diye soruyorum. "İçine girmeden önce?"

Bu soruyu beğendiğini anlayabiliyorum, çünkü bacağımda hafifçe kıvrılıyor. "İster misin?"

"Her şeyden çok. Hala soruyor musun?"

Beni tekrar öptü ve arkamızdaki yatağa baktı. "Yatmamı ister misin?"

"Dizlerinin üzerine çok. Seni öyle görmek çok hoşuma gidiyor."

Yanakları kızarır ama başını sallar ve ayağa kalkar. Benden bir an bile ayrılmak istemiyormuş gibi bir kez daha beni öper ve sonra yatağa geçer, poposunu havaya kaldırır.

Görünüm nefes kesici. Cildi kızarmış, amcığı diğer yerlerine göre daha koyu, daha esmer bir tonda. Heyecandan ıslanmış, cildi parlıyor ve bu benim ağzımı sulandırıyor. Hiç vakit kaybetmeden, arkasına yatakta tırmanıyorum, sonra kalçalarını avuçlayıp ayırıyorum, böylece her şeye daha iyi erişebiliyorum.

Burnum onun kışının kıvrımlarına bastırırken, dilimi onun amına batırıyorum.

Ruthie inliyor, elleriyle yatağı tırmalarken bana doğru sallanıyor. Tadı çok güzel, tuzlu, misk kokulu ve mükemmel, ve ben amını yalarken burnumun o mükemmel noktaya sürtündüğünden emin oluyorum. O inleyip bana doğru sallanırken, başımı kaldırıyorum...

—ve o hemen protesto edercesine ses çıkarır.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" diye soruyorum, iki parmağımı içine sokarak ve vücudunun onları yutarken çıkardığı ıslak sesi zevkle dinliyorum.

Ruthie sallanıyor karşı benim parmaklarım, nefes nefese. "Lütfen.

Lütfen, lütfen, Kaz. İçimde olmanı istiyorum. *Acı çekiyorum.*"

Kef, ben de öyle. Onu ne kadar çok istediğimi haykırmak istiyorum, ama onun da bana hazır olduğundan emin olmalıyım. Yavaşça amını parmaklamaya devam ediyorum, üçüncü parmağımı da ekliyorum, o ise yatakta kıvranıyor, her parmak hareketimde kalçaları titriyor.

"Sikimi istediğini söyle," diyorum. O inliyor. "İstiyorum."

"Benim olduğunu söyle. Ne olursa olsun, birlikte olduğumuzu söyle."

"Her zaman. Bu hafta seni çok özledim. Çok özledim. Sen olmadan yatak aynı değildi." Çılgınca bir kahkaha atıyor. "Sen olmadan nefes almak aynı değil. Kulağa klişe mi geliyor?"

"Klişe'nin anlamı harika mı?" Avucumu onun yan tarafında gezdirip parmaklarımı vücudundan çıkardım.

"Klişe demek... biliyor musun? Tabii ki harika demek. İnanılmaz demek."

"Sen çok banalsın, aşkım."

"Teşekkürler, sanırım." Kıkırdayarak poposunu hafifçe salladı. "Bunu yapacak mıyız? Çünkü şimdi beni çok heyecanlandırdın."

"Öyle mi?" Bunu duymak hoşuma gitti. "Benim sikimin seni bayat hissettirmesini mi istiyorsun, Ruthie?"

Kıkırdayarak güldü ve bu çok sevimliydi, ama tam olarak aradığım cevap değildi. İçimden bir ses, "bayat" kelimesinin onun söylediği kadar olumlu bir anlam taşımadığını söylüyordu. Tekrar dikkatini çekmem gerekiyordu. Elimin düz kısmıyla amına hafifçe vurdum ve o nefesini içine çekti.

İşte oldu. "Sana dokunabilir miyim, Ruthie?"

"Dokunabileceğini biliyorsun." Başını yatağa indirir, poposu havada kalır.

"Bunu soracağım, çünkü bu ikimiz için de yeni bir şey," diyorum ona, dizlerimin üzerine çöküp arkasına geçip kalçalarımı onun kalçalarına dayarken. "Durmamı istersen ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa, kelimeyi hatırlıyor musun?"

"Corny mi?" diye şaka yapar.

Yine poposuna hafifçe bir şaplak attım.

O inliyor, gözleri gözleri kapandı kapalı. "Bu noodle.

Erişte."

"Şu anda bu kelimeyi kullanmak mı istiyorsun?" Onun sırtını okşuyorum, yuvarlaklığı, hareket ettiğinde her bir yanaklarının dolgun sallanışları beni büyülüyor.

"Hayır. İçimde olmanı istiyorum." Ruthie arzuyla nefessiz kalır. "Lütfen, Kaz."

Onun dudaklarından adımı duymak beni etkiliyor. Onun belini kavıyorum ve elimle penisimi ileri doğru yönlendiriyorum. Ruthie'nin bakire olup olmadığını bilmiyorum, umurumda da değil, ama yine de dikkatli olmak istiyorum. Ona zarar vermek istemiyorum, o bir insan için bile çok küçük ve narin. Onun çıkardığı seslere ve penisimi dikkatlice içine sokmaya o kadar odaklanmışım ki, hislerin beni etkilemesi biraz zaman alıyor.

Onlar bunu yaptığında, yüksek sesle inlerim. Ruthie'nin amcığı beni sıkı, ıslak bir sıcaklıkla kavrar ve vücudundaki her kasılmayı hissedebilirim. Bu inanılmaz bir his ve testislerimin gerildiğini, vücudumun doruğa hazırlandığını hissederek derin, düzensiz nefesler alırım. Tekrar Ruthie'ye, çıkardığı seslere odaklanırım. "İyi mi?"

Gözleri sıkıca kapalı, inliyor. "Çok iyi. Mükemmel hissettiriyorsun."

Olduğum yerde kalıyorum, daha fazla ilerlemekten çekiniyorum. O çok sıkı ve ona acı verecek şekilde daha derine girmek istemiyorum. Ama daha ucunu bile içine sokamadım. "Hareket etmeli miyim? Yoksa durmalı mıyım?"

Dişleri arasında nefesini tıslatıyor ve ağırlığını kaydırarak bacaklarını daha da açıyor. "Devam et."

Konsantre olarak dişlerimi sıkıp, mümkün olan en küçük hareketlerle ona daha derine giriyorum. Her nefes alışına, her nefes verişine, her titremesine uyum sağlıyorum. Ruthie biraz gergin, ama ben daha derine doğru ilerlerken vücudu pes etmeye devam ediyor. Duygularım yoğunlaşıyor ve içgüdüsel olarak kalçalarımı sallıyorum, daha derine girip sonra geri çekiliyorum ve Ruthie memnuniyetini gösteren bir ses çıkarıyor. Daha fazla güvenle ona tekrar giriyorum, her itişte daha derine ilerliyorum, ta ki tamamen içine girip en dibine ulaşana kadar. Bu çok iyi hissettiriyor.

Bir sonraki hamlemde Ruthie kalçalarını kaldırıp benim hamlemi karşılamak için yükseldiğinde, bu his daha da iyi oluyor. İnlememi bastırıyorum, daha hızlı ve daha derine giriyorum, her hareketimle ona daha sert giriyorum. Kısa süre sonra yatak sallanmaya başlıyor ve Ruthie'nin kalçaları her hamlede bana çarpıyor. Vücudumuz birbirine çarpıyor, ses müstehcen, ıslak ve inanılmaz derecede harika.

Ruthie ihtiyaç duyduğunu belirten bir ses çıkarır ve ben hemen hızımı yavaşlatırım.

"Hayır!" diye bağılıyor, başını çevirip bana bakıyor. "Daha fazla istiyorum Kaz. Çok yaklaştım. Daha hızlı. Daha sert."

"Ne istiyorsun? Söyle bana." Onun gergin yüzünü izleyerek tekrar ona giriyorum. "Seni nasıl orgazma ulaştırabilirim?"

"Bana dokun," diye yalvarır.

Sanki iki kez sorulması gerekiyormuş gibi. Bir şey bana, sırtına ve yanlarına yaptığım okşamaların ona yetmeyeceğini söylüyor. Öne eğilip, ağırlığımı onun küçük vücuduna bastırıyorum ve göğsündeki o hoş küçük piercinge uzanıyorum. Parmaklarımı ona dayayıp, ona tekrar girerken sürtünme ekliyorum.

Ruthie'nin çıkardığı ses çok müstehcen. İhtiyaçtan inliyor, kalçaları sarsılıyor ve amı beni sıkıca sarıyor. Oh, kef. Oh kef oh kef. *İnanılmaz* bir his.

Klişenin ötesinde.

O beni amıyla sıkıca sıkıştırıyor ve ihtiyaç duyduğu ses, titreyerek orgazm olurken boğuk bir çığlığa dönüşüyor. Amı benim sikimi sıkıca kavrayarak beni doruğa ulaştırıyor. Ben de bir çığlık atarak onun üzerine eğiliyorum, tohumlarımı döküyorum ve gözlerimin arkasında dans eden kıvılcımları izliyorum. Ciğerlerimde nefes kalmadı. Taşaklarımda tohum kalmadı.

Sadece Ruthie ve terli, hoş teni benimkine yapışmış durumda.

Son bir zevk iniltiyle güzel kadınımdan yuvarlanıp yatağa geri düşüyorum. O olduğu yerde, poposu hala havada, yere yığılıyor ve ben onu yanına çekip kendimi onun etrafına sarıyorum.

Bir an için, sadece biz varız, ağır ağır nefes alıyoruz. Kokusu misk ve ter kokuyor, ama ben onu seviyorum. Ağzımı omzuna bastırıyorum, cildini defalarca öpüyorum. "Bu çok banaldı."

Kıkırdıyor. "Lütfen sessiz ol."

"O kadar klişe ki, bir daha hareket edemeyebilirim," diye alay ediyorum, bu kelimeyi tamamen yanlış kullandığımı çok iyi bilerek. Ama onun kahkahası o kadar hoş ki, kendimi tutamıyorum. Kıkırdamaları dinince, eğilip omzunu dişlerimle okşuyorum, bir hayvan gibi ısırarak istiyorum ama asla yapmayacağımı biliyorum. Ruthie zarar veremeyecek kadar değerli. "Az önce söylediğin şey ciddi miydi? Beni eşin olarak tanıttığında?"

Bana yaslanarak başını çevirir, böylece yüzündeki ifadeyi görebilirim. "Öylesin. İlk günden beri beni sevdiğini söylediğini biliyorum. Aynı sayfaya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Sen beklemeye değer birisin." Omzuna öpücükler yağdırıyorum, ona dokunmaktan kendimi alamıyorum. "Seninle birlikte olmak hiç de kötü değildi. Dokunmasak bile seninle birlikte olmayı seviyorum... ama dokunmak çok daha iyi."

O gülüyor. "Dokunmayı çok seviyorum, itiraf ediyorum."

Bunu duymak kalbimi mutlu ediyor. Evrende benim için her şey demek olan tek kişiyi memnun etmişim. Kalkıp temizlik yapmam gerektiğini biliyorum, ama şu anda sadece onu sıkıca sarılmak istiyorum. Tabii aç değilse, o zaman kalkıp ona bir şeyler yiyecek bir şeyler hazırlarım. Ya da üşüyorsa ya da rahatsızsa. "Şimdi ne yapacağız?"

"Ne istersek onu." Elini benimkinin üzerine koyuyor. "Birlikte olduğumuz sürece."

"Hayır, ben... bu geceyi kastettim. Karşıya geçip seni yine izlememi ister misin?"

Ruthie gülüyor. "Oh! Hayır, seni burada, benimle, yatağымda istiyorum. Senin yerin burası."

Bu hoşuma gitti. "Bana çok banal geldi." O inler. "Bu kelimeyi kullandığım için pişmanım."

O tekrar gülene kadar onu öpücüklerle kaplıyorum.

EPILOGUE

İKİ HAFTA SONRA

KAZEX

"BUNU GÖRDÜN MÜ?" Ruthie, koluna daha sıkı tutunarak sorar.

"Ne görecekmışım?" Port'un ana bölgesini çevreleyen binaların önündeki caddede duruyorum. Erzah sonunda binasının anahtar kodlarını aldı ve bugün hepimiz gidip bir bakacağız. Aklım kantinde, anahtar kodlarında ya da benzeri şeylerde değil. Yanımdaki kadını düşünmekle meşgulüm, bugün kantinde ne kadar kalmamız gerekeceğini ve sonra kaçıp onun en yeni piercingini öpebileceğimi merak ediyorum. Artık göğüslerinde eşleşen bir set var ve bunu düşünmek beni deli ediyor.

"O kadın sana bakıyordu." Ruthie'nin sesi biraz huysuz. "Yani, senin bu kasabanın en yakışıklı erkeği olduğunu biliyorum, ama sen birine aitsin."

Onun sözleri beni bir erkek kuş gibi tüylerimi kabartmak istiyor. İlişkimizi sağlamlaştırdığımızdan beri, Ruthie bana karşı sahiplenici davranmaya başladı. Ve inan bana, bunu çok seviyorum. Beni bu kadar değerli, bu kadar kıymetli bulmasını, kasabadaki diğer kadınların beni isteyeceğini düşünmesini seviyorum. "Bu tarafa bakan kimseyi görmedim."

"Tamam," diye homurdanıyor ve eli belime, sonra da popoma kayıyor. "Ama senin için savaşmam gerekirse, kazanmak için kirli savaşacağım."

Gülüyorum, çünkü kimse bir a'ani erkeği için kavga etmeyecek, ama benim o kadar değerli olduğumu düşünmesi kalbimi ısıtıyor. Bu inanılmaz bir duygu, ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir duygu. Ruthie'nin bana karşı sahip olma arzusunu seviyorum.

Son iki hafta inanılmazdı. Ruthie'nin yanında gemide yaşamak her zaman harikaydı, ama şimdi her anlamda birlikte olduğumuz için mutluluktan başım dönüyor. Bir kalbin ne kadar dayanabileceğini bilmiyorum, ama benimki sürekli sevinçle dolup taşıyor. Ruthie bana sarılarak uyandığında çok mutlu oluyorum. Onunla duş almayı seviyorum. Elbette birlikte geçirdiğimiz geceleri seviyorum, ama artık fiziksel olarak birlikte olduğumuz için her şey biraz daha iyi. Mesela diğerleriyle sopa oyunu oynarken, Ruthie sırf öyle olsun diye ayakkabısını çıkarıp masanın altında bacağımla oynuyor. Ya da birlikte yemek yiyebilmemiz için bana öğle yemeğini getiriyor. Dinlenme odasındaki kanepede oturduğumuzda, yanımda değil kucağıma oturup diğerlerinin önünde beni öper. Yemekhanede makarna yerken, benim çok büyük bir ereksiyon yaşadığımı görünce bana sinsi bir bakış atar ve bunu halletmek için odamıza dönmemiz gerekir.

(Ondan sonra güvenli kelimemizi "bayat" olarak değiştiriyoruz.)

Bu, ilişkimizin benim her zaman istediğim ekstra boyutu. Sonunda beni kendine ait olarak kabul etmeye hazır olmasına sevindim.

Ruthie'nin gemiden uzak geçireceği "hafta"nın geri kalanında onun odasında kalıyoruz. İki gün boyunca sonsuz sevişmeler ve sarılmalar, ve beni ona birçok

mümkün olduğunca çok orgazm olmak. Ruthie ayrıca benim kendime dokunmamı izlemeyi seviyor ve ben de bu kadar dikkatli bir seyirci için performans sergilemekten çekinmiyorum, özellikle de ben mastürbasyon yaparken yüzüme oturmayı teklif ettiğinde. O harika birisi. Onunla birlikte olmanın inanılmaz olacağını biliyordum, ama her gün beklentilerimi aşıyor. Hatta birkaç kez madeni parayı da kullandık, ama çoğunlukla eşıt derecede harika iki pozisyon arasında seçim yapmak için.

Mürettebatın geri kalanı bizim birlikte olduğumuzu öğrenince hiç şaşırmadı. Dopekh bize sarıldı, ama mutlu olduğunu söylerken bile biraz zgn görünüyordu. Belki de hâlâ Lord Straik'e takıntılıdır. Ya da mürettebattan başıka birine. Dopekh'i anlamak zor. Her zaman aşık oluyor ama aşkı asla gerçekleşmiyor. Ruth ve Lord Straik bizim için çok seviniyorlar ve artık birlikte olduğumuz için gemideki en büyük kamarayı alabilmemiz için kamaraları yeniden düzenlemeyi teklif ediyorlar, ama Ruthie bunu reddediyor. Mevcut kamaralarımızı seviyor... ve sonra kız kardeşine, gemi ayrıldığında Risda III'te kalacağımızı söylüyor.

Ruthie, Ruth'un üzüleceğini düşünür, ama Ruth onu kucaklar ve onunla gurur duyduğunu söyler.

Hayatımın en güzel iki haftasını geçirdim ve gelecekte neler olacağını merakla bekliyorum. Ama şimdilik Erzah'ın kantin işine yardım etmeliyiz.

Binanın önünde durup kirli pencerelere ve konumuna bakıyoruz. Hava kızağı tamirhanesinin yanında, bu da buraya çok fazla müşteri çekecek gibi görünmüyor ve binanın dışı... pek heyecan verici değil. Ama ekincelerimi kendime saklıyorum. Bu benim hayalim değil, Erzah'ın hayali. Benim hayalim piercingli, kısa saçlı ve narin parmaklarıyla koluma dokunan biri.

"Sence bunu başıarılı bir iş haline getirebilecek mi?" diye soruyor Ruthie.

Bunu düşünüyorum. Jerzec olsaydı, hayır derdim. O çok sabırsız. Dopekh de olmaz. O çok yufka yürekli. Aithar çok masum. Sakkar asla bir kantin istemezdi çünkü çok fazla insanla uğraşımak zorunda kalırdı. Zaemen belki olabilir

olabilir, ama muhtemelen dikkati dağılır ve müşterilerinden para almayı unuttur.

Erzah'ı belirlemek daha zor. Hiçbir zaman liderlik vasıfları olan biri olmadı, ama azimli. Kafasına bir fikir takıldığında, kötü bir fikir olsa bile vazgeçmez. Ayaklarını yere vurur, çenesini sıkar ve saldırır. Ben homurdanırım. "Biliyor musun, hepimiz arasında Erzah bunu yapabilir bence. Ama onun bir büyük dezavantajı var."

"Öyle mi?" Ruthie bana bakar. "Nedir o?" "Geri kalanımız ona yardım ediyoruz."

Gölüyor, gözleri parılıyor. "Ruth-Ann, Erzah'a muhasebe işlerini yapacağını söyledi. Onu mali açıdan düzgün tutabilecek biri varsa, o da Ruth-Ann'dir."

Bu doğru. Ruth-Ann aynı zamanda korkutucu derecede inatçı da olabilir.

Kapı açılır ve Erzah ortaya çıkar, bize gelmemizi işaret eder. "Girin. Girin. Evi iyice inceleyin ve ne düşündüğünüzü bana söyleyin."

"Burayı zaten gördük," diyorum.

"Evet, ama artık burası benim. Ve birkaç duvar yıkıldı." Bir süre durdu. "Ve borular söküldü."

"Borular mı? Duvarlar mı?" Ruthie sorar, ben elimi beline koyup onu takip ederken içeri girer. "Anahtar kodunu almak bu yüzden mi bu kadar uzun sürdü?"

"Haşere istilasası vardı," diyor Erzah, içeri girerken somurtkan bir şekilde. "Görünüşe göre bu gezegendeki binalar bazen borularda yaşamayı seven büyük gözlü kemirgenler tarafından istila ediliyor. Sevimli olduklarını duydum, ama aynı zamanda bir saat içinde plastiğı kemirip delik açtıklarını da duydum."

"Tanrım," diyor Ruthie, yüzünü buruşturarak. "Korkunç bir şey."

"Öyle değil mi? Bu onarımlar da birikimlerimin çoğunu yedi." Erzah kederli görünüyor. "Malzemeleri ucuza satın almanın bir yolunu bulmam gerekecek."

İçeri giriyoruz ve tozlu, boş odanın ortasında iki kutu var. Jerzec ve Aithar

onların üzerine oturmuşlar ve Jerzec Ruthie'yi görür görmez kalkarak ona oturmasını işaret ediyor.

Elimi tutup beni oturtuyor, sonra hemen kucağıma oturuyor. Diğerlerinin bana attığı kendini beğenmiş sırtışlar bile umurumda değil. Ben de kendimi oldukça kendini beğenmiş hissediyorum. Kollarımı eşimin boynuna doluyorum ve çenemi omzuna yaslıyorum. "Yani şimdiden pes ediyorsun, Erzah?"

"Hayır." Kollarını kavuşturup kutuların arasında volta atıyor. "Hepinizin buraya gelip fikir almanızı istedim. Biz açılış ekibiyiz, tabii Zaemen ve Ruth-Ann da var. Zaemen muhtemelen gelmeyi unutmuştur, onu bilirsin. Ruth-Ann ise bir saat önce atıştırmalık almaya gitti."

Aithar sırtıttı. "Yine fırıncı kadına asılıyor, bahse girerim. O insan onu deli ediyor."

"İyi, belki indirim alır," diye mırıldanır Erzah. "Sınırlı bir bütçeyle burayı nasıl işler hale getirebileceğimiz konusunda önerilerinize ihtiyacım var."

Jerzec, Erzah'ın yanına yaklaşır ve kolunu onun boynuna dolayarak, "Beni dinle. Bir gemi çalacağız," der.

"Liman'dan mı? Delirdin mi sen?" Kafamı sallarım. "Buradaki hapishane güzel olsa da fark etmez. Yine de hapishane. Yaşadığın yerden hırsızlık yapmazsın."

"Port'tan değil," diye karşılık verir Jerzec. "Ben aptal gibi mi görünüyorum?" "Evet," diye araya girer Aithar.

Jerzec hemen yanına gider ve onu başından yakalar. Aithar gülerek çırpınırken, Jerzec devam eder. "Sadece diyorum ki, belki bir istasyona gideriz, oradaki kantinlerden birini gözetleriz, kim gelip malzeme teslim ediyor bakarız. Sonra o gemiyi takip edip ele geçiririz. Biraz korsanlık yaparız. Çok değil, sadece biraz."

"Patronun böyle bir şey yapmak istemeyeceğini biliyorsun," der Aithar, kurtulmaya çalışırken boğuk bir sesle.

Haklı. Lord Straik'in annesiyle olan o karışıklıktan beri korsanlığı bir kenara bırakmış durumda. "Haklı. Lord Straik bu fikri hiç sevmeyecek."

"Ona söylememize gerek yok," diyor Jerzec gülümseyerek.

Herkes buna itiraz eder. "Bu onun gemisi," diyor Ruthie. "Bu korkunç, aptalca bir fikir."

"Ama bu bir fikir. Daha iyi bir fikriniz var mı? Dinleyelim bakalım." Jerzec omuz silkerek Aithar'ı serbest bırakır ve boş odada dolaşmaya başlar.

"Aslında, evet," diyor Ruthie. "O kantinlerden biriyle dost olursun. Kimden satın aldıklarını öğrenir ve satıcıyla konuşursun. Satıcıya, üretimden kaldırılmış veya atılmış ürünleri olup olmadığını sorarsın. Normal bir kantinin ilgilenmeyeceği türden ürünler. Ya da bir hurda tüccarıyla konuşur ve malzeme olup olmadığını sorarsın, böylece kendi tezgahlarımızı ve masalarımızı yapabiliriz. İçecekler konusunda ise, insanların sevdiği hafif içecekler sunan rahat bir ortam sağladığın sürece, gerisi zamanla gelir. Kendilerini evlerinde hissettikleri ve yağlı uzaylı yaprakları servis etmeyen bir yere gidebilecekleri için mutlu olacaklardır. Alınma."

"Alınmadım," diyor Erzah. "Onlar yağlı olmak için varlar." "lezzetliler, de öyle." Aithar iç çekiyor. "no kızarmış yapraklar mı?"

"Bu insanlar için, değil mi? Yiyecek ve içecek söz konusu olduğunda insan gibi düşünmek istersiniz. Risda'da kimse kendi içkisini yapmıyorsa şaşırıyorum." Ruthie dışarıyı işaret ediyor. "Genel mağazadaki adamla tanışır ve onunla bir anlaşma yaparsınız. Ucuz olan her şeyi toplu olarak satın alırız ve ondan insanlara benzer atıştırmalıklar yaparız. Fırın tezgahına bak. Yaptıkları *berbat* ama bu gezegende ne varsa onu alıp insanlara uygun yiyecekler yaptığı için çok para kazanıyor. Elimizde sadece kökler ve buradaki sığır eti sayılabilecek şeyler varsa, o hafta özel olarak güveç yapıyoruz. Eminim herkes gelir."

Erzah bakıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet," der arkadaşım kararlı bir şekilde. "Ayrıca, içki karıştırmayı da biliyorum. Bu malzemelerle yapamayabilirim, ama bir yolunu bulacağıma eminim."

"Katılıyorum," diyorum, ama sadece Ruthie'nin önerisi olduğu için değil. "Mantıklı. Yerel halkı tanıyıp onlarla çalışmak. Bir zamanlar kendi birasını yapan bir a'ani tanıyordum. Belki kendi biramızı nasıl yapacağımızı bulabiliriz. İnsanlar zaten ooli birasını sevmezler."

"Gerçekten sevmiyoruz," diyor Ruthie, narin, sevimli burnunu kırıstırarak.

"Çok akıllısın, benim güzel eşim," diyorum Ruthie'ye.

Övgümden yüzü kızardı. Arkasında Jerzec yüzünü buruşturdu ama onu görmezden geldim. Direnemeyeceği bir kadın bulduğunda farklı bir şarkı söyleyecektir.

Erzah ellerini ovuşturur. "Geriye sadece tabela kaldı. Dopekh her an buraya gelebilir."

"Tabela mı?" diye soruyorum. "O zaman bir isim belirledin mi?"

Erzah boğazını temizler. "Bir nevi. Bir isim bulmuştum ama Ruth-Ann bana bunun berbat olduğunu söyledi, ben de ikinci tercihimle devam ettim."

"Bekle, ilk isim neydi?" diye sorar Ruth.

Erzah, Aithar ve Jerzec birbirlerine bakar. "Birlikte bulduk," der Erzah bir süre sonra. "Adını 'Sadece İnsan Kadınlar İçin Çok Güvenli Kantin' koymak istedim."

"Hepsini tabelaya yaz," diye onaylar Jerzec. "Burası onların yeri olduğunu bilmelerini sağla."

Aithar başını sallar.

İtiraf etmeliyim ki, bu iyi bir isim. Eğer ben bir insan kadın olsaydım, bir kantine girmeden önce tüm bunları kesinlikle bilmek isterdim. Bir kantinin herkesi kabul edip etmediğini veya sadece kadınlara açık olup olmadığını bilmek istemem bana gayet makul geliyor.

Ruthie'nin ağzı açık kalır. Elini ağzına götürür ve kıkırdar. Sonra burnunu çeker. Sonra gözlerinden yaşları silerek gülmeye devam eder. "Aman Tanrım," diye nefes nefese kalır. "Aman Tanrım."

Erzah kaşlarını çatar. "Lady Ruth da aynı tepkiyi vermişti. Neden bu kadar kötü bir şey ki?"

"Beyaz bir minibüsle gelip şeker dağıtmakla aynı şey," der Ruthie kıkırdarak.

"Şeker ikram etmeliyiz sence?" diye sorar Aithar.

Ruthie daha da çok gülüyor. Yanlarını tutuyor, gözlerinden yaşlar akıyor. Ben de gülüyorum, çünkü onun bu kadar mutlu olduğunu görmek içimi ısıtıyor. "Bence Ruthie bunu seviyor, ama yanlış nedenlerden dolayı."

"Kulağa... tuzak gibi geliyor," der Ruthie, nefes nefese gülerek.

Aaaah. "Anlıyorum. Bir yerin güvenli olduğunu ilan etmek, muhtemelen insanların o yerin güvenli olmadığını düşünmesine neden olur." Kulağa garip ve mantıksız geliyor, ama insanlar bazen böyledir. Ruthie'yi sıkıca tutuyorum, böylece kahkaha krizinde bacağımdan düşmesin. "İkinci isim neydi, Erzah?"

"Sunrise," diye mırıldanır.

Ruthie yüzünü bir kez daha siler. "Pardon, ne?" "Sunrise Cantina," Erzah biraz daha yüksek sesle söyler. "Kısa. Neşeli. Ve burada bir insan kadının diğerine, buranın onlar için yeni bir günün şafağı gibi olduğunu söylediğini duydum. Yani... Sunrise Cantina."

Herkes Ruthie'nin tepkisini görmek için ona bakar.

Gülümser, gözleri hala eğlenceden yaşlarla doludur. "Aslında, bu çok güzel."

"Teşekkürler kef," diye mırıldanır Erzah.

"Sunrise Cantina," diye tekrarlarım. Bu iyiye işaret, diye düşünüyorum. Hepimiz için yeni bir başlangıç.

"Sunrise'a," der Aithar, ayağa fırlayarak elini uzatır.

"Sunrise," diye onaylarım, öne eğilip elimi onun elinin üzerine koyarım. Ruthie bir saniye sonra benim elimi kapar.

Jerzec de elini ekler. "Daha az belirgin bir isim seçmemiz gerekiyorsa, sorun değil. Buraya kadınları çekebildiğimiz sürece, önemli olan tek şey bu."

"Sunrise Cantina," diye onaylar Erzah, elini en üste koyarak. Gözleri heyecanla parlıyor.

Ruthie'yi benim olarak adlandırabildiğim sürece, ona ne isim verirse verelim.

<<Son>>

AUTHOR'S NOTE

Merhaba!

Bir başka Rubyverse serisine daha katıldığınız için teşekkürler. Tüm bu yan karakterlerin hikayelerini keşfedebilmeyi çok seviyorum ve bunun sebebi, sizlerin benim hikaye anlatımına olan inancınız. Hepinize çok teşekkür ederim!

Bu dizi, Lord Straik'in gemisi Scarlet Gaze'in mürettebatı için "bundan sonra ne olacak" konusuna odaklanıyor. Corsair Bros dizisinde, annesi kötü eylemlerden dolayı tutuklandığı için Straik artık gözetim altında ve artık korsan gemisi işletemiyor. Ayrıca bir eşi ve bir bebeği de olacak, bu yüzden tüm karakterler hayatlarının "bundan sonra ne olacak" aşamasındalar.

Son Risdaverse romanını yazarken, Port'ta bahsettiğim tek kantinin insanlara pek dostça davranmadığını fark ettim. Bir szzt tarafından işletiliyor, masaları yağlı, yemekleri uzaylılara özgü ve içeceklerin hepsi uzaylı içecekleri. İnsanlar nerede düzgün bir yemek yiyebilir ki? Bu, girişimci a'ani ekibimden birinin devreye girmesi için mükemmel bir fırsat gibi göründü ve böylece Sunrise Cantina doğdu. Bu seride kantinin açılış sürecini takip edeceğiz ve bence çok eğlenceli olacak.

Scarlet Gaze ekibine geçerken, önce Ruthie ve Kazex'in hikayesini anlatmam bana doğal geliyor. Straik ve Ruth'un hikayesinden beri "acaba olacak mı, olmayacak mı" diye merak ediliyorlardı ve ben de bu konuyu ele almak için sabırsızlanıyordum. Bununla birlikte, yazması en kolay hikayelerden biri değildi. Ruthie, travma sonrası stres bozukluğu ile mücadele ediyor ve ben de hikayeyi çok fazla ağırlaştırmadan bunu sempatik bir şekilde göstermek istedim. Onun kaygılarını ve karar verme sürecindeki mücadelesini anlıyordum. Bu, pek konuşulmayan bir kaygı türü. Karar verme, kaygısı olan insanların kesinlikle zorlandığı bir şeydir, çünkü yanlış karar vermekten korkarsınız. Bu, benim de hayatım boyunca kesinlikle mücadele ettiğim bir şey ve Ruthie'nin travma sonrası stres bozukluğunun sadece bir yönü olsa da, önemli olduğunu düşündüm ve kağıda dökmek istedim.

Dışarıda pek çok insanın kararsız kahramanları sevmediğini biliyorum ama ben her zaman mümkün olduğunca çok sayıda şekilde kaygıyı temsil edeceğim. Yalnız hissetmemek için beynimizin pislik olmasını normalleştirmeliyiz. <3

Ayrıca Ruth, Ruthie ve Ruth-Ann'in ilişkilerini daha derinlemesine incelemek istedim. Bu isimlerin bir sahnede bir arada görülmesi zor geliyorsa, ANLIYORUM. Geriye dönüp bakınca, onlara daha bireysel isimler verirdim, ama o zamanlar klonların aynı ismin varyasyonlarına sahip olması fikrini çok sevmiştim. Ah, geriye dönüp bakınca, seni adi herif.  birden ekranda göründüğünde kafanız karıştıysa özür dilerim. Kişilikleri birbirinden çok farklı, bu yüzden umarım tüm bu "Ruth"lar ortalıkta dolaşırken bile kimin kim olduğunu anlayabilmişsinizdir.

Kazex, benim tatlı melek kahramanım, yazması çok daha kolaydı. Karar verme sürecinin tam tersi u noktası beni her zaman büyülemiştir - ne istediğini bilen ve asla tereddüt etmeyen o nadir bulunan tek boynuzlu atlar. Bir kadınla tanışan ve ona baktıkları anda onun aradıkları kadın olduğunu anlayan erkeklerin hikayelerini hep duyuyoruz. Bunun

bu kadar karmaşık olmayan bu durumu seviyorum ve onun Ruthie ve onun mücadelelerine harika bir kontrast oluşturduğunu düşündüm.

A'ani'leri yazmayı da seviyorum çünkü kişisel geçmişleri (klonlama ve kölelik) nedeniyle korkunç bir geçmişleri var, ama yine de onların masumiyetini seviyorum. Bazı yönlerden şaşırtıcı derecede korunaklılar, biraz benim barbarlarım gibi, ve çoğu seks konusunda çok acemiler, çünkü kölelikleri sırasında bastırıcı ilaçlar veriliyordu.

Ama Ruby, altın avcı köpekleri kahramanları hakkında bir dizi yazabilir misin?

BEKLE BİRAZ.

Bu seride daha fazla hikaye yazmayı planlıyorum. Dopekh ve Salvotor, Ruth-Ann ve Simone ile birlikte sırada bekliyorlar. Simone, Ruth-Ann'i çılgına çeviren fırın standını işletiyor. Başlangıçta Ruth-Ann ve Simone'un hikayesine WHEN SHE'S RISING (O YÜKSELİRKEN) adını verecektim, çünkü ekmek... Anladınız mı? Ama şimdi muhtemelen Clone-pun başlığına geçecek. Bu hikayeyi arıyorsanız, bilginiz olsun.

(Ayrıca, M/M veya F/F hikayelerini sevmediğiniz için bana kötü e-postalar göndermeyin lütfen. Fikrimi değiştirmeyeceğim. Size hitap etmeyen kitapları okumayabilirsiniz. Ben şahsen her türden karakteri seviyorum ve onları yazmaya devam edeceğim.)

Erzah'ın hikayesini de inceleyeceğim, çünkü o, sadece bekar kadınlarla tanışmak amacıyla bir kantin işletmeye karar vererek çok kurnaz olduğunu düşünüyor. Birisi bunu açıkça anlayacaktır.

Umarım beğenirsiniz! <3

— Ruby

WANT MORE?

Daha fazla okumak mı istiyorsunuz? Rubyverse'e dalmak mı istiyorsunuz? İşte Kindle Unlimited'da bulunan ve tavsiye ettiğim kitapların listesi!

Ruthie ve Kazex'in ilk görünüşünü görmek ister misiniz?

[Korsanlar: Straik](#)

Corsairs Brothers serisinin geri kalanı: [Corsairs:](#)

[Adiron](#)

[Korsanlar: Kaspar](#)

[Korsanlar: Mathiras](#)

[Korsanlar: Bethiah](#)

Risda III'te geçen bazı Risdaverse kitapları!

[Hamileyken Sıradan](#)

[Olduğunda](#)

[Mırıldandığında](#)

Keyfini çıkarın!

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM